

Michael Walden

AZ ÖRDÖG MINDIG IGAZAT SZÓL

IV. von Anstetten halála után Paul Wittgen lett a Praetorianus Gárda új parancsnoka. Számtalan frakció, az Úrkastély megaira hatalmasságai, a szenátus és egy váratlan, mindent elsöprő erő is a frissen trónra lépő Blindamoor életére tör. Paulnak minden erejére és ravaszságára szüksége lesz ahhoz, hogy megvédje a császárnőt, a családját és a barátait. A segítség váratlan helyről érkezik, és az ár, amit cserébe kér, nagyobb, mint amit embernek megfizetni szabadna.

Michael Walden legújabb könyve az Imperium sötét jövőjébe kalauzolja olvasóit, ahol lehull minden lánc és fék, ami addig visszatartotta a kataklizmus széthullástól a von Anstettenek birodalmát.

Mysterious Universe © Fonyódi Tibor és Szélesi Sándor

Mysterious Universe sorozat

Michael Walden

Az ördög mindig igazat szól © 2024 Waldmann Szabolcs

Első kiadás

Sorozatszerkesztő: Szélesi Sándor

Szöveggondozás: Kárpáthy Zoltán

Szerkesztő: Bajer Tibor

Műszaki szerkesztő: Massár Mátyás

Kiadja: Tüan kiadó

www.tuan.hu

Felelős kiadó:

Bajer Tibor

ISSN 1785-1963

ISBN 978-963-589-133-7

A „Mysterious Universe” grafikai elemek felhasználása a Graal kiadó hozzájárulásával történt.

Minden jog fenntartva.

Utánnyomás, továbbá bármiféle optikai, akusztikai és elektronikus feljegyzés, tárolás és közreadás még részleteiben is csak a kiadó írásos beleegyezésével lehetséges.

AZ ÖRDÖG MINDIG
IGAZAT SZÓL
[Paul Wittgen 5.
MU. 2674.]

Prológus

2674. november 17.

Az Űrkastély

– Az első vértől az utolsóig – suttogta Paul Wittgen.

Vicsorgott. Igyekezett lenyelni a dühét, a gyászát, a csalódottságát. Remélte, hogy kívülről semmi sem látszik a belső vívódásából.

A PHR és a Herden kérés nélkül is igazodtak a gondolataihoz, bemérték és célpontként jelölték meg Brett Shaw-t, a Praetorianus Gárda néhai ezredesét és a mellette sétáló, megbilincselte Éjnővért. A Vörös Halál Árnyékának két gárdistája kísérte őket. Talán Paulnak kellett volna ott lennie velük, talán mondania kellett volna valamit, talán búcsúznia kellett volna a barátjától.

A gyilkostól, az árulótól.

Persze abból így vagy úgy, de vérfürdő kerekedett volna. Mert Paul Wittgen lehet, hogy Brett Shaw-ra nem tudott volna kezet emelni, mert még túl friss volt az élmény, még nem volt idő átkeretezni a fejében a kapcsolatukat, de mindez nem vonatkozott az Éjnővérré és a másik istenverte Katicára, Berenice-re, aki már a *Vámpír* fedélzetén várakozott a szeretőjére. Paul Wittgen lehet, hogy nem lett volna ellenfele a két Katicának, de ez nem érdekelte különösképpen.

Talán a halál is jobb lenne, mint elviselni a gyászt – gondolta.

Mert Brett Shaw nem egyszerűen a barátságukat árulta el, nem pusztán az esküjét szegte meg, de megölte azt, akit Paul a mesterének, az urának, az emberiség védelmezőjének gondolt, akiért az életét adta volna, akit épp csak a legjobb barátjától nem tudott megmenteni.

Mert Brett Shaw megölte a császárt.

Érthetetlen, felfoghatatlan, feldolgozhatatlan tett volt ez, ellentétes mindennel, ami Paul Wittgen világát alkotta.

– Az első vértől... – motyogta.

Ez volt a fogadalmuk. Paul huszonhárom éve ismerte Brettet, olyan fix pont volt a számára, ami az élet minden viharát kiállta. Eddig.

– Nem így – tette hozzá.

Nem így akart az élre törni. Nem így akart a Praetorianus Gárda parancsnokává válni. Elsőre el sem fogadta a tisztséget; Seiren Arakushát javasolta, cserepes, kiszáradt szájjal, de Caroline Blindamoor von Anstetten hallani sem akart róla. Így hát Paul felöltötte a súlyos, fekete parancsnoki selyemköpenyt, és a lelke mélyére száműzte a kétségeit az alkalmasságával kapcsolatban.

Miért sétálhat el Brett Shaw a galaxis legsötétebb napján? Miért viheti magával a két nőt, miért engedi őt el Blindamoor? Paul nemrég megtudta, gyerekkoruk óta volt valami a hercegnő és Brett között, de a végső kinyilatkoztatás túlmutatott a józan ész határán, mert mint kiderült, Brett maga is von Anstetten volt, a császár titkos gyermeke, Blindamoor féltestvére. Ért ez annyit, hogy a galaxis császáranak gyilkosaként saját lábán távozhasson az Úrkastélyból?

Brett visszafordult, és felnézett a dokk tetejére, ahol Blindamoor, Paul és a Vörös Halál Árnyéka várakozott. Intett egyet, búcsúképpen. Paul visszaintett, talán csak megszokásból, és gyűlölte magát miatta.

Blindamoor egészen addig követte a tekintetével a *Vámpírt*, amíg össze nem zárult mögötte a Muranovsky-nukleárpajzs. Aztán megfordult, és az erőterekkel védelmezett luxusgravója felé sietett. Arcán tucatnyi érzelem árnyéka futott át. Hirtelen megtorpant.

– Nála maradt a Septem Sermones egyetlen példánya. Elfelejtettem visszakérni.

– Feltételezem, Shaw-nak van annyi esze, hogy nem hozza nyilvánosságra – mondta színtelen hangon Paul. – Ha mégsem így lenne, kezeljük a problémát, császári felség.

– Remélem, erre sosem kerül sor. Ő mégiscsak a bátyám... a barátod.

– A praetorianusnak egyetlen barátja van, felség, és az a Herdenje!

1.

2674. november 17.

Az Ūrkastély

IV. von Anstettennek, a galaxis császáranak, a jovialis, bölcs uralkodónak, a béke rendíthetetlen őrének halála sokkolta a világot. Az épületekről fekete selyemzászlók lógtak, az Anstettenek lobogóit félárbócra eresztették. Az Ūrkastélyt a távoli világokról visszarendelt űrflották vették körbe, mindegyik hajó a hivatalos gyász jelképeit hordozta. A holotévé napok óta az elhunyt uralkodó tetteitől, háborúitól, nagy beszédeitől volt hangos. A néhai császár hű követői feketébe öltöztek, és lehajtott fejjel sétáltak az utcákon, az összeesküvés-hívők egy eltitkolt gyilkosságról suttoztak, a kozmokeresztények Isten haragját vélték az esemény mögött felfedezni, az analitikusok pedig a jövőt fürkésztek, hogy milyen változásokat hoz majd a hirtelen haláleset a gazdaságban, a külpolitikában, a törvénykezésben. A hírszerzők szerint az emberiség ellenségei masszív fegyverkezésbe kezdtek, az Impérium hű világairól pedig ezrével érkeztek a külügyminiszterek, a zarándokok, az attasék és magasrangú tisztek, a vallási vezetők és a változásból tőkét kovácsolni kívánó politikusok, hogy tanúi lehessenek a megrendítő eseménynek. A legtöbbjük nem jutott az Ūrkastély közelébe sem, ezért a temetést az óriási bárkák egyikéről kellett végignézzék, amik tiszteletük jeléül az óramutató járásával ellentétes irányban köröztek az égi város körül. A haditengerészetnek egy nyugodt perce sem maradt: még az űrtemplomosok is elküldtek egy rombolót, magasrangú lovagokkal a fedélzetén, hogy elkísérjék utolsó útjára legnagyobb ellenségüket. Jeanne, a lángoló, pusztító szűz egy atommáglyában kovácsolt, fekete, kriolit-obszidiánrózsát küldött a nagy uralkodó sírjára.

Persze volt, akit a temetés kevésbé izgatott, mint az utána következő koronázási esemény. Blindamoor von Anstetten saját jogán apja halálának pillanatában azonnal megörökölte a hatalmat, de úgy volt rendjén, ha a világ a saját szemével is látja, ahogy az új uralkodójuk hivatalosan is a trónra lép. A Szenátus napokkal korábban ratifikálta

Blindamoort, mint az Impérium egyeduralkodóját, és közel egyhangú szavazattal a feltörekvő Anita Bridgeend Casony szenátornőt jelölték ki, hogy a koronát a császárnő fejére helyezze.

*

Paul végignézett a testőrök sorfalán a palotakertben. Seiren Arakusha alezredes ott állt mellette. A nőn alig látszottak az évek, Paulnak úgy tűnt, hogy pont úgy néz ki, mint annak idején, amikor még a tűzpárja volt

– Osztag, vigyázz! – kiáltotta Seiren. – Lelépni. Három óra múlva indul a gyászmenet, addigra mindenki legyen a helyén!

– Hallották, futólépés! – dördült el Etienne Gilson százados, a Vörös Halál Árnyékának frissen kinevezett parancsnoka. A praetorianusok – abban a pillanatban húszan álltak a fűvön, hadseregekkel felérő tűzerővel – szétszéledtek.

– Mondj pár szót az előkészületekről, hogy állunk most? – kérdezte Paul a nőt.

– Minden a parancsaid szerint. Az összes érkezőt átvilágítjuk, szerencsére Rashford a rendelkezésemre bocsátotta az egységeit. Biztonsági kordont alakítottunk ki innen – mutatott a földre – egészen a Mauzóleumig. De ez egy rémálom, Paul. A császárnő nem tett le a világraszóló rendezvényről, amit megálmodott magának, azt akarja, hogy mindenki lássa őt az apja szarkofágja mellett. Engem meg sem hallgat, ami persze nem olyan nagy csoda, de számolatlanul engedélyezi a látogatók belépését.

– Így akarja megerősíteni a hatalmát, gondolom. Az emberek császárnője akar lenni.

– Paul – Seiren megtorpant, és felnézett a parancsnokára, miután kettesben maradtak az édeni kertben. Suttogva beszélt. – Nem tudjuk megvédeni az uralkodónőt kétszáz praetorianussal. És nem csak a rendezvényre gondolok.

– Pontosan tudom. Akárhogy számolom, az uralkodó ebben súlyosat tévedett. Brett távozása megerősített a döntésemben. Seiren, hívj vissza mindenkit.

– Jól hallom? Visszaállítod a régi gárdát?

– Nem. A mostani viszonyokhoz az ezer fő is kevés.

– Pontosan mit tervezel? – kérdezte a nő óvatosan.

– Kezdetnek tízezer főt.

Seiren hitetlenkedve felnevetett.

– Komolyan beszélsz? Magadra haragítod a Szenátust. Azt fogják mondani, katonai diktatúrára készülsz.

– Majd Anita lehűti őket.

– A császárnő csökkenteni akarja a katonai jelenlétet, még IV. von Anstetten testőrgárdájának visszaállításába sem fog beleegyezni!

– Blindamoort bízd rám.

– Az elmúlt öt napban állandóan csörög a komom, a régiek bármit megtennének, hogy visszajöhessenek, Dega konkrétan az ajtóm előtt aludt az éjjel. Én örülnék a legjobban. De ha egy ilyen parancsot kiadsz, a BBH azonnal letartóztat téged, aztán választhatunk, hogy polgárháborút vívunk velük, vagy végignézzük a kivégzésed!

– Tényleg, melyiket tennéd? – kérdezte Paul hamiskás mosollyal.

– Bemennék utánad a pokol fenekére is – válaszolta Seiren. – Csak az a gond, hogy kedvelem Rashfordot.

– Innen rögtön oda megyek. Aztán Blindamoorhoz. Állj neki, hívd be az embereinket, kezd Degával. Ott akarom látni feketében, a sorfalban, három óra múlva.

– Igenis.

Seiren elsietett a kertkapu irányába. Paul sisakja előfolyt a háttértárolóból, és a Praetorianus Gárda parancsnoka, speciális engedélyeit használva elteleportált a palotakertből. Öt ugrással jutott el a BBH központi épületéig. Szívből gyűlölte a páncél új teleportfunkcióját, megbízhatatlan volt és rengeteg energiát zabált, de nem maradt ideje luxusgravóval fuvaroztatnia magát az egyébként is beállt forgalmon keresztül.

Amikor megjelent a Birodalombiztonsági Hivatal előtt, csupa fekete vértjében, vadul csapkodó köpenyével, úgy nézett ki, mint a régi holofilmek sötét nagyurai, legyűrhetetlen főellenségei. A tér teli volt aktív ügynökökkel, így egyszerre vagy húszan rántottak fegyvert, amikor megpillantották hatalmas alakját. Nem foglalkozott azzal, hogy bemutatkozzon vagy magyarázkodjon, kidobta maga elé az azonosító hologramját, és egyszerűen átsétált az örök között.

– Örüljetek, hogy nem közvetlenül az irodájába teleportáltam – morogta magában.

A BBH-t még II. von Anstetten hívta életre 2520-ban, kifejezetten a turáni fenyegetés ellenében, de a szervezet oly sikeresnek bizonyult, hogy azóta sem került feloszlásra. Sőt, Angus Rashford kancellár gyakorlatilag az Impérium második emberévé vált a néhai császár után. És ennek voltak is jelei. Az épület eredeti formája és mérete még felismerhető volt ugyan, arról, hogy szép volt és elegáns és légies, de azóta, hogy a legendás Houderdini papírra vetette a terveit, már a duplájára bővítették. A légtére csurig volt gravókkal, abban a pillanatban is, az épületkomplexum tetejéről lézerütegek pásztázták az eget.

– Lefogadom, te sem tudod, hányadán is állsz Blindamoorral – mondta Paul mintegy magának, miközben felpillantott a nyílt fogadótérben öt emelettel feljebb, a belső ablakok egyikéhez, ahonnan a nagy ember intett neki. Félúton találkoztak, a második emeleten, egy csupa üveg belső erkély mellett, elefántfül-pálmák árnyékában. Paulról leolvadt a páncélja, és egy egyszerű, de annál elegánsabb fekete öltönyt materializált magán, mire odaért Rashford elé. A feketebőrű férfi majdnem hihető, tettetett örömmel fogadta őt.

– Paul Wittgen parancsnok – nyújtott kezét.

– Kancellár.

– Ne tudja meg, mit összekerestem magát az elmúlt két napban. Már azt hittem, maga nélkül kell eltemetnünk Tiberius von Anstettetent.

– Rég hallottam, hogy bárki is így nevezte volna.

– Már soha nem fogjuk megtudni, hogy tetszene-e a megszólítás a néhai uralkodónak, Lomarin nyugosztalja. Leülünk?

– Valamilyen nagyon zárt kis fürkébe, igen.

Rashford egy tárgyalóba vezette Pault. Mindenkit elzavart a környékről, felkapcsolta a szoba aktív árnyékolását.

– Foglaljon helyet, parancsnok. Megkínálhatom bármivel is?

– Bizalommal.

– Hallgatom. De rövidre kell fognunk. Két és fél óra múlva indul a menet, a császárnő mellett kell lennem huszonöt percen belül.

A kancellár elterpeszkedett a legközelebbi bőrfotelben, egy kávéval a kezében. Paul figyelmét nem kerülte el a furcsa fegyver a férfi övében. Egy egyszerű, jellegtelen, fémszín lézerpisztolynak tűnt. Nem volt rácsatolva a bőrszj.

– Lehetséges, hogy az ott egy...?

– Lehetséges – válaszolta a férfi. – De nézze el nekem, a maga övében annyi Herden pihen, amivel a fél hivatalt felszerelhetném.

– A tárgyra térek. Blindamoor von Anstetten egyik első döntésével lecsökkentette a Gárda létszámát kétszáz főre.

– Már vártam ezt a beszélgetést, csak azt gondoltam, megtiszteli ezt a napot azzal, hogy nem bonyolódunk komoly ügyekbe. Vissza kívánja állítani a régi létszámot?

– Beszéljünk nyíltan. Mindketten tudjuk, hogy IV. von Anstettennek nem igazán volt szüksége védelemre, a Gárdát a ceremóniális feladatain kívül inkább csapásmérő egységnek tartotta.

– Így igaz.

– V. von Anstetten teljesen más. Őt védeni kell, a *fajtársai* ellen, az idegen lények ellen, a lázadók ellen... Csak azért volt ezer fő elég a teljes galaxissal szemben a császár védelmére, mert a galaxis császára tökéletesen megvédte saját magát, ha úgy akarta. Tízezer világ orgyilkosai, trónkövetelői, tolvajai, kalandorai és hadseregei ellen esélytelenek vagyunk a mai helyzetben.

– Paul... *nem csinálhat katonai diktatúrát az Impériumból!*

– Ha az ellenségeink holtan akarják látni a császárnőnk, át fognak jutni rajtunk.

Rashford nem válaszolt. Letette a kávéját. A kancellár, akárcsak az ügynökei, maga is a színészkedés, a kommunikáció és a megtévesztés mestere volt, de Paul így is észrevette az apró mozdulatot, amivel a kancellár áthelyezte a saját súlypontját a fotelben, hogy azonnal elérje az övébe tűzött *Art of Lasert*.

– Tízezer fő – bökte ki Paul.

– Tízezer fő PHR-rel és Herdennel? Jól értem? – kérdezett vissza Rashford halkán.

– Elsőre.

– Lehetetlen...!

– Az ajánlatom a következő. Az első ezreden kívüli gárdaerő felett ellenőrzési jogkört kínálok a BBH-nak. És egy ezredet, aminek konkrétan ön is parancsolhat személyesen, kancellár. Ezer praetorianus, aki csak nekem engedelmeskedik, ezer, aki magának is, és további nyolcezer, akikkel megvédek a császárnőt. A felelősséget természetesen vállalom.

– És ha a Szenátus közbeszól?

– Ezek szerint nem veti el az ötletet zsigerből? – vigyorgott Paul.

– Ezekkel a feltételekkel már jobban hangzik. A mostani helyzet ránk is túl nagy terhet ró.

– A Szenátus külön probléma lesz egyébként is, kancellár. De az a maga harctere, nem az enyém. És jobban teszi, ha a hivatalt is feltölti a legjobb emberekkel, akiket talál.

– Paul Wittgen, mi nyilván nem kedveljük egymást túlságosan. Meglepett és elkeserített, hogy ön lett az új gárdaparancsnok.

– Engem nem. Mondjuk Peter Shaw cipője elég nagyok, nem tagadom.

– ...De tudom tisztelni a széles látókörét. Kap tőlem egy provizórikus igent arra, hogy nem fogunk a nyakára ugrani a kiterjesztett Praetorianus Gárda miatt, a nevezett feltételek mellett. De ezt akkor is le kell meccselnie a császárnővel.

*

Az ellenőrző rendszerek nem mutatták fegyvernek, hiszen nem volt több egy egyszerű fémdarabnál. Az őrség sem látott benne semmi kivetni valót: a szolgálólány a nyakában hordta, láncon, nem volt túl nagy sem, alig pénzérme méretű. A végtelenség szimbólumát formálta, aminek a közepéből egy dupla, patriarchális kereszt nőtt ki. Bárki vallási talizmánnaak gondolhatta volna. A lány lehajtott fejjel haladt át a két praetorianus gárdista között, akik az ajtóban strázsáltak mozdulatlan, halálos szoborként, és behozott egy újabb fordulónyi, kézzel festett, felbecsülhetetlen értékű, molekulárisan fixált Ming-kori porcelántányért. Az esti díszvacsora ezeröttszáz vendégének mind hasonló étkészlettel terítettek. Odakinn a konyhák már napok óta készültek a jeles alkalomra, sisteregtek a konyhák, lángoltak a kemencék, chefek és sou-chefek garmadája úgy osztogatta parancsait saját beosztottjainak, mint katonatisztek a lövészárokban.

A szolgálólány megterített egy újabb vendégnek, de a szimbólum addigra eltűnt a nyakából. Egy ezerszer begyakorolt, észrevétlen mozdulattal, miközben a terítőt simította élére, az asztallap aljához tapasztotta, és már ment is tovább a dolgára. Kezei-lábai remegtek, úgy érezte, tonnányi súly esett le a válláról, mikor végre maga mögött hagyta a termet. Amióta a szimbólum nála volt, éjszakánként a legszörnyűbb rémálmok gyötörték, a nyaka alatt pedig vörös, égett folt éktelenkedett ott, ahol az apró tárgy hozzáért.

*

Blindamoor von Anstetten gyászruháját a galaxis legnagyobb hírvéltványtervezői álmodták életre. Fekete selyemből készült, sötétkék szegéssel, gyönyörű hullámaint miniatűr gravitációs mezők tartották állandó mozgásban.

A sminkes az utolsó simításokat végezte a Dior modulon, Cato Gregorius, a gyászmenet főrendezője pedig épp a percre lebontott forgatókönyvet magyarázta a császárnőnek. Gregorius különleges ember volt, egyike a legnagyobb modern rendezőknek, hiperérzékeny hallása és látása miatt állandóan fül- és szemvédőt kellett viselnie. Maga volt a megtestesült divatbemutató: földig érő, szűkre szabott sötétzöld talárja felett carnopoli hópárduc kacagányt és egy fél méteres kalpagot hordott, páva- és fécántollakkal, amiről sötét, gyászos hologramok lógtak fürtökben alá. Paul maga is együtt dolgozott a törekeny férfivel, mielőtt elutazott volna, és lenyűgözte a rendező túlvilági érzéke a szépséghez, a ritmushoz és a látványhoz. Elsőre egy pojácának gondolta, de be kellett lássa, miután végignézte a látványterveket, hogy korának egyik legnagyobb zsenijével van dolga.

Paul megérezte az Alef-osztag jelenlétét a teremben. Senki sem irányította már őket, de esküjük és az őket a tükördimenzióba áttoló mágia az uralkodóhoz kötötte a lelküket.

– Wittgen parancsnok! Hát itt van! – derült fel Gregorius arca, amikor Paul belépett a díszterembe a kék folyosóról. Az udvarhölgyek jól látható erőfeszítést tettek, hogy ne piruljanak el a praetorianus látványától, jelen helyzetben ez teljességgel illetlen lett volna.

Paul letérdelt, és lehajtott fejjel várta, hogy a császárnő megszólítsa őt.

– Gárdám parancsnoka, hű testőröm! – szólalt meg Blindamoor a gyönyörű, csilingelő hangján. Paulnak összeszorult a szíve. A császárnő éteri lény volt, és ami apró mag a mágiából egyáltalán a birtokában volt, azt mintha mind jelenléte erejének felszítására használta volna. Nem lehetett nem angyalnak látni, nem lehetett nem szeretni őt. Blindamoor kedvessége és jósága olyan törekeny kincsek voltak Paul szemében, amire nem érezte sem magát, sem a galaxist méltónak. Persze a látszat sok szempontból csalt, mert Blindamoor kézitusában legyőzte a nála sokkal erősebb hűgát, a Hosszúkörmű Gwandolynt, és rendíthetetlen akarattal foglalta el apja helyét. S bár mágiavaknak született, attól még

megaira volt, ezért gyengéd kezeiben így is egy szörnyeteg ereje feszült.

Azonban Paul minden alkalommal, amikor a színe elé járult, egy hatalmas fekete lyukat érzett a szíve helyén, ami mintha mindent el akart volna nyelni. IV. von Anstetten óriási űrt hagyott maga után, hiánya legyűrhetetlen keserűséggént ült Paul elméjében.

– Méltó lesz e ruha az alkalomhoz?

– A ruha gyönyörű, felség.

– Rengetegen eljöttek – mondta elcsukló hangon Blindamoor. – Nem is... nem is sejtettem, hogy ennyien szerették az apámat.

– Az ön apja fény volt az égbolton, felség.

– Bátorkodtam egy apró módosítást eszközölni a felvonulás sorrendjén – mutatta a táblagépét Gregorius. – Az arborétumig minden változatlan. A császárnő a siratókkal lép be a Mauzóleumba, a szarkofág automatikusan követni fogja őt. De egyedül lép ki onnan, ez a ruha addigra megtépve lóg majd róla. A hosszú sétát a palotakertbe egyedül kell megtennie. Útközben a segítők átöltöztetik, jelképes ruhadarabokkal...

– Én ott leszek mellette – válaszolt Paul.

– Parancsnok – lépett közelebb Blindamoor. Mintha csak suhant volna a padló felett. Gyengéden ráfogott Paul csuklójára. – A hosszú sétán az új uralkodónak egyedül kell végigmennie. Ezt kell látnia a világnak.

– Ha az egyik öltöztető meg akarja ölni, felség, senki sem lesz ott, aki megvédené.

– Ha bármelyik kezet emel rám, a galaxis színe előtt ontom a vérét, ettől nem tartok. De kivétel nélkül az udvarhölgyeim lesznek jelen, akik már megölhettek volna, ha akarnak.

– Ez...

– Így fog történni. Népem szokásait akkor sem töröm meg, ha az életembe kerül.

– Nézze csak, parancsnok, itt, ahol visszafelé halad a császárnő, végig mobil pajzsok védik. Százezer ember fogja őt figyelni, e törékeny pillanatban, de csak a pajzsok hullámvázán keresztül – mutogatta Gregorius.

– Rashford kancellár gravója leparkolt a hátsó platformon – lépett be a helységbe az oldalsó ajtón a szolgálatban lévő praetorianusok egyike.

– Az esti díszvacsorára elhozza a kedves feleségét is? – kérdezte Blindamoor Pault.

– Igen, Dana reggel óta készülődik, hogy felséged színe elé járuljon.

– És a két pannoni vendégét is.

– Természetesen.

– Ez egy kitűnő alkalom arra, hogy közelítsük egymáshoz a két birodalmat.

– Bár a vendégeim nem hivatalos tisztségükben lesznek jelen. Viszont lenne egy dolog, amit négy szemközt...

– Nincsenek titkaim Cato előtt.

Paul ránézett Gregoriusra, aki rögtön megértette, hogy mi a dolga.

– Még váltanék pár szót a siratókkal, császárnő, engedelmeddel távoznék. Tíz perc, és indulunk.

Odakinn, az erkélyen túl már összeállt a gyászmenet. IV. von Anstetten hatalmas, fekete-ezüst szarkofágja egy gravitációs platformon pihent, amit tíz gyönyörű, fényes fekete szőrű fríz ló volt hivatott húzni. Körülötte a Gárda kijelölt osztagai, tradicionális római gyászvértjeikben, mögöttük az udvartartás megannyi tisztviselője, segédje és írnoke. Őket a fegyveres erők magasrangú tisztjei követték, az IAF vezértábornoka és kísérete, a BBH parancsnokhelyettesei, a katonai rendészet sorfala. A Birodalmi Védőosztag, vagyis az Űrkastély saját hadseregének vezérőrnagya, Silas Dumont, valamint Marq Williams vezértengernagy és végeláthatatlan kapitányi kollégiuma néma mozdulatlanságban várakoztak. Mindenki feketében vagy sötét díszruhában, hatalmas zászlókkal és lobogókkal, címerekkel és hologramokkal. A szarkofág előtt a nemesek, a grófok és hercegek, baronetek és hercegekisasszonyok sorfala várakozott, java részük az Űrkastélyban élő *megaira* családok vezetői és trónörökösei. Paul ismerte őket jól: ott volt valahol a sor elején Adelynn von Steyr grófnő, a néhai császár bizalmasa, rögtön mellette Augustus Phelk herceg, aki már ki is fejezte nemtetszését Blindamoor személyével kapcsolatban; de nem hiányozhatott a sorból a magamutogató Salulla Carmandion őrgrófnő és a nagyhatalmú, vén Abelard Brure sem, akinek már szintén nagyon várták a halálát a címének várományosai. Csak a Tartaros-ködből nem érkezett senki. Persze az öt nap nem is lett volna elég az úthoz, de Floris deFroy hercegnő azért intézhetett volna legalább egy képeslapot.

– Mondja – fordult vissza Paulhoz V. von Anstetten, némi türelmetlen éllel a hangjában.

– Sokat gondolkoztam, felség. Arra jutottam, hogy egy jóval nagyobb gárdát kell felállítanom, mint ami az ön apjának idejében szükséges volt.

– *Megparancsoltam*, hogy azok lesznek az új Praetorianus Gárda, akik láttak múlt héten a teremben! – csattant fel Blindamoor. – Ma lépek hivatalosan is hatalomra, és már előtte ellentmond nekem, parancsnok? Itt helyben le kellene váltanom, mit leváltanom, porig égetnem az engedetlenségéért!

Paul letérdelt, és lehajtotta a fejét.

– Bocsásson meg e gyarló embernek, császárnő.

– Hallani sem akarok róla többet. Az én uralkodásom a nyitásról, a modernizálásról fog szólni, véget vetek a sötét praktikáknak mindörökre.

Paul felállt, és akkor először, mélyen Blindamoor szemébe nézett.

– Fel kell emelnem a Praetorianus Gárda létszámát. Nem leszünk útban. Nem fogunk látszani. Bízson bennem, felség. Az életem az ön kezébe adtam. De félek, ez nem lesz elég. Minden új politikának vannak ellenzői. Felséged hatalmának megkérdőjelezhetetlennek kell lennie. Ám a valódi hatalom a hatalom *látszatából* fakad.

– A személyes testőrségem abból a kétszáz főből kell kikerüljön – fordult el Blindamoor. – Senki mást nem tűrök meg a közelemben. Ezen kívül tegyen belátása szerint, parancsnok, de nem lehet belőle hír. A Szenátus nem láthatja ezt restaurációs lépésnek. Ha ebben cserben hagy, Paul, ha szégyent hoz rám, ha felmerül a gyanú, hogy növelni kívánnám a hatalmam a politikai vezetés kárára... *Számíthat a mértéken felüli haragomra!* És a feketecsuklyások nem halnak könnyen, úgy hallottam.

– Megértettem. Tízezer főt szeretnék szolgálatba állítani.

Blindamoor őszintén felnevetett, a szája elé kapta a kezét.

– Szó sem lehet róla. Maradjon az ezer főnél.

2.

2674. november 17.

Az Űrkastély

A temetés és az azt követő koronázás emberemlékezet óta a legnagyobb esemény volt a galaxis életében. Az élő közvetítés minden valaha felállított nézettségi rekordot megdöntött, a legtöbben tíz évvel később is pontosan meg tudták mondani, hol jártak, milyen ruhát viseltek, vagy hogy érezték magukat abban a pillanatban. A többség mély megrendültséggel bámulta a képeket, szívüket sajnálat és rettegés járta át. A sötét menetoszlopot Blindamoor von Anstetten vezette, fekete sminkje úgy jelent meg, mintha leázott volna a könnyeitől. Hosszú selyemruhája a vihar előtti tenger hullámlásával lengett körülötte. Nem sokkal lemaradva Paul Wittgen sétált mögötte, a megtört hangú kommentátorok már mint a Gárda parancsnokát és a császárnő testőrét jelentették őt be; így történhetett, hogy Blindamoor után egy pillanat leforgása alatt a galaxis legközismertebb személyévé vált. Sötét lila tunikája felett feketére edzett antik római *lorica segmentata* páncélzatot viselt, *galea* sisakját a hóna alatt tartotta, jobb kezében kivont gladiust fogott. Neki nem kellett sminkmodul, nem kellett megerőltetnie magát, és nem hívta elő egyébként is kétes színészi képességeit. Őszinte fájdalom látszott rajta.

A szarkofág titánból, obszidiánból és lapis lazulival kirakott kriolitból készült, a tetején a néhai császár vasfából kifaragott, életnagyságú szobra feküdt. Az oldalán aranytábla: MMDCLXXIV IMPERATOR, GALAXIA REGNUM, TIBERIUS VON ANSTETTEN IV. A felvonulási útvonal két oldalára kilátókat építettek, a székeken több százezer ember ült mobil pajzsok mögött. Amikor a szarkofág elhaladt előttük, a nézők egy emberként álltak fel.

A kamerák a húsz méter magas hologramok felé fordultak, amelyek IV. von Anstetten portréját mutatták, a megszokott, bölcs arcát, a bőrpántot a homlokán, ami a koronát jelképezte. A száz tagú nagyzenekar, akiknek műsorát a palotakertből közvetítették, Liszt,

Morales, Berlioz, Brahms, Dvořák, Saint-Saëns és Mozart requiemjeit játszotta.

Ha valaki akkor merényletet próbált volna elkövetni a menetoszlop ellen, azzal gyakorlatilag kiirhatta volna a nemesség krémjét, az ifjú uralkodót, a Praetorianus Gárda legjavát, azért Paul példa nélküli biztonsági intézkedéseket rendelt el. A nézőket mesterlövészek, szándékkereső miniatűr drónok, feromoncsapdák figyelték, a lelátók tartóoszlopai harci androidokat rejtettek. A légtérzár teljes volt, az űrteret maximális kapacitásra állított lézerágyúk védtek, a flotta még fényévnyi távolságban is bármire rálőtt, ami akár csak fél fokkal eltért a megadott irányától. A BBH, a titkosszolgálat és a Gárda több ezer ügynökkel dolgozott az Űrkastély területén, a kameradrónok képeit pedig ötszáz elemző vizsgálta folyamatosan pixelről pixelre. A háló fő- és alrendszerei felett ezer kiberkatona őrködött a virtuális térbe csatlakozva, a hackertámadásokat megelőzendő. Olyan keresővírusokat engedtek ki a digitális világba, amik azonnal kisütötték volna bárki agyát, aki illetéktelen helyeken turkál.

E masszív védelmi rendszer tagjai, mire a rendezvény a végére ért, több száz aktivistát tartóztattak le, a helyszínen kivégeztek hét merénylőt, akik közül ketten álcázott Herdennel érkeztek az űrkikötőbe. A flotta kilőtt két hajót, ebből az egyiket egy műszaki hiba miatt, mert a célpontnak épp összeomlott a szoftverhálózata, és két másodpercig elvesztette a virtuális kézfogást az ellenőrző rendszerekkel. A másik hajó egy szakadár bolygó küldötte volt, és atomrobbanást akartak előidézni a zászlóshajó, a *Fata Morgana* mellett. Ez utóbbi inkább egyfajta figyelemfelkeltés volt hivatott lenni, de már a rendszer szélén kiszúrták a hackerek, és leadták a riasztást a flottának.

Paul olyan feszülten figyelt, mint még soha életében. Kapcsolatban állt a központtal, a pár lépéssel mögötte sétáló Rashforddal, Willamsszel és Blindamoorral is.

A szarkofágot egy húsz fős, fiatal lányokból álló siratóosztag vette körül, akik hangosan jajveszékelték, a földhöz verték magukat, ruháikat tépdesték. Mellettük tíz gárdista haladt, akik magasra tartották a császár aquiláit. Ezek közül az egyik egy csaknem háromezer éves, atomi szinten fixált eredeti, aranyból formált római sas volt, egy másik I. von Anstetten eredeti személyi aquilája, amit a követői a Capitolium lépcsőin emeltek először a magasba az érkezése után. A harmadik egy

hologram, ami IV. von Anstetten a virtuális világba ágyazott, a hálóból kitörölhetetlen digitális pecsétjének avatárját formálta, a többi hét pedig a fegyvernemek szimbólumai.

Csak nagyon kevesen tudták, hogy a koporsó üresen tátong, mert IV. von Anstettenből a halála után gyakorlatilag semmi sem maradt a tógáján, a bőrpántján és egy sárkánykoponyán kívül, ami már egy posztamensen pihent a Mauzóleumban. Egyetlen dolog feküdt a hermetikusan lezárt szarkofágban, és azt Blindamoor úgy helyezte bele, hogy kizárólag Paul tudott róla: az Ixtoc, a gyilkos, antik tolték tör, az egyetlen tárgy a galaxisban, ami képes megölni egy *Málkhút* szintjén álló sárkányt. A tört így ítélte titokban örök sötétségre a császárnő.

A császári arborétum területére már nem követhették a nézők a gyászmenetet, a képeket távirányítású drónokkal készítették a tévétársaságok, speciális engedéllyel. A jura időszaki őshüllők lenyugtatózva figyeltek a mesterséges dzsungel mélyéről, pajzsrácsok biztonsága mögül. További tíz percnyi séta után a menetoszlop megérkezett a Mauzóleum bejáratához.

A tíz aquilarius praetorianus kifogta az antigrav szarkofág előtt a fríz lovakat, szerelékek és nyereg nélkül felpattantak rájuk, és teljes vadászvágatban távoztak az aquilákkal, vissza a palotakert irányába. Az eseménynek szimbolikus jelentése volt, ők voltak a „hírvívők”, hogy „a városba hamarosan megérkezik a császár”. Végigvágattak a felvonulási útvonalon, a kamerák ott loholtak a nyomukban. Fantasztikus felvételek készültek róluk.

Mindeközben a gyásznép egyenként odasétált a szarkofághoz, megcsókolták a sarkait, és lassan szétszéledtek. Az arborétum oldalsó, lezárt bejáratainál luxusgravók és sminkesek vártak rájuk, hogy visszarepítsék őket a palotába, és megfelelően várhassák új urukat.

Végül a Mauzóleum előtt csak a siratók, Paul és Blindamoor maradtak.

Paul rámarkolt a szarkofág előtt hagyott kötélre, és egymaga lassan behúzta az ajtón keresztül a roppant műremeket a Mauzóleum bonyolult szerkezetű acél kapuján, ami mögött egy cseppkőbarlang ásított éhesen. A siratók közül ketten követték csak, a többi odakint jajveszékelt tovább.

Ami odabent történt, az a galaxis számára örök rejtély maradt. A két sirató soha többé nem lépett ki a Mauzóleumból, az ifjú császárnő és

praetorianusa pedig egy jó fél órát töltöttek odabent.

A műsor természetesen nem állhatott meg. Cato Gregorius rendezése szerint az adás lassan hangulatot váltott, a képekből kiszorult a fekete, egyre több fény és szín költözött a felvételekbe. A zenekar Händel 258. koronázási himnuszát kezdte játszani. Közvetítés érkezett a feldíszített palotakertből, az óriás hologramok pedig Blindamoor von Anstetten költői szépségű képét kezdték felépíteni. A nézők letörölték könnyeiket, kiszaladtak itálért, a fél galaxis átöltözött az otthonában is.

S végül Blindamoor kilépett a Mauzóleumból, ruhái cafatokra szaggatva, darabokban lógtak róla. Egy jól előkészített mozdulattal az egész selyemköltemény leomlott róla, és tovaszállt a szélben. Nem maradt utána más, csak egy egyszerű, hófehér tóga, és a haját eltakaró kendője. Mezítláb haladt végig az arborétum köves, kavicsos sétányán. Arcáról eltűnt a smink, úgy nézett ki, mint egy angyal, aki épp akkor lépett le a földre égi otthonából.

Egy lélek sem látszott a környéken. Viszont Paul Wittgen nem egészen ötven méterrel lemaradva; teljes vizuális álca alatt ott sétált mögötte, minden parancs ellenére. Már nem gladius volt nála, hanem egy Herden 73 *Black Series*. Ha bárki látta volna az arcát azokban a pillanatokban, hátrahőkölt volna a látványtól.

Az arborétumon kívül egy kislány szaladt oda egy jól eltervezett pillanatban Blindamoorhoz, és egy fehér palástot akasztott rá. A következő kanyar után a császári gyűrű érkezett kispárnán, aztán egy jelképes jogar, és így tovább egészen a palotáig. Mire V. von Anstetten átlépte a palotakert bejáratát, teljesen felöltözve érkezett. Az utolsó ruhanemű, ami a lábára került, két gyémántokkal kirakott cipő volt. A korábban feketébe öltözött nemesi kar szintén ruhát váltott, és teljes pompában várta a császárnőt. Mindannyian térdre hullottak Blindamoor előtt.

A hatás tökéletes volt. A császárnő egyszerű emberként hagyta hátra a Mauzóleumot, és uralkodóként érkezett a koronázás színterére.

A lépcsősor két oldalán már ott álltak a praetorianusok a tíz aquilával, és Blindamoor feje fölé tartották a jelképeket, miközben az uralkodó lassan fellépdelt a palota díszkapuja elé, ahol Anita Bridgeend Casony szenátornő várt tá.

Gregorius, Blindamoor és Paul sokat vitatkoztak azon, hogyan is kellene kinéznie egy efféle modern koronázásnak. Paul erősködött, hogy

V. von Anstetten márpedig a saját fejére kellene, hogy felrakja a koronát, úgy, ahogy von Anstetten is tette annak idején. Gregorius majdnem életét vesztette Paul Herdenje által, amikor azt merte javasolni, hogy esetleg meg lehetne hívni a Vatikánt, hogy a régi német-római császárok mintájára ők koronázzák meg a császárnőt. De természetesen Blindamoor saját elképzelése győzött, miszerint a koronát a Szenátus egy képviselőjének kell felhelyeznie, ezzel is jelképezve a nyitást és a modernizálási vágyait. Paul még megengedte magának a megjegyzést, miszerint ez a gyengeség képét fogja sugározni, aminek következtében, miután Gregorius már távozott, az ifjú uralkodó lángözönt fújt Paulra, de csak úgy megrovásképpen, hiszen Pault éppen akkor védte a PHR.

Casony szenátornő mélykék kosztümkabátot viselt, egyetlen dísz a szenátori jelvény volt, amit a szíve felett hordott. Ahogy Pault, őt is nevéen nevezte a média, és ezzel felkatapultálta az ismeretségét korábban elképzelhetetlen magaslatokba.

Blindamoor nem térdelt le elé; ez valóban elképzelhetetlen lépés lett volna még az ő világképe szerint is. A szenátornő két lépcsővel feljebből helyezte a fejére a koronát jelképező bőrpántot, amit IV. von Anstetten viselt korábban. Hiába álmodott Gregorius és az udvari ötvöspók olyan koronát Blindamoornak, amihez fogható még nem készült a történelem folyamán, az ifjú uralkodó az egyszerű pánt mellett maradt.

Nagyon jól állt neki.

A pillanat, amikor a korona jelképesen is felkerült a császárnő fejére, örökre beleégett Paul elméjébe, aki addigra újra ott állt római páncélban, kissé oldalt, pár lépcsőfokkal lejjebb.

Mikor V. von Anstetten megfordult, és a kamerákba nézett, néma csönd ereszkedett a világra.

– Népeim! – kiáltotta. – Sok millióan érkeztek a ceremóniára, de tudom, hogy százmilliárdok figyelik e szent pillanatot. Mindannyian, közel és távol, itt vagytok most velem. Nehéz szavakat találnom, melyekkel elmondhatnám, milyen erőt ad nekem ez a tudat! A szertartás, amit láttatok, ősi, eredete a múlt kódébe veszett, de szelleme és jelentése átragyog a korokon keresztül, talán sosem fényesebben, mint most. Mert ahogy ti elköteleződtek a szolgálatom mellett, úgy én is elköteleztem magam a ti szolgálatotok mellett! Egész

életem során arra fogok törekedni, hogy méltó legyek apámhoz, kit most közösen örök nyugalomra helyeztünk, hogy méltó legyek a trónhoz, és méltó legyek a bizalmatokra. Nemcsak ezer év pompás hagyományai vannak mögöttem, hanem az Imperium fajközössége, valamint a Birodalom élő ereje és fensége, a régi és új társadalmak, a történelmükben különböző népek és fajok is, melyek akaratomból egyesülnek célban és lélekben. Ezért biztos vagyok benne, hogy a koronázásom nem annak a hatalomnak és pompának a jelképe, amely elmúlik és az enyészeté lesz, hanem reményeink kinyilvánítása a jövővel kapcsolatban. Császárnőtként szolgálom a galaxist!

A tapsviharba és üdvrivallásba belerengett az Úrkastély alapja.

*

– Tudom, hogy ott voltál mögöttem, ennyi érzésem azért nekem is van a mágiához – mondta halkan Blindamoor, amikor kettesben maradt Paullal a trónteremben.

– Nem akartam a tudatom elrejtteni előled, császárnő.

– De ennek a kérésemnek sem engedelmeskedtél. Ez így megy mostantól?

– Igen.

Blindamoor megperdült, dühösen odalépett Paul elé. Fel kellett néznie a testőrparancsnokára.

– Még tőled sem tűröm ezt, Paul. Tudom, hogy apám sokra tartott téged, ezért adok egy esélyt, hogy megmagyarázd, mielőtt itt helyben megöllek!

– Egész életemben ezt akartam. Praetorianus lenni. Ismerem a galaxis veszélyeit, tudom, hogy ennyi nemzetet és fajt nem tud akárki összefogni egyetlen zászló alá. Addig áll az Impérium, amíg a von Anstettenek uralkodnak. Védeni akarom ezt a rendszert, és az állam szíve és lelke a mindenkori uralkodó. Császárnő, én *ehhez* értek. Ismerem a zsoldosok gondolkodását, láttam lázadó kormányok vezetőinek a szemét, ismerem a *megaira* családok gyűlöletét, és tudom, milyen könnyen lehet hibázni, mert számtalanszor hibáztam már nagyot magam is. Mivel én vagyok a Gárda parancsnoka, a felelősségem alá tartozó ügyekben a legjobb belátásom szerint fogok eljárni. Ha ez nem az elképzelései szerint való, császárnő, úgy vegye az életem. De nem helyénvaló, ha a védett személy mondja meg, hogyan lehet őt védeni. A

világ nem így működik. A következő pár év pedig kiemelten kritikus lesz.

Blindamoor nem válaszolt. Elfordult, és felnézett a beavatás lépcsőfokaira.

– Az emberek – folytatta Paul – túlracionalizálják a múltat, túldramatizálják a jelent és alábecsülik a jövőt. Én egyik luxust sem engedhetem meg magamnak.

– Előnyt fogok kovácsolni abból, hogy más vagyok, mint a fajtársaim – mondta halkán a császárnő, mintha csak magához beszélt volna. – Úgy fogok irányítani, ahogy egyikük sem tudna.

– Kérem, akkor engedje meg, hogy úgy védjem önt felség, ahogy senki más sem tudná ebben a galaxisban.

– Szükségem lesz bizalmasokra, Paul. Akik őszintén beszélnek velem, a büntetés félelme nélkül.

– Rám mindenben számíthat, úrnőm.

– Legyen hát. Engedélyezem a Gárda visszaállítását, persze a személyi testőrségem továbbra is csak a *kétszázból* kerülhet ki. És engedélyezni fogom azt is, hogy úgy szervezd meg a védelmem, ahogy jónak látod. Leszel a bizalmasom, Paul? Felesküszöl nekem ebben a pozícióban is?

Paul féltérdre ereszkedett, lehajtotta a fejét.

– Esküszöm, hogy soha nem fogok a bizalmával visszaélni, felség.

– Állj fel, hű testőröm. És most hagyj magamra! Meditálnom kell apám lépcsőinek a lábánál.

– Indulok. Átnézem az esti díszvacsora előkészületeit.

*

Paul bekopogott a saját házába. Nem kellett sokat várnia; felesége, Dana Djokics Wittgen szinte kirobbant az ajtón keresztül, és megölelte őt. El sem engedte másodpercekig.

– Jól van – suttogta a lány. – Jól van. Tudom, hogy fáj.

Paul nem válaszolt, helyette lassan átölelte Danát a hatalmas karjaival.

– Gyere – húzta maga után Dana. – Gyere, fürödj le. Büdös vagy. Ha jól sejtem, egy fél óra múlva kell indulnunk a vacsorára?

– Hamarabb. Még összeszedjük a társaságot – válaszolt Paul, aztán betántorgott a fürdőbe. Ledobta magáról az övet, a fehér trikót és alsónadrágot, amit a materializált ruhák, a római páncél és a

praetorianus vértet alatt viselt, és beállt a zuhany alá. Maximumra tekerte a hőmérsékletet. Némán nézte az álláról lecsöpögő vizet.

*

– Na? Milyen? – pördült körbe Dana, mikor Paul megjelent a szobában, haját törölgetve. A lány csaknem fekete szoknyát, felette jádezöld, elegáns, de szabados felsőt viselt. Hosszú szőke haját visszatrimmelte félhosszú „torn” stílusra, ami bár egy kissé retro hatást keltett, a kornexi köztársaság fodrászversenyén egy évvel korábban elvitte a fődíjat.

– Gyönyörű vagy.

– Kicsit örömteli, kicsit gyászos. Előre szólok, hogy ha a restaurálásról, a művészettörténetről vagy a céllövésről kell társalogni, elleszek a császárnővel, de minden egyéb esetben egy rönkfához vagyok hasonlatos. Ki kell majd mentened.

– Az a különbség közted és a többi ezernyi vendég között, hogy ők minden követ megmozgatnak majd, hogy szót váltsanak vele. Örülhetsz, ha egyáltalán rád köszön. Elolvastad a programot, amit átküldtem?

– Igen. Paul, tudunk most beszélni? Lenne valami, ami... fontos. *Nagyon.*

– Ha nagyon fontos, akkor inkább tolnám estére, ha hazaértünk. – Paul kivételesen a szekrényéből öltözött fel, az Aylon öltönyei egyikét öltötte magára. Mikor elkészült, a PHR megérintésével oda-vissza materializálta magán az antik római vértet, csak hogy a váltást ellenőrizze. Elővette a dobozából a zöld lünettás Omega óráját. Nézte egy darabig, aztán felcsatolta. – Sietnünk kell.

Dana csalódott arcot vágott, de bólintott egyet.

– Legyen. Ezt tedd el nekem – nyújtotta át a Lockheed-Martin lézerpisztolyát. – Én nem vihetem be. De azért ott legyen, hátha meg kell védenem őfelségét.

Paul elmosolyodott, átvette a fegyvert, és berakta a vörös ikonba.

A garázsban egy páncélozott luxusgravó várt rájuk. Paul sejtette, hogy ideje lenne ízlést növesztenie a gravók terén is, és venni valami szégyentelenül drága álmogépet, amit a tinédzserek csak az autómagazinokból ismernek. Egyelőre megelégedett azzal, hogy leakasztotta az elsőt, ami szembejött vele a kereskedőnél. Ajtót nyitott a feleségének, beszállt, előhívta a kezelőfelület menüjét. Kikapcsolta az

automata vezetéssegítő modulokat, amik állandóan visszakapcsolták magukat a kérése nélkül, és manuálisan felemelte a gépet.

– Ki jön még a Szabolcsékon kívül? – kérdezte Dana.

– Koole.

– *Tā mā de.*¹ **{Bassza meg! (Kínai)}** Egyedül hagysz vele?

– Ha valakit még a barátomnak tudok nevezni, ő biztosan az. Igyekezz nem értekezni vele a szexről, és akkor minden rendben lesz.

– Láttad a felvételt a temetésről?

– Nem. Soha nem fogom megnézni.

– Beszéltek rólad. Egészen belepirultam. Paul Wittgen, az első praetorianus. Bár elcseszték, azt hiszem ezredesnek neveztek.

– Őrnagy vagyok.

– Tudom, tudom.

– Miről akartál otthon beszélni?

Dana félrenézett.

– Hát azt most tényleg ne.

Paul szinte zuhanórepülésbe vitte a gravót, megszegve ezzel vagy két tucat közlekedésrendészeti szabályt, és átallt egy kettővel alacsonyabb pályára. Gond nélkül áthaladt a védelmi rendszereken, és a francia parklabirintus felé vette az irányt a palota mögött.

– Lassabban, idehányok – kapaszkodott Dana a fogantyúba.

– Élvezni szoktad.

– Hát most nem.

Paul visszavett a sebességből. Tankönyv szerinti ívben tette le a gépet a VIP parkolóban, ahol már gyülekeztek a vendégek.

– Látom őket! – kiáltotta Dana, miután kiszállt a járműből. – Ott, a szélén! Huh, micsoda ruhák.

– Gyere, köszöntsük őket.

Paul a karját nyújtotta, Dana belekarolt, így sétáltak a kavicsos parkoló széléig, az álomszép pre nyírt gyepter és a formára vágott sövények felé, a két alakhoz, akik már messziről intettek nekik. A vendégek, akik mellett elhaladtak, megbámulták mindkettejüket; vagy ismerték Pault korábról, vagy a közvetítés alatt hallották a nevét. Impozáns alakja, rövidre nyírt haja, arcéle összetéveszthetetlen volt. Oda-odabíccentett egy-egy méltóságnak, leszerelt vezérezredesnek, bárónak.

– Nem szeretek késni – morogta Paul.

– Ne zsörtölődj, időben vagyunk.

A parkoló szélén Archer-Lapossa Orsoly és Lapossa Szabolcs hadnagy várt rájuk. Mindketten a Turáni Királyságból érkeztek, és szoros barátságot ápoltak Paullal, aki személyesen mentette ki őket a Sziget/Vár ostroma utáni tisztogatásokból². **{²Harrison Fawcett: A Korona Szövetsége.}** Orsoly élő plazmaíjász legendának számított. Turáni körökben „Tízboőtíz” volt a beceneve, az íjászvizsgáján ugyanis számítógépes ráségítés nélkül kilőtte mind a tíz célpontot, amiből kettő szuborbitális szatelit volt. A legutolsóhoz gyakorlatilag célozni sem maradt ideje. Ilyen emberemlékezet óta nem történt. Ezzel a kollégium harmadik nagymesterévé vált az alapítása óta; még az éppen aktuális világbajnok is a nevezett tíz célpontból mindössze nyolcat talált el a saját vizsgáján.

Szabolcs, akárcsak a Sziget/Vár ostromának tíz további túlélője, nemesi címet kapott Barkóczi Zoltántól, aki hadseregtábornoki rangra emelte őt. A sorsdöntő ütközet előtt egyszerű vívóoktatóként dolgozott, a méltán hírhedt Lányi Gábor kapitány iskolája szerint.

Ő és Orsoly Sziget/Vár hőseiként a Barkóczy-klán kirakatarcaivá váltak. Magazinok borítóján szerepeltek, neveiket a pannoni politikusok fegyverként forgatták egymás között.

Paul gyakran viccelt azzal, hogy egyszer össze kellene eresztetni „a Djokicsot” Orsollyal, és megnézni, melyikük természetfelettel határos céllovó képessége a jobb. Ő maga inkább Szabolcs társaságát élvezte. Amíg az Úrkastélyban vendégeskedtek, Szabolcs vált az állandó vívó-edzőpartnerévé. Paul vívótudása a bolognai iskola alapjaiból táplálkozott, Marozzo és D'Allagochie tanaiból, így mindkettejük számára kihívást jelentett a másik.

A vacsorára az ifjú pár díszmagyarba öltözött. Orsoly vörös-fehér palotás ruhát viselt mentével, mellkasán és vállain a plazmaíjász nagymesterek arany kitűzőjével, Szabolcs pedig krémszín és kék bocskai díszegyenruhában feszített.

– A gyerkőcöt hol hagyátok? – kérdezte vidáman Dana.

– A testőrökkel felszerelt dadánál, hogy legyen egy nyugodt esténk. Ha valaha lenne saját gyereketek, *előtte* aludjátok ki magatokat. Nagyon – válaszolt Szabolcs, és kezét nyújtott Paulnak. – Parancsnok. Őszinte részvétem az uralkodó miatt.

– Köszönöm. A programot olvastátok?

– Igen. Nem tagadom, remegnek a térdeim – válaszolta idegesen Orsoly. – Nehogy azt higgye a császárnő, hogy a király vagy a klán hivatalos küldöttei vagyunk. Segghülye vagyok a politikához. Vagy ilyen nem mondunk?

– Nem, ilyen nem mondunk. Ófelsége, V. von Anstetten pontosan tudja, kik vagytok, nem számít se többre, se kevesebbre.

– Azt hiszem, nem nyugtattál meg, parancsnok.

– Mi csak legendák voltunk a számotokra – indult meg Paul a palota felé, mutatva az utat. – De mi is csak legendaként ismertünk titeket. Szerintem itt ilyen ruhát még senki sem látott, több figyelmet fognak kapni, mint a személyetek. Mosolyogjatok, éreztétek jól magatokat.

– Köszí, hogy csatlakozhatok hozzátok – nézett rájuk Dana. – Halálba unnám magam a férjem nélkül, aki kénytelen lesz hanyagolni a vacsora alatt. *Már megint.*

– Legnagyobb sajnálatomra – tette hozzá Paul. – De ez van, a galaxis legjobban fizető állása mellé némi munka is társul.

– Mi a francot csinálsz annyi pénzzel? – kérdezte Szabolcs.

– A felét alkoholra, drogokra és fegyverekre költöm. A másik felét elpazarlom hülyeségekre.

Az út egy szoborparkon vezetett keresztül; régi nagy hadvezérek, politikusok képmásai között haladtak el. Mindegyiket fehér márványból faragták, klasszicista, valóságshű stílusban. A néma kőcsoport első tagjai természetesen a Bowman-testvérek voltak, rögtön utánuk az első Stanley Shaw, aztán a néhai Lethlynn Dominith vezértengernagy, Rom Silverman, a legendás hadvezér, és így tovább, hosszú sorokban.

Szabolcs megtorpant az egyik szobor előtt, szemráncolva nézte a vonásait.

– Nézd már! – mutatta a feleségének.

Orsoly közelebb lépett, és elolvasta a szobor talpázatán a bronz plakettet.

– Á, biztos nem az – motyogta a lány.

– Mit taláztatok? – kérdezte Paul. – Ó, az Ameera Laith. Az egyik nagy hősünk, az Arturus elleni háborúból.

– Hát – nézett fel Szabolcs –, valami névazonosság lehet, mert így hívták a nagyanyámat. Miatta kezdtem el vívni.

Paul a homlokát ráncolta.

– Laith a hadvezéri évei után a Praetorianus Gárda kiképzője lett. Mikor Stanley Shaw meghalt, visszatért a Pannonra valami régi szerelméhez. Több feljegyzésünk nincs már róla ezt követően. Ha tényleg az unokája vagy, az nem lenne semmi. A személyes hőszám, érted.

– Ezt nem hiszem el – lelkesedett Szabolcs. – Basszus, ez tuti ő. Van róla egy képm. Nézd az arcát! A mindent! A nagyapám, akit egyébként Lapossa Ádámnak hívtak, sokat mesélt róla. A nagyinak állítólag volt egy döntetlen párbaja a Lailehóton Nádasdy grófnővel még fiatal korában. Az tudjátok, mit jelent? A világ bajnokainak térdre csúszkáltak a grófnő előtt, hogy akár csak egyetlen párbajt vívjon velük!

– Ennek majd nézzünk csak utána, mert akkor kell tőled egy aláírás. Várjunk, várjunk! A kardja. Volt egy kardja, valami ezer éves ereklye. *Arról mit tudsz? Nálad van?*

– Tudom, mire gondolsz, *Az Utolsó Lovag Kardja*, ez volt a neve. Nem, az eltűnt.

– Ha meglesz, szólj. Megveszem. Tudod, mennyi pénzt adok érte? Az összeset!

– Te csak ne ígérd oda a költségvetést! – bökte oldalba Dana. – A Herdenes alapodat arra költöd, amire akarod, a többit hagyd békén.

– Engem leigáznak! Engem elnyomnak! – tódította Paul hangosan.

– Majd rákérdezek, mi lett a karddal – mondta Orsoly. – Innen úgyis a Lailehóra megyek, mert a grófnő fog kiképezni engem. Hátha hallott róla valamit.

– Jó, akkor álljunk meg egy pillanatra – emelte fel az ujját Paul. – Azt hallottam, hogy Nádasdy grófnő *háromszáz éves*. Te annál fogsz tanulni, aki vívott Ameera Laith-tal?

– Ugyan már, parancsnok, nem kell bedőlni minden legendának. Mese habbal. A grófnő gondolom csak valami utódja az eredeti Nádasdynak. Igaz, Szabikám?

Szabolcs csak mosolygott, zsebretett kézzel.

– Az ott micsoda? – kérdezte suttogva Orsoly, és észrevétlenül a palota sarkára bökött. Egy egészen alacsony, derékig érő lény állt ott öltönyben, bőre krémszínű, barna foltokkal, lapos fején szétálló apró fülekkel, széles szájjal és hatalmas szemekkel.

– Egy *hae/atti* – válaszolt Paul –, az asztaltársaságunk utolsó tagja. Gyertek, bemutatlak neki benneteket.

– Jaj, de csúnya. *Ezek hogy szaporodnak?*

– Meg ne kérdezd tőle! – vágta rá túl hirtelen Dana.

– Azt hiszem, a sajátjai között egészen jóképűnek számít. Ez van, a homárok a skorpiók sellői – mondta Paul. – Á, drága barátom! Hát megelőztél bennünket!

A kis lény eléjük sietett-göcsörtös, kurta lábain.

– Mi/csoda öröm, szervusz/tok, szervusz/tok. Csó/kollak titeket.

– Hadd mutassam be Koole Nazarušt, a *Hae/atti* Birodalom tanácstagját, attaséját, nagykövetét. Még a Nealine-on ismerkedtem meg vele. Egyébként költő, hazájában megbecsült és Cun/ci-díjas pornórendező, meg az isten tudja micsoda, de az biztos, hogy neki van a legjobb füve ezer fényéves körzetben. Koole, ez itt Archer Orsoly, a híres Tízboldít, és Lapossa Szabolcs tábornok.

Koole elsőre Danának csókolt kezét, aztán Orsolyának, végül négyujjú kézfejét Szabolcsnak nyújtotta.

– Részem/ről az öröm. Sokat hallottam ró/latok! Reme/k esténk lesz, már most látom. Ó Dana, te egyre jobban nézel ki. Ren/geteg dolog történt a leg/utóbbi találkozásunk óta, *annyi* min/dent tudok mesélni!

– Alig várom – fanyalgott a lány.

– Menjetek előre – mutatta Paul. – Itt elválnak útjaink. Dega már vár rátok ott a lépcsőn, a helyetekre kísér. Én átvedlek szakmaiba, és átveszem az őrség irányítását.

– Dega? Azt mondtad, kirúgta a császárnő.

– Igen, meg nyolcszáz másik praetorianust. Visszavettem őket.

– Az uralkodó mit szólt hozzá?

– Nagy hatással volt rá. Ja, és mellétek raktam Casony szenátornő asztalát, ha nagyon elunnátok magatokat, neki száz sztorija van a dzsungelről. Na jó szórakozást!

Dana csókot nyomott a szájára, aztán elvezette a kis társaságot. Koole még visszakocogott Paulhoz.

– Te Paul – suttozta –, hogy lehetnek a felesé/gednek ilyen fantasz/tikusan telt, lágyan ringó, óriási dudái?

– Na ide figyelj – mutatott a saját arcára Paul, és közelebb hajolt a *hae/atti*hoz. – Ha meglátlak a feleségem *dudái* közelében, akkor elhunysz.

– Ó, ez dicséret volt, mi/felénk így szokás. Egyéb/ként szerintem meg/nőttek, amióta utol/jára láttam.

– Takarodj befelé! Majd este dumálunk.

*

Paul még nézte egy darabig a távolodó kis csoportot, aztán elindult hátrafelé, a labirintus mentén, az oldalsó bejáratok egyikéhez.

Houderdini a von Anstettenek palotáját minden idők legimpozánsabb épületének álmodta meg. Merített némi ihletet Gaudi és Giger munkásságából; a szárny, ahol a bált tartották, leginkább egy kifordított cseppkőbarlanghoz volt hasonlatos, ami egy klasszicista panteont ölelt körül. Arányai tökéletesek, formái megigézöek. Egyszerre volt súlytalan, és mégis egy gigászi monstrum, minden kis kiszögellés és orom külön-külön műremek. A vízköpők szörnyeket és szenteket ábrázoltak, a belülről kiszűrődő fények éjféli mise hangulatát keltették. Paul még ennyi év után is talált olyan kis rejtett részleteket, amiket nem vett észre korábban. Most éppen egy kis szobrocskán akadt meg a tekintete, egy emberi alakon, ami valamiféle démonná olvadt szét, arcából egy fegyver csöve meredt elő...

Megtorpant. A palotát övező embermagas sövényfal tövében egy alak állt, aki mintha percek óta várakozott volna. Paul hatodik érzéke bekapcsolt, felállt a hátán a szőr.

– Béta sárga – mondta halkan, és zsebre tett kézzel megindult a személy felé, aki közeledtére kilépett az árnyékból a fényre. Testhezálló, szürke-sárga női taktikai ruhát viselt, rövid, hófehér haja kiemelte gyönyörű arcát. Paul azonnal felismerte őt, bár az illető most sokkal érettebb formát viselt, mint amikor utoljára látta. Akkor egy alulfejlett tizenennyolc évesre hasonlított, most azonban mintha beérte volna valódi korát.

– Rachelle de Saint-Pierre grófnő – köszöntötte őt Paul. – Ha tudom, hogy itt leszel, helyet foglalok egy asztalnál! Floris is itt van veled?

– Nem, egyedül érkeztem. Floris deFroy *hercegnő* azonnal útnak indított engem, amikor elért minket a császár halálhíre.

– Ezek szerint tényleg megkapta a hercegnői címet IV. von Anstettentől? Elismerte a nagy nemzetségi rokonságát?

– Igen.

– Gyere, bekísérlek.

– Nem a vacsorára jöttem.

Paul felvonta a szemöldökét.

– Igazán? Akkor mit keresel itt?

– Veled akartam találkozni.
– Van egy sejtésem, hogy hová tart a beszélgetés, de azért mondd csak ki.

– Sétálunk?

– Láttad már a labirintus közepét? Állítólag a világ legszebb szökőkútját rejt. Nézzük meg.

Lassan besétáltak a kíváncsi tekintetek elől a sövényfalak közé.

– DeFroy hercegnő hét éve uralkodik a Tartaros-ködben – mondta rekedtes hangján Rachelle. – Ezalatt gazdagságot, békét, fejlődést hozott a népeinknek. Blindamoor egy hete uralkodik, és máris magára haragította a *megaira* klánok felét.

– Na de Rachelle, tudod, hogy császárnőnek vagy V. von Anstettennek kellene szólítanod őt.

– A birodalmaknak sokféle bukása van. Ezé – mutatott a földre az emberbőrbe bújt sárkánylány – erőszakos lesz, és az Impérium szétszakadásához fog vezetni. A császárnő tapasztalatlan, mágiavak, nem tudja használni a feketecsuklyásokat, és még sorolhatnám.

– És? – kérdezte Paul érdeklődve.

Elfordultak az első elágazásnál.

– Hiányzol nekünk, Paul Wittgen. Én azóta nem voltam férfival, hogy megmutatd az Omrameián az igazi kéjt. DeFroy hercegnő is minden nap várja, hogy aláereszkedj hozzá a csillagokból.

– Egyedül jöttél? Sehol egy paladin?

– Egyedül jöttem. Paladinokkal nem juthattam volna idáig. De azért sem hoztam a testőrségem, mert megbízunk benned. Te más vagy, mint a többi ember, nagyobb távlatokban gondolkodsz, látod a lényeket.

– Floris nem jön ide?

– De igen, időközben már útra kelt ő is. Csak össze kellett szednie a kíséretét. Persze várja a válaszodat.

– A válaszomat?

Még két forduló után beérkeztek a labirintus központi terére, Paul pedig elméjével lassan fellépett a *Ketherre*. Rachelle megérezte, összerezte. Az Ūrkastély időközben teljesen átváltott éjszakába, a Tejútrendszer csillagainak fénye szikrázva játszott a szökőkút vízének tükrében.

– Hát, ez tényleg szép. Nekünk nincsenek ilyen szobrászaink.

– Mire vár választ Floris, Rachelle?

A lány megállt, és Paul szemébe nézett.

– A császárnő halott, Paul, így vagy úgy. Te viszont a trónt szolgálod. Tedd félre Blindamoort, és segítsd a trónra Floris deFroyt, aki *tudja*, hogyan kell uralkodni. Aki egyben tartja majd az Impériumot.

– Ha jól sejtem, Florisnak ajánlata is van a számomra, igaz?

– Igen. Feleségül megy hozzád. És én is odaadom magam neked. Tiéd lehet minden, a Tartaros-ködtől a régiók végéig. Felülhetsz a trónra deFroy császárnő mellé. Rendbe hozhatsz mindent, ami valaha zavart az Impériumban. Megoldhatsz minden problémát, minden igazságtalanságot, megvívhatsz minden háborút. *Te lehetsz a galaxis császára.*

– Hm – mondta Paul.

A következő pillanatban minden létező testi erejével a sárkánylány arcába öklözött. Ilyen ütésektől már kiborgok váltak harcképtelenné, tankok oldala szakadt be. A feketecsuklya fémje, ami a csontjai helyére került, és az emberfeletti ereje falakat tudott ledönteni. Rachele de Saint-Pierre összezúzott arccal és koponyával zuhant a szökőkút vizébe. Vére és csontszilánkjai betérítették a szoborcsoportot, és méterekre repültek a pázsiton.

– Alfa-vörös! – kiáltott fel Paul. Körülötte állig felfegyverzett, páncélos praetorianusok léptek elő a semmiből. – Teljes audiovizuális védelem! Mobil pajzsokat a labirintus köré!

Rachele teste lágyan ringatózott a vörössé vált szökőkút vizében. Rettenetes sérülése ellenére nem volt halott; remegni, rángatózni kezdett, aztán egyenesbe állt, mintha kötéllel rántották volna talpra. Az arca rohamos sebességgel regenerálódott. A praetorianusok egy emberként tartották célra a Herdenjeiket.

Paulnak nem volt kedve kipróbálni, hogy hány Herden lövése után nem épülne fel újra a grófnő teste, ezért kúppajzsot emelt köré. Rachele arca visszaépült, őszinte döbbenettel nézte őt. Mindkét kezével feltámaszkodott a pajzsra belülről, mondott valamit, de nem lehetett hallani. Talán könyörgött? Paul hozzányomta a kúppajzshoz a Herden 73 *Blackjét*, és belőtt a belsejébe egy atomgránátot.

Az Űrkastély területén száz helyen szólalt meg egyszerre az atomrobbanás-riasztó, amit az egyik gárdista egy fél pillanattal később már ki is kapcsolt. Magát a robbanást nem lehetett látni, a Herden elsötétítette a pajzsot.

Mivel a *Szefirot* legalsó lépcsőjén állt, Paul pontosan érezte Rachelle halálának pillanatát, és úgy sejtette, nem volt ezzel egyedül a palotában. Az egyik praetorianusnak lefolyt a fejéről a sisak; Momo hadnagy volt az, Morgana Morgenstein, a Vörös Halál Árnyékának egyik rajvezetője.

– Parancsnok, ki volt ez?

– Egy terrorista.

Paul lekapcsolta a kúppajzsot, a helyén csak fekete por maradt. Égett szag kezdett terjengeni. A szökőkútból hiányzott egy félkörnyi darab, a víz kiömlött a fűre.

– Ezt kapcsolják le – mutatott a tönkretett szoborcsoportra, és maga mögött hagyta a gárdistákat.

3.

2674. november 17.

Az Űrkastély bálterme

Dana épp csak egy leheletnyivel volt kevésbé elveszett, mint az asztaltársasága. Mindannyian feszengve ültek le a gyönyörűen megterített kör alakú asztalok egyikéhez. A terem csodálatos festmények és szobrok tárháza volt, plafonját egy pompás freskó borította, a Sixtus-kápolna freskójának másolata.

Dega szája persze be sem állt; szabadkozott a haja miatt, hiszen Paul pár órája vette őt vissza a Gárdába, de majd Dana feltétlen mondja el neki, hogy mennyire hálás. Úr Isten, nem is tudta, hogy mennyire fontos volt számára, hogy a Gárdában szolgálhat, persze, üljenek csak le, bármi kell, szóljanak neki.

– Ez ki volt? – kérdezte halkán Szabolcs.

– Deborah Gardner. Beszédes a neve, húsevő növényeket termeszt. Vagy tenyészt? Mit tudom én. Egyébként a partnerünk a családi vállalkozásban, átvette Brett helyét a Fire&Water tulajdonosai között.

– Éhen pusztulok – suttogta Orsoly.

– Ott ül egy p/ók – mutatta Koole, miután felemelte a székét a megfelelő magasságra –, és mégis en/gem bámul mindenki.

– Az az udvari ötvös, Tuti – válaszolt Dana. – Beképzelt kis görcs.

– A *Hae/atti* Birodalomban mindenki így néz ki, mint te? – kérdezte Szabolcs.

– Csak a jóképűek – vigyorgott Koole. – No, Dana, te itt képből vagy, Ki ez a sok nép itt körül/öttünk?

– Kereskedődinasztiák, nagybirodalmak vezetői, nemesek. Szerintem mi vagyunk a legjelentéktelenebb személyek a teremben.

– Én nem vagyok jelen/téktelen – mutatott saját magára Koole.

– Helyetted is lehúzzuk az asztal átlagát.

– Nem tagadom, eléggé.

– Te úgy egyébként miért is vagy itt?!

– Igazából fog/almam sincs. Paul ragaszkodott hozzá. De ha már eljöttem, azért kezdet fo/gok a birodalom nevében a csá/szárnővel.

– Ti is szuverén régió vagytok, ugye? – kérdezte Szabolcs. – Akárcsak a Pannon.

– Igen. Egy lehe/letnyit közelebb, mint ti, rengeteg egyez/mény és szerződés van életben kö/zöttünk. De valószínű/űleg ugyanabból az okból lehetünk függ/etlenek, mint a Pannon.

– Éspedig?

– Nektek táltosaitok vannak, nekünk tükörmágusaink.

– Hát, nem – szólt közbe Orsoly. – A Pannon szabadsága akkor dőlt el, amikor az első plazmaíjász megfeszítette a szingularitását.

– Ezt az elmé/leted egyszer majd tegyük pró/bára, csak kell hozzá egy nagy üres tér – vigyorgott Koole.

– A szuverenitás egy rohadt bonyolult ügy – dőlt előre Szabolcs. – Lehet független birodalmad a semmi közepén, de ha az a semmi nem üres, mint ahogy a galaxisunk sem az, *valakik* észre fognak venni. A függetlenségnek ára is van. Mert amikor kitör a háború, amikor lecsap a bárd, a függetlenség szó hirtelen magánynak hangzik.

– Megegyeztünk, hogy nincs politika az asztalnál – morgott Dana. – Inkább a vendégeket figyeljétek, szerintem nagyon szórakoztató, ahogy páváskodnak. Azt gondolják, majd ma megváltozik a sorsuk.

– A sorsuk?

– Mindegyik mondani készül valamit a császárnőnek, hogy a kegyébe férközzön. Pénzt akarnak, hatalmat. De én mondom, három személyre figyeljétek, ők számítanak igazán. Az egyik most ül le, ott a sarokban.

– Vén, mint az országút. Vámpírnak öltözött?

– Abelard Brure herceg. Egyike a legnagyobbaknak. Lelőtték, megmérgezték, kilőtték az ürbe, atommáglyába taszították, mégis itt van. Vagy hatan várják a nemzetségéből, hogy meghaljon végre.

– Hát nem is mosolyog az asztaltársasága. De lehet, hogy ők is csak kajások – mondta Orsoly.

– A másik most érkezik.

– A kék ruhás, aki egyedül jött?

– Adelynn von Steyr grófnő. Egyike volt IV. von Anstetten bizalmasainak. Nagyon jól lő célba. Egyébként egy cápa.

– Nem látom a víz/tartályát – meresztette a szemét Koole.

– Ezt direkt csinálod? Képletesen, nagykövet. Több minisztériumi posztot ő vitt, a közbeszerzések felét ő intézte. Nyugodtnak látszik, de majd' szétvetheti az ideg, hogy most mi lesz az üzleteivel.

– És a harmadik?

– Őt nem is látom még. Á, a szenátornő!

Anita Casony a mellettük lévő asztalhoz érkezett éppen, de mielőtt leült volna, mosolyogva odalépett Danáékhoz.

– Mrs. Wittgen. Gyönyörű ruha. – Szabolcshoz fordult. – Azt hiszem, mi még nem ismerjük egymást. Anita.

– Szabolcs. Lapossa. Üdvözlöm. A feleségem, Archer-Lapossa Orsoly.

– Á, a híres céllövő. Sokat hallottam magáról, Szabolcs, Paul azt mesélte, hogy egészen kitűnően vív. Egyszer majd adnia kell nekem egy magánórát!

– Bár-bármikor.

– Majd még jövök, de köszöntenem kell pár embert. Jó mulatást!

Mikor a szenátornő ellépett tőlük, Orsoly az asztal alatt belerúgott Szabolcsba, de akkorát, hogy megcsörrent az étkezés. A férfi némán vonogatta a vállát, és olyan szemeket meresztett, mint egy kecske, amikor még nem derült ki, mit vág le aznap a mészáros.

– *Céllövő?* Valami mutatóványosnak néz, basszus? – zsörtölődött Orsoly.

Pezsgő érkezett.

– Tsss. Nem káromkodunk – suttogta Dana.

– A barátságra! – rikkantotta Koole, felemelte a pezsgőjét, és egyben lehajtotta. Megpörgeme a füleit. – Dana, te nem?

– Nem, nem iszom, köszö.

– No, ha már így összefutottunk, azért ki szeretném magam okasítani a Pannon dolgaiból.

– És nem is kémkedünk idegen nagyhatalmak dolgairól – emelte fel az ujját Dana.

– Csak kuriózumként érdekel, Dana kedves. Például úgy hallottam, most a Pannon építi a galaxis legnagyobb űrhajóit. Ez igaz?

– Hát igen, van pár óriás a flottában. Talán csak a *Fata Morgana* tud versenyre kelni velük méretben – válaszolt Szabolcs.

– Roppant furcsa! Utánanéztem a múlt/tatoknak, és az űrkorszak elején versenyben sem voltak. Azt a korszakot még az oroszok uralták.

– A francokat. Igaz, hogy a ruszkek küldték fel az első kutyát, de a magyarok küldték fel az első Farkast!

A zene lassan elhalkult. A ceremóniamester háromszor a földre koppantott a súlyos jogaival.

– Mindannyian álljanak fel. A Galaxis Császárnője, a Hetvenkét Régió Uralkodója, a Fegyveres Erők Legfelsőbb Parancsnoka, a Nemzet- és Fajközösség Vezetője, az Igazságosság, a Rend és a Becsület forrása, Imperator, Imperatoris, Galaxia Regnum, őfelsége V. von Anstetten!

Blindamoort von Anstetten belépett a bálterembe. Krémszín-fehér ruhakölteményt viselt, haját bonyolult fejdísz takarta.

– Olyan egyedül van... – suttogta Koole.

Dana lepisszegte.

A császárnő mögött nem sokkal Paul Wittgen érkezett, ezúttal öltönyben, mellette a helyettese, Seiren Arakusha alezredes. Tíz további testőr következett, hasonlóan elegáns öltözetben. Ők észrevétlenül szétszéledtek a teremben, a sarkokhoz, ablakok és ajtók mellé.

Mikor a császárnő helyet foglalt a központi asztalnál, a vonósnégyes újra rázendített Vivaldi *La Stravanagz*ájára.

Orsoly és Szabolcs arcán őszinte csodálat látszott, amikor Blindamoort nézték. Dana megmosolyogta a naivságukat. Mindketten szörnyű csatát túlélt harcosok voltak, mégis őszinte, gyermeki rajongással bámulták az Űrkastély csodáit.

A terem egy emberként ült vissza az asztalokhoz. Halk susmogás kezdődött.

– Amikor azt mondtam Paulnak, hogy olvastam a programot, azt úgy értettem, hogy nem olvastam a programot – mondta Szabolcs, pezsgővel a kezében. – Mi fog most történni?

– Nem lesz semmi nagy beszéd meg hasonlók. Jön némi étel, aztán fellazul a társaság. Kinyitják az erkélyt, a császárnő fogadja a hódolóit, nagyjából ennyi. Majd azért egy kézfogásra oda kell mennünk hozzá nekünk is, azt mondta az én drága férjem.

– Te haragszol rá? Mások a fél életüket adnák egy ilyen lehetőségért.

– Na majd gondold, hogy bemutat minket neki! Nem kérlek, ezt nekünk kell valahogy elintéznünk. Nincs meleged abban a ruhában, Ors? Én mindjárt elfüstölök.

– Én is! – suttogta Orsoly. – Majd, ha itt az ideje, kimehetnénk bepúderezni az orrom. Meglazítanám ezt itt hátul...

Pincérek hada érkezett, és elkezdték kipakolni az előételek sorának első elemeit.

Szabolcs a kezébe vette az asztal közepéről a gyönyörű, barokk betűkkel írt vacsoramenu kardonját.

– Azt írja, huszonöt fogás lesz!

– Hát ettől n/em lakunk jól – nézte Koole kikerekedett szemekkel az egészen kis mennyiségű ételt a hatalmas tányér közepén, amit leraktak elé. – Mifelénk ezt elmosogatják. *Mi ez?*

– Azt mondja, hogy, olvasom: sous vide csirkemell, kókuszhabbal, bénaise vajás francia pirítóson.

Koole megvonta a vállát, felszúrta az ételt a villájára, és egyben betette a hatalmas szájába.

– Már hivatalos, hogy éhen fogok pusztulni – mondta Orsoly.

– Finom/nak finom – tekergette a fülelt a kis *hae/atti*. – Ha erre jön a pincér, kér/jetek nekem még ilyen csirkecsöcsöt hókuszpókkal bernát kenyéren. Szerin/tem rögtön egy kosárral, vagy mi ennek a mérték/egysége.

Dana Pault kereste a szemével. A férfi több tíz méterrel távolabb állt, a császárnő mögött, aki az egyik miniszterrel társalgott éppen. Paul láthatólag nem vett róla tudomást.

– Azért mindig elámulok, hogy mekkora az Impérium – nézte a vendégeket Szabolcs. – Az itt lévők több száz bolygót képviselnek, talán ezret is, és az is csak kis töredéke a császárnő birodalmának.

– Te jártál a Földön, ugye, Dana? – kérdezte Orsoly. – *Milyen?*

– Gyakran járok ott. – Dana furcsa arcot vágott, mintha a szavakat keresné. – Mondanám, hogy fantasztikus, de nem. Ha tudod, hová menj, akkor lehet igazi csodákra is lelni... Végül is onnan származunk, szerintem mindenkinek el kellene oda jutnia legalább egyszer az életében. Ugyanakkor egy szarfészek. Bocs, de igaz. Koszos, fertőzött, túlnépesedett, romos, minden méteren az arcodba tolnak egy hologramreklámot. Drága, és minden tele van ócskaságokkal. Orsoly, jól vagy?

– Nem tudom. Olyan... nyomott lett a hangulat. Valami... Huh, nincs itt levegő. Lehet, hogy mennünk kellene.

Dana értetlenül nézte őt. De nem Orsoly volt az egyetlen, aki hirtelen hangulatváltozáson esett át. Koole abbahagyta az evést, és meredten ült, lekonyult füllel. Mindketten egy bizonyos asztalt bámultak, nagyjából a terem közepén.

– Koole?

– Minden oké – motyogta a *hae/atti*. – Azt... azt hiszem...

– Mit látsz? Ne bámulj ennyire, nem illik..

A következő pillanatban Koole felpattant a helyéről, és felállt fél lábbal a székére, a másikkal az asztalra.

– *Paul!* – bődült el.

*

Paul Wittgen, miután maga mögött hagyta a labirintust, azonnal feltárcsázta a komján Marq Williams vezértengernagyot és Rashford kancellárt egy konferenciabeszélgetésre.

– Parancsnok – jelentkezett be Williams mély, érdes hangján.

– Hallgatom – szólt bele a vonalba Rashford is.

– Már maximális készségben vagyunk, de tudniuk kell róla: okunk van feltételezni, hogy a Tartaros-flotta megpróbálja blokádnak alá vonni az Űrkastélyt.

– A deFroy klán? – kérdezte Rashford. – Lépnek a trónért? Ilyen hamar?

– Már léptek. Ajánlatot kaptam a császárnő eltávolítására.

– Személyesen?

– A hercegnő egyik vazallusától.

– Hozza be, *mindent* kiszedünk belőle.

– Beküldöm Morgenstein hadnaggyal, csak előbb keresek hozzá egy lekváros üveget és seprűt.

– Akkor már értem az atomrobbanás-riadót.

– Ahogy mondta parancsnok, maximális készségben vagyunk – vette át a szót a vezértengernagy. – A Tartaros-flotta komoly fenyegetés, de elbírunk velük, ha ránk támadnának. Köszönöm a figyelmeztetést. Kiterjesztem a demarkációs vonalat plusz egy tized fényévyire.

– Alvó ügynökök már lehetnek most is a palotában. Kit küldött a hercegnő? – kérdezte Rashford.

– Rachelle de Saint-Pierre-t.

– *Megölt egy grófnőt?* A császárnő nem lesz boldog, ha ez kiderül.

– Egyelőre ne derüljön ki. De kancellár...

– Igen?

– Ha Floris bepróbálkozik, az egész rohadt Tartaros-ködöt ráomlasztom. Reméljük, ennyiből is értett. Bár félek, hosszú távon így is, úgy is konfliktusba kerülünk majd vele.

– Legközelebb hozza be, ha árulóval találkozik.

Paul kinyomta a vonalat, megigazította magán az öltönyét, és felsétált a barokk hátsó lépcsőn. A lehetőséget arra használta, hogy elméjével fellépjen a *Szefirot* képzeletbeli lépcsőin is. Első foka *Kether*, a korona, a fa gyökerei; második a *Chokmah*, a bölcsesség; harmadik a *Binah*, a megértés; negyedik a *Chesed*, a gyengédség diszciplínája; s végül az ötödik, a *Gevurah*, a fegyelem, a beavatásának utolsó szintje, amire alig fél éve lépett fel IV. von Anstetten jóvoltából. Ezzel a lépcsők felénél járt.

Furcsa kettősség volt ez. Paul Wittgen egyrészt olyan titkokat és rejtett bölcsességeket ismert a világ működéséből, hogy néha úgy érezte, belát a teremtés roppant gépezetei alá, hogy a világegyetem nagy mérnöke odaengedte őt az univerzumot mozgató fogaskerekék mellé. Máskor viszont egy gyermeknek látta magát, akitől csak annyit túrtak meg, hogy a falnak háttal, a szomszédos szobában ülve hallgassa a tévé adását, de a képét nem pillanthatja meg soha. Mit érnek a titkok hatalom nélkül? Mit ér az örülettel határos tudás, ha nem jár mellé a sárkányok ösztönös képessége a mágiához?

Vajon így érezheti magát Blindamoor is?

A *Gevurah* a teremtés második napjának fénye, eleme a tűz, modus operandusa a büntetés. A *Gevurah* a gát, ami határt szab a *Chesed* gyengédségének, a fal, ami útját állja a jóságnak és a megbocsátásnak, hogy eljöhessen az ítélet. A *Gevurah* a hatalmasságok büntető ereje, a bírák tüze, az igazság rettenthetetlen hatalma. A szintek közül egy sem állt oly közel Paulhoz, mint ez, egyikre sem lépett fel oly könnyen, mint a *Gevurah*-ra. IV. von Anstetten felvonta a szemöldökét, miután beavatta Pault. Hogy szórakoztatta-e a halandó ember igyekezete, hogy lelkét harag járta-e át, hogy egy *ember* ekkora lépést tehetett, vagy, hogy Paulban a jövő egyik nagy adeptusát látta-e, már soha nem fog kiderülni.

A praetorianus gondolatai sötét helyeken cikáztak, miközben végighaladt a folyosón. Az árnyékokban mozgott, elméjét bezárta, kisugárzásait visszavonta, szándékait hormoncsapdákkal és gondolatárnyékoló miniatűr drónokkal rejtette el. Elengedett maga mellett pár pincért, akik fel sem tekintettek munkájukból; talán észre sem vették, hogy ott van mellettük.

Seiren háta mögül érkezett a gárdisták kis csoportjához, akik már a császárnő érkezésére készültek. Mindannyian feketecsuklyások voltak,

akik a császár mágiája nélkül is halálos, és csaknem halhatatlan entitásként éltek a világukat. Egyikük sem volt teljes ember, mert a csuklyamodul technomágiája szörnyű lelki áldozatot követelt tőlük.

Seiren megperdült, keze a PHR öve felett.

- Ilyet ne csinálj, majdnem Herdent rántottam – morogta a nő.
- Van még mit gyakorolnom, így is észrevettél – mosolygott Paul.
- Az előbb meghalt egy sárkány. Érezted?
- Én húztam meg a ravaszt.

Seiren hátrahőkölt.

– A kis Rachelle volt az – mondta Paul. – Floris üzenetét hozta. A trón kell nekik.

– *Te megölted Rachelle-t?*

– Mindketten gazdagabbak lettünk egy szeretőnk hiányával. Esetleg nem kellene összeesküdni a trónért, érted, *baszics*. Osztag, vigyázz! – bődült el. – Fogadásra készülj!

A tíz gárdista, akik kivételesen nem az antik római viseletüket hordták, hanem modern öltönyökben feszítettek, vigyázzba álltak a folyosón, a két ajtó között. Az egyik a bálterembe nyílt, ahol már helyet foglaltak a vendégek; a másik Blindamoor egyik szobájába, ahol a fogadásra készült. Az oldalsó ajtók egyikén a ceremóniamester érkezett, arabeszkes, brokátos, gránátalmás zekében, harisnyanadrágban, felpúpozott vállal és kitömött ujjakkal. Úgy nézett ki, mintha egy reneszánsz festményről lépett volna éppen le.

Paul odahajolt Seirenhez, suttogva szólalt meg.

- Tradíció: főnév. Halott emberek lelki nyomása az élőkre.
- Minden cinikus ember belsejében egy csalódott idealista hullája zörög – válaszolta Seiren.

A ceremóniamester kitárta mindkét ajtót, kezébe vette a vörösréz jogarát, és bejelentette a császárnőt.

V. von Anstetten álomszép volt, mint mindig. Mikor elhaladt mellettük, Paul követte az uralkodót, és hátrakísérte a császári asztalhoz. Közben minden létező figyelmét a jelenlévőkre összpontosította. Villámgyorsan számba vette, kik hiányoztak a vacsoráról.

– Mordred deHuse nem jelent meg – mondta halkan, a belső gárdavonalon. – Keressék meg, tudni akarom, hol bujkál.

A deHuse klán a kihalás szélén állt. Hiába volt egyike a nagy nemzetségeknek, IV. von Anstetten szinte kiirtotta a családot mérhetetlen haragjában, miután Tristan deHuse herceg pár évvel korábban elrabolta Blindamoort. Kizárólag Mordredet hagyta életben, aki a hetedik örökös hetedik, utolsó fia volt, de a hercegi címet megvonta tőle, kitépte a fél szemét, és letépte a fél szárnyát, mágikus szinten is, úgyhogy az örökös e jegyeket minden formájában kénytelen volt viselni magán. Az említésre már alig méltó deHuse klán utolsó vezetője saját jogán őrgrófi címet birtokolt, gyakorlatilag mégis az uralkodó rabja volt, örökre az Úrkastélyhoz kötve.

Paul lopva odapillanott Danáék asztalához is, majd beállt a császárnő széke mögé az árnyékba. Már az előző napon átrendezte a lámpákat, hogy semmi se világítson a szemébe; a székeket pár centivel arrébb helyezte, hogy a gárdisták gyorsabban mozoghassanak a teremben. Az utolsó pillanatban kicseréltette az asztalokat is, mert Blindamoor saját asztala túl vaskos és súlyos volt ahhoz, hogy gyorsan lehessen mozdítani. A falba épített, hátsó titkos ajtót egy óvatlan pillanatban megnyitotta a sarkával, épp csak annyira, hogy a zár kikattanjon a helyéről.

Pincérek érkeztek, elkezdték feltölteni az asztalokat az ételekkel, italokkal. Blindamoor Adelynn von Steyr grófnővel társalgott éppen; Paul minden követ megmozgatott, hogy a grófnő ne a császárnő közelében foglaljon helyet, mindhiába. A sárkány, aki az emberbőrt csak mint valami ruhát viselte magán, gond nélkül szerzett magának egy széket, és negédesen odakuncsorogta magát Blindamoor mellé. Dicsérte a temetést, a ruháját, az estélyt, az eddigi politikai döntéseit.

Suttogás.

Nem volt igazi hang, nem volt forrása, nem volt formája és látható eredete. Szavak eszenciájaként érkezett, valahonnan a távolból, mintha valaki a gondolatait formálta volna érzésekké a valóság falán túlról. A teremben többen felkapták a fejüket, körbenéztek, míg mások teljesen érzéketlennek mutatkoztak a furcsa jelenségre. Paul egy apró kézjelet dobott a legközelebbi két gárdistának, miközben lelki szemeivel mintha fényszálakat vélt volna felfedezni, amik a terem közepében összpontosultak.

Ekkor Koole Nazaruš fellépett az asztalára, és felkiáltott.

– *Paul!*

És Paul Wittgen azonnal mozdult. Vasmarokkal ráfogott Blindamoor felkarjára, és kipenderítette az asztaltól. Maga mögé rántotta, berúgta a titkos ajtót, és betolta rajta a császárnőt. Momo egy pillanattal később érkezett, és testével védte a parancsnokát.

– Alfa-vörös! – kiáltotta Paul.

Blindamoor tiltakozott valamit, megpróbálta kirántani a kezét, de a férfi hajthatatlan volt. Visszapillantott a válla felett.

A háttérben felrobbant valami, és a vendégek sikoltozásába egy túlvilági üvöltés vegyült, ami az ember csontjáig hatolt. Paul soha nem hallott korábban ehhez fogható hangot. Újabb praetorianusok érkeztek a titkos átjáróba, volt, aki szemből.

– Momo, teleportáljanak VIP-1-gyel a Biztos-2-be!

– Igenis!

Morgenstein hadnagy és emberei pajzsot emeltek maguk és Blindamoor köré.

Paul elfordult, aktiválta a PHR-jét, a páncélja előfolyt az övéből, és szinte kirobbant a bálterembe a titkos folyosóról, kezében a Herdenjével.

A látványtól egy pillanatra a földre gyökerezett a lába.

A terem közepén mintha bomba robbant volna, a székek, asztalok szanaszét repültek, a padló megroppant, a plafon egy részen beomlott. De lángok helyett vörös felhő terjengett a romok között, és kisülések csapkodtak apró villámok gyanánt. S a tér közepén lassan megmozdult *valami*. Enyhén áttetsző volt, mintha egyes részeit épp akkor cibálta volna át egy másik valóságból. Egy borzasztó szörnyeteg, hat végtagján lekushadva is két méternél magasabb, halvány bőrét koszlott szőrpamacsok borították random helyeken. Fél tucat, hegyes, szétágazó agancsot viselt, sorban végig a gerince mentén, horrorisztikus fején négy apró, fekete szem figyelte Pault. A pofája valószerűtlen nagyra tágult, és elnyelte a húscafatot, amit addig az egyik kezében tartott; egy negyed emberi torzó volt, amiből nedves belső szervek potyogtak a padlóra. A szörnyeteg feje egy kecskééhez volt hasonlatos, bár a kecskének nincsenek hús tépésre alkalmas szemfogai.

A vendégek sikoltozva próbáltak minél távolabb kerülni attól a rettenetes valamitől, ami megjelent a köreikben és elfoglalta a bálterem közepét. A praetorianusok már ott voltak előtte, Herdennel, kardokkal, lézerlándzsákkal.

És akkor Paul rádöbbsent, hogy életének legnehezebb kihívása előtt áll éppen.

Mert a kardok és a Herdenek alacsony erejű lövései akadálytalanul haladtak át a lény testén, miközben az gond nélkül elkapta a legközelebbi gárdistát, olyan sebességgel, hogy még a feketecsuklya sem tudta lekövetni, és leharapta a fejét a helyéről. Az agancsos szörnyeteg elnézett Paul irányába, pontosabban a háta mögé, a titkos ajtó felé.

– Parancsnok! – kiáltott fel Momo a belső gárdavonalon. – Aktiválódott az Ūrkastély teleport null-mezeje! Nem tudunk elteleportálni!

– Akkor gravón, a hátsó parkolóból! Futás!

A lény megindult a titkos folyosó és Paul felé. Mintha odaragadt volna a padlóhoz, a lábait úgy kellett feltépnie a földről. Elsöpörte maga előtt az egyben maradt asztalokat, végigtaposott a sikoltozó sérülteken, széttépte, kettéharapta az útjában álló gárdistákat, akik hamvába holt kísérletet tettek arra, hogy feltartóztassák. Darabosan mozgott, mint egy marionett-báb, szellemként hatolt át tárgyakon, embereken, mintha maga döntött volna arról, éppen ebben a realitásban létezik-e, vagy egy másikban. Az Alef-osztag ott lebegett körülötte, de közvetlen mágikus parancs nélkül nem tudtak vele kezdeni semmit. Árnyak voltak csupán, erőtlén szellemek, egy letűnt kor halálos fegyverei, elsütő billentyű nélkül. A feketecsuklya nem hagyta cserben Pault, azonnal harci módba kapcsolt, elöntötte a testét nanorobotokkal, az idegpályáit pedig képességük határára stimulálta. A férfi úgy érezte, mintha ötven liter kávént öntöttek volna a vénáiba. A világ lelassult, a lény mozgása, ami addig szinte követhetetlen volt, hétköznapi tempóra lassult. Paul szörnyű dilemma elé került. Dana és Orsolyék alig tíz méterre feküdtek a lénytől, a birodalom nagyjai egymást taposták az ajtóban; a Herden minimális erejű lövései hatástalanoknak bizonyultak, a teljes rombolóerő pedig, ha egyáltalán meg tudná sebezni a szörnyeteget, mindenki mást is azonnal megölne a teremben. A riasztók már szóltak, a BBH és a Gárda már tudta, mi történik, az életben maradt praetorianusok már felkapcsolták a páncéljaikat, az Impérium legerősebb fegyverei már a kezeikben voltak, s Paul mégis végtelenül tehetetlennek érezte magát.

Nem kerülte el a figyelmét, hogy a lény abból az asztalból materializálódott, ami eredetileg a császárnőé lett volna. Beleszédült a gondolatba.

Paul kidobott oldalra a vörös ikonból egy sárga Herdent, ami lebegni kezdett.

– Védd meg Danát! – kiáltotta, és két ugrással a szörny előtt termett, ami addigra egy gőzvonat lendületével száguldott keresztül a termen. Kúppajzsot emelt köré, és belőtt alá egy atomgránátot. Csak az ösztönei mentették meg a haláltól; a szörnyeteg ugyanis egyszerűen kilépett a pajzs alól, miközben odabenn épp egy atomrobbanás tombolt, és centikre volt attól, hogy kettéharapja a praetorianust.

– Nem fog rajta semmi! – kiáltotta Seiren. – El kell csalnunk innen!

Paul fél szemmel látta, hogy Dana feltápászkodik a földről, kezébe veszi a mellette lebegő Herden Fusion Proximát – még szerencse, hogy a fegyver már évek óta baráti egységnek ismerte őt –, és a legokosabbat tette, ami csak az eszébe jutott: kivonta magát a képletből. Kilőtte a hátsó falat, egy közepes energianyalábbal, energiamezőt vont saját maga és Orsolyék köré, és kiugrott velük a lyukon a két emelettel alattuk elterülő pázsitra. A *hae/atti* nem volt ott vele; a kis lény eltűnt a szilánkosra tört asztalok romjai alatt.

Paul elállta a titkos folyosó ajtaját, ami mögött az emberei a császárnőt menekítették éppen, megvetette a lábát, és teljes erőből, minden hitét és akaratát, féltését és kötelességtudatát egyetlen pontba fókuszálva belevert a feléje száguldó szörnyeteg arcába ököllel. A lény feje eldeformálódott az ütés erejétől, mázsás teste felborult a momentumtól, átperdült a praetorianus felett, és a falnak csapódott. Paul lepődött meg a legjobban, hogy a csapása hatással volt a lény szellemszerű fizikumára.

– Nem tudom, mit csinálsz, de ne hagyd abba – kiáltotta Seiren, aki a Herden különböző konfigurációit próbálgatta a szörnyetegen. Szikráztak, sercegtek a lövedékek, mindenféle látható eredmény nélkül.

Az agancsos monstrum felüvöltött. Véres cafatok fröcsögtek ocsmány pofájából. A hangja mintha érzelmeket is közvetített volna, valamilyen természetfeletti módon, mert harag, fájdalom, vágy és kék sugárzott belőle egyszerre. Kicsapott Paul felé, és éteri karmaival eltalálta a bal felkarját. A férfi döbbenetben nézte, hogy a szörny karma áthatol a páncélon, mintha csak egy hologram lett volna, de mégis kiemelt onnan

egy nagy, véres húsdarabot. Pault elöntötte a fájdalom. A páncélon elvileg nem szabadott volna, hogy beszűrődjön bármi szag, a szörnyeteg körül mégis kén és rothadó hús bűze terjengett.

Koole Nazaruš ledobta magáról az asztalt, és feltápáskodott a démoni lény mögött. Körkörös mozdulatokat tett a kezeivel, virsli-ujjait karmokká görbítette.

– A hatod-tükör fénye törjön – kántálta. – A harmad-tükör lángja égjen! Süllyedj el az irrealitás futóhomokjába!

A szörnyeteg felett és alatt egy-egy kör alakú, tükörszerű felület jelent meg.

– Tartsátok benn! – kiáltotta Koole.

Paul bal karja bénán lógott, de a jobb vállával nekirohant az agancsos, csupa vér, szellemszerű szörnyetegnek.

– Seiren! – kiabált, miközben jobb kezével a szörny pofáját tolta el magától. – Segítened kell! *Gevurah*, az ítélet ereje hat rá!

Seiren elrakta a fegyverét, és mentálisan ő is feljebb lépett a *Szefirot* állomásain. Engedte, hogy az *Eyn Sof* ereje átjárja végtagjait. Odacsúszott a parancsnoka mellé. A lény szellemkeze őt is eltalálta, valahol hastájon; vére végigfröccsent a padlón, pedig a páncélja sértetlen maradt közben. Koncentrált, és a *Gevurah* szintjének erejével ő is fix fogást talált a lényen. A szörny közben ráharapott Paul vállára.

– Sötétben a helyed, világok közt utazó! – rikoltotta Koole, és összezárta a markait.

A két tükör felrobbant, szilánkjai lefelé és fölfelé is keresztülszakították a lény testét, és nagy darabokat téptek ki belőle. A szörny már menekülni próbált, Paul és Seiren minden maradék erejére szükség volt, hogy ott tartsák óriási testét az anomáliák között. Üvöltött, kapálózott, de mozdulatai megtörtek, ahogy egyre több része távozott felfelé és lefelé a valóságból. Végül csak pár cafat maradt belőle, de aztán azokat is magával vitte a túlvilági, szikrázó üvegszilánk-áradat, ami Koole tükreiből tört elő. Mikor vége lett, Paul leroskadtt a földre, Seiren pedig ájultan terült el a földön.

– *Baszics!*

4.

2674. november 17.

A trónterem

Blindamoor von Anstetten fel és alá járkált dühében.

– *Egy átszivárgó?* – kérdezte a díszes sorfaltól, akik néma mozdulatlanságban túrték a haragjának viharát.

Morgenstein, Henderson és Nording hadnagyok, Gilson százados és Seiren Arakusha alezredes hátrébb álltak, néma mozdulatlanságban, Rashford és Paul a császárnő mellett. Seirennek az egyszerű állás is nehézséget okozott, falfehér arcán izzadság csillogott. Paul bal karján kötés éktelenkedett, ezért az öltönyét csak a vállára terítette.

– Találtam egy feljegyzést IV. von Anstetten utolsó parancsai között. Ha nem tévedek, a lény, amit korábban láttunk, egy *agancsos ihort* volt, és még a Cailleach eltűnésekor került át hozzánk – mondta halkan Paul. – Konkrétan a bálterembe egy amulettel keresztül érkezett. A fajról maradt egy feljegyzés a néhai uralkodótól. Egytől ötig terjedő listájában öt plusszosnak sorolta be. A célpont ön volt, felség.

– Ha a parancsnok nem cseréli meg az asztalokat, az este katasztrófával végződött volna – tette hozzá Rashford.

– *Katasztrófával?* – kérdezte Blindamoor. – Miért, ez mi volt, ha nem katasztrófa? Húsz halottunk és még egyszer ennyi sebesültünk van! Nekik mit mondok majd, hogy a teljes BBH és a Praetorianus Gárda napi ötmilliárdból sem tud bebiztosítani egy báltermet?! Uraim, ez nem színvonal!

Paul okosabb volt annál, hogy kifogásokat keressen. Üvölteni tudott volna dühében ő is; ha egy pénzérme nagyságú fémdarab démoni kapuként működhet, mi esélye lehet bárkinek is megvédenie az urát? Ha nincs Koole, aki az eset után rálelt a kis talizmánra a romok között, soha nem tudják meg, hogy mi is történt pontosan.

– Az amulett a porcelánok feltálasakor került az asztal alá. Csakhogy a kamerák azokban a másodpercekben nem rögzítettek semmit – vette át a szót Rashford. – Nem arról van szó, hogy tönkrementek volna, a felvételek egyszerűen csak sötétséget mutatnak.

Szerencsére a feromoncsapdákkal, a parkoló felvételeivel, megmaradt lenyomatokkal így is rekonstruálni tudtuk, hogy ki hagyhatta ott az amulettet.

– Ki volt az?

– Egy bizonyos Olivia Tremm. A catering egyik alkalmazottja. Most jelentették az ügynökeim, hogy öngyilkos lett a saját lakásán.

– De találtunk valamit – vette át a szót Paul. – A lány többször járt Mordred deHuse manzárdjának közelében.

– Találkozott az őrgróffal?

– Nem tudjuk.

– Ez semmi! Üres spekuláció! – legyintett a császárnő.

– A lánynak semmi keresnivalója nem volt a rezidencián. Ráadásul az őrgróf magas szintű beavatott, és nem jelent meg a fogadáson.

– Figyeltessék. Ha bármit lép, tartóztassák le.

– Engedelmeivel, felség, én most azonnal letartóztatnám – próbálkozott Paul.

– Parancsnok – fordult felé a császárnő. A levegő jól érezhetően hűlni kezdett –, semmi ilyen nem fog tenni. Mindannyian tudjuk, hogy a nemesség fele a vérem akarja... Ebben nincs semmi új. Mindenkit letartóztatna, aki csak egy kicsit is gyanúba keveri magát?

– Nem – válaszolt Paul az illendőbbnél komolyabb hangsúllyal. – Én mindenkit *megölnék!* Kezdve Brure nagyherceggel és a többi összeesküvővel! Itt csak egyféleképpen lesz béke, ha minden mágiahasználó *megairát* Herden-sorfal elé állítunk!

Döbrent csend következett. Rashford lassan ellépett Paul mellől.

– Kifelé mindenki – suttogta a császárnő. – Maga marad, Paul Wittgen.

*

Paul alig bírta a dühét kordában tartani. Egyedül maradt a császárnővel, ezzel a gyönyörű, halálos angyallal, robbanásközeli állapotban. A padló közelében hófehér pára terjengett; a trónterem teljes hátsó fala és a teteje is a galaxis csillagait mutatta. A beavatás lépcsőinek a lábánál álltak.

– Hogy hívják azt a *hae/attit*? – kérdezte Blindamoor.

– Koole Nazaruš, felség. A *Hae/atti* Birodalom tanácsosa.

– És tükörmágus. Ezért hívta meg a fogadásra?

Paul nem válaszolt.

– Apám ott helyben megölte volna őt, amiért a tiltott tükörmágiát használja az Űrkastély fedélzetén – mondta halkan a császárnő.

– Minden bizonnyal, felség.

– De apám azonnal megtalálta volna az amulettet is, igaz?

– Úgy vélem, igen, felség. Bár ellene valószínűleg nem is alkalmazták volna.

– Úgy tartaná helyesnek, ha kiirtanám a nemességet? Ha megölném vagy elzavarnám a *megairákat* az Űrkastélyból?

– Önnek semmi effélét nem kell tennie, felség. Elég, ha hagyja, hogy tegyem a dolgom.

– Nem. Meg fogják tanulni, hogy *én vagyok az uralkodó*. Az övéké is! Nem halált akarok hozni, Paul, hanem békét és fejlődést.

– A teleport-nullmező rendszerek aktiválódásának az okát még keressük. Lehetett mágikus eredetű, de technikai jellegű is, egyelőre sötétben tapogatózunk. Felség, mindkét megoldáshoz komoly szakértelem és még nagyobb hatalom szükségeltetik. Egy holmi szabadságharcos terrorista nem juthatna a rendszerek közelébe sem, ez a nyom is felfelé mutat.

– Nem lövöldözhetnek vaktában. Találják meg a felelőst. Ítélezem majd felette. De csak felette.

– Igenis, felség.

– És téged – lépett közelebb Blindamoor, és mélyen Paul szemébe nézett –, meg kell zabolázzalak. Most olyan vagy, mint egy véreb, aki alig várja, hogy ölhessen. Pofátlan vagy és meggondolatlan. Ez imponál. De azt akarom, hogy az erőd csak az én kezemben legyen.

– Felség, én...

– Egy szót se többet az ügyről.

Blindamoor elsétált az ablakok felé. Hirtelen visszafordult.

– Mit jelent vezetni, Paul?

– Szolgálatot.

– Valóban. Ha valaki vezetőnek választja magát, szolgálnia kell a világot. A megtartást és a változást. De ha valaki csak tetszeleg az uralmával és a beszéde mögött nincs tett, az inkább csak identitásprotézis. Az, hogy ennyi ellenségem van a régi rendszer hívei között, azt mutatja, hogy jó úton haladok.

– Vannak szentségek, amiket nem szabadna felrúgnia.

– Érdekes ez a szentség kérdés. A reformáció jut róla eszembe: amik a katolikusoknak alapvetések voltak, a protestánsoknak csak az elnyomás aktusai. Nemrég a földön jártam. Az ősi nagyvárosok, mint Párizs vagy Prága telis-tele vannak óriás templomokkal, egymástól egy-két sarokra. Az egyik, amelyiket meglátogattam, már színházként működött. Nincs annyi hívő, hogy kelljen ennyi templom. És bizony, az az épület funkció szerint már nem lesz többé templom, hiába volt egyszer keresztény a város. Ha a lakosok szembenéznek ezzel, akkor meg lehet tölteni élettal az épületet, és akkor színház lesz belőle. Ha nem, akkor viszont csak műemlék, ami arról mesél, hogy valaha hittek valamiben, amivel már nem tudnak mit kezdeni.

– Én vagyok a műemlék? Ennyinek lát, felség? – kérdezte elcsukló hangon Paul.

– Dehogya is. Szó nincs róla. Nem volt a legjobb hasonlat, és a vallás egyébként sem az igazságból, hanem az igazság hiányából születik.

Blindamoor visszalépett Paulhoz. Selyemruhája meglibbent, egy pillanatra kivillantak alóla gyönyörű keblei.

– Rád mindig szükség lesz. De ahogy minden jó eszköznek, neked is megvan a helyed.

– És az hol van, felség?

– Mellettem – suttogta Blindamoor, és egészen közel lépett a férfihez. – A *megairák* uralma vagy lejár egyszer, vagy szinergiába kell kerüljön az emberiséggel. A *megaira* hódításnak vége. Már nem egyszerűen hódítók vagyunk, mi magunk vagyunk a meghódítottak, mert többé nem leszünk függetlenek az emberiségtől. Valami a kultúrátokból, a *véretekből* bennünk is megvan már. Az én szememben az egyetlen jövő, amiért érdemes harcolni az, amelyben megértjük ezt az egyensúlyt. Ez esélyt adhat nekünk az önvizsgálatra és a növekedésre. Segíthet megérteni a közös történelmünket, hogy mit is tettünk pontosan egymással. Hogy többek legyünk, mint egy hódító nép, ami irtotta és maga alá gyűrte az emberiséget. Hogy egy új entitássá válhassunk, veletek együtt.

Blindamoor felnézett az apja üres trónusára, mielőtt folytatta volna.

– Tudod, Paul, abban a pillanatban, hogy az emberek nem láthatják magukat az uralkodók és isteneik képében, le fogják váltani őket. Apám és nagyapám tévedése mindig is ugyanaz volt, mint az összes többi gyarmatosítóé a történelem hajnala óta. Azt gondolták, hogy a pénzük,

a tudásuk, a hatalmuk fontosabb, mint a kultúra, ami felett uralkodnak. Azt gondolták, hogy ha kontrollálják az elnyomott népek legfelső rétegét, azzal kontrollálják az alsó réteget is.

– Soha nem tekintettem a *megaira* uralomra elnyomásként. A Dominatus a megmentőnk, ami felemelt bennünket és nekünk adta a galaxist.

– Valóban. De közben már nincsenek *megairák*, akik úgy élnének, mint az őseink, és a restaurációpártiak elképzelése, hogy esetleg visszatérhetünk a régi utakhoz, gyakorlati képtelenség. Mindannyian az új Impérium képviselői vagyunk. És te lehetsz a kapocs. Mágikusan aktív vagy, ereidben *megaira* technológia csörgedezik a véredbe keveredve.

– Felség, én...

– A mai eset megmutatta, hogy halálom perce hamarabb eljöhet, minthogy a munkámat befejezném. De te itt leszel, a trón mellett, amíg áll a világ, igaz?

– Igaz.

– Itt leszel, és szolgálod azt, aki utánam a trónra ül, és véded, és eltemeted, és szolgálod a következőt, míg egyszer a sors majd kidobja neked a dupla egyest, míg egyszer elfogy a szerencséd. De addig te vagy a szikla, amin az egész Impérium nyugodhat.

– Nem tartom magam ennyire, felség. – Paul halkan beszélt. Nem volt ura a cselekedeteinek; ajkaik egyre közelebb kerültek egymáshoz. – De a hűségem a tróné, és...

– Paul, nekem egy trónörökös kell adnom a világnak. A gyermekem apja te kell, hogy légy – jelentette ki a császárnő, és megcsókolta a testőré.

Azt mondják, egy *megairának* nem lehet ellenállni. A legyőzhetetlen mágikus kisugárzásuk, a végtelenségig kiemelt szépségük és alakjuk, minden akadályt legyűrő feromonfelhők elnyomnak minden gondolatot, minden akaratot. Paul vére lángolt, egy gondolatfoszlányra volt attól, hogy letépje a császárnőjének ruháját, és magáévá tegye az apja lépcsőinek lábánál.

Utolsó csepp akaratával húzódott el. Minden centivel, amivel távolabb került, csökkent Blindamoor elsöprő kisugárzása. Elengedte a sárkánylányt, és öles léptekkel megindult kifelé.

– Hozd elém a tetteit, Paul – szólt utána Blindamoor.

– Minden rendben? – kérdezte Seiren a trónterem ajtaján kívül. Paul olyan nyomorultnak nézett ki, mint még soha korábban. – Lefokozott?

– Nem... minden oké – motyogta a férfi. Aztán közelebb húzta magához Seirent, és a fölébe suttogott. – Nemigen kellene egyedül maradnom a császárnővel.

Seiren a szemébe nézett, és mintha megértette volna, lassan bólintott.

– Segítek, parancsnok.

Paul elengedte, és megindult kifelé a kék folyosón.

– Hozz létre egy kiképző csoportot. Vezesd is – mondta. – Az IMC, az IAF és a IDS³ **{³Imperial Defence Squad. Birodalmi Védőosztag, az Űrkastély saját hadserege.}** listáiból húzzátok be a top ötezret egy hónapon belül, utána a következő ötöt. Két hónap múlva tízezer fő kiképzésének a hangjait szeretném hallani. Legyél velük kibaszott kemény. Tizedeld meg őket.

– Akkor húszezerrel kell kezdenem, hogy ötezer maradjon. Ugye a vizsga első pontja, hogy elmondjuk nekik, hogy az uralkodó egy sárkány, és aki nem megfelelően reagál erre, azt megöljük... Valóban feláldoznál több ezer embert a legjobbjainkból?

– Így kell történnie. De maradjunk a toborzásnál őrnagy alatt, különben lefejezzük a sereget.

– Nincs annyi fegyverünk, hogy ennyi embert felszereljünk. Ha kihozzuk a raktárból a kétéves modelleket, akkor sem.

– Rendeld be Fritzet, kössetek keretszerződést. Normál 73-asokra. Üzenem, hogy minden darabot, amit nem tud időben leszállítani, a konkurenciától szerzem be.

– Fritznek nincs konkurenciája.

– A francokat nincs. Együtt él vele.

*

Paul hajnalban tette le a gravóját a háza mellett. Egy percreg némán ült, nézte a kijelzőt, aztán kiszállt, és felsétált a lépcsőn. Halkan nyitott be az ajtón.

Dana a folyosó végében ült, felhúzott lábakkal, onnan nézte a férjét álmos szemekkel.

– Mondtam, hogy ne várj meg – mondta a férfi.

– Mindig meg foglak várni.

Paul ledobta a kulcsát, a bőrkabátját, és odasétált a lányhoz. Lehajolt érte, felkapta a karjába, és bevitte a hálósobába. Félúton vette észre, hogy Orsoly és Szabolcs ott alszanak a nappaliban; Szabolcs a földön, egy vékony matracon, Orsoly a szófán.

Paul letette Danát, halkan becsukta maguk mögött az ajtót.

– Bocs, meghívtam őket éjszakára – motyogta a lány. – Itt legalább a régi Herdened véd minket.

– Jól tetted. Nagyon kiakadtak?

– Hát persze. Valaki megpróbálta megölni a császárnőt, és ráküldött egy *démont*. Ez nem az ő világuk.

– Látnád mire képes a turáni OPOS. És te hogy érzed magad?

– Én? – kérdezte Dana fáradt hangon, miután leült az ágyra törökülésben. – Én azon gondolkodtam, hogy sosem féltettelek ezelőtt *igazán*. Nálad nincs erősebb ember az Ūrkastélyban. Mindig te versz agyon másokat. De ma... Ez más volt.

– Valóban más volt.

– Megölted?

– Koole ölte meg. Én csak annyit tudtam tenni ellene, hogy visszatartottam, hogy ne mehessen a császárnő után.

– Mi van a kezeddél?

– Már majdnem begyógyult, csak nem akartam fedetlenül hagyni, nehogy megrémüljenek az emberek.

– De egyébként jól vagy?

– Nem. Ebben a játszmában az erő és a nagy pofa már mit sem ér. Nem fogom tudni megvédeni őt. Ha így megy tovább, a kezeim közt fog meghalni. Hiába készültem, tanultam, hiába edzettem meg az akaratomat, nem leszek elég ehhez.

– Tsss, odaát alszanak.

– Brett... tette felfoghatatlan, megbocsájthatatlan. Egy egész galaxis fogja meginni a levét, de úgy melleleg, velem is kibaszott. Lehetetlen szituációban hagyott itt!

– Én Akihát hibáztatom. Nem volt jó hatással Brettre, a kezdetektől fogva mondtam. Te mihez kezdesz most?

– Elsőre azt gondoltam, szövetségre kell lépnem az OPOS-szal, hogy mágikus védelmet biztosítsanak az ellenségeinkkel szemben. De nem viszünk farkast a bárányok közé. Úgyhogy nincs más megoldás, fel kell lépnem a legfelső lépcsőig.

– Nem azt mondtad, hogy azt csak beavatással lehet? Maradt egyáltalán bárki is a galaxisban, aki megtehetné ezt neked?

– Brett egyszer már állt a *Málkhúton*, de mi ketten jobb, ha egy darabig nem találkozunk egymással. Rajta kívül? Nem maradt senki. Azt hiszem. De mi mást tehetnék? Ha kell, elolvasom a világ összes könyvét, eljutok minden zarándokhelyre, felkeresem az összes kóklert és vásári varázslót, minden bölcset és szent embert, idegen lényt, aki feljebb tud rugdosni a lépcsőn, míg fel nem jutok a *Málkhútra*. Egyszerű adeptusból valódi mágussá kell válnom, bár azt sem tudom, ez lehetséges-e egyáltalán.

– Azt hiszem, azért szerettem beléd, mert soha nem adod fel.

Dana elfeküdt, magához szorította a párnáját. Paul ledobálta a ruháit, befeküdt mögé, és átölelte.

– És az illatod is jó – tette hozzá a lány.

– Mondani akartál nekem valamit nap közben – motyogta Paul némi hallgatás után, az álom határán. Dana csak szusszantott válaszképpen. De aztán kihúzta magát a férje karjaiból, átevic kélt az ágyon, kiszedett egy rudacskát a fiókból, és átnyújtotta. Paul átvette, fókuszálni próbált a félhomályban.

– Mi ez, valami mobil adathordozó? Tönkrement a kijelző, csak két csíkot mutat.

– Terhességi teszt, te marha.

– Dupla negatív? Ne szomorkodj, majd...

– Ez pozitív, Paul. Gyerekünk lesz.

Paul Wittgen, a galaxis réme úgy ült fel, mintha karót nyelt volna.

– *Baszics...*

– Apa leszel, Paul.

– Én még sosem voltam apa.

– Nem mondod!

– Szólnod kellett volna, be sem engedlek a fogadásra!

– Próbáltam elmondani. De nem vagyok cukorból. El se kezd ezt a féltős dumát, nem áll jól. Szívós kis csaj vagyok. Ne foglalkozz velem, a munkádra koncentrálj.

Paul közelebb mászott Danához, és nagyon, *nagyon* óvatosan megölelte.

– Fiú? Lány?

– Fiú.

– Ebenhardt.

– Ezt megbeszéltük. Nem lesz Ebenhardt. Se Dakarai, se Heathcliff, se Szeifert.

– Ne már, az Ebenhardt nagyon király.

– Te adod a családnevet, legyen az elég. Vagy cseréljünk, és jöjjön tőlem a családnév? Legyen esetleg Ebenhardt Djokics?

– Oké, ott a pont. Miben is egyeztünk meg?

– Leon. Leon Wittgen – mondta a lány. Kihallatszott a hangjából, hogy mosolyog a sötétben.

– Mármost Leon-Paul Wittgen.

– Oké, csak aludjunk.

5.

2674. november 18.

Az Űrkastély

– Akkor minden rendben van – summázta Szabolcs Paul beszámolóját. – A császárnő megmenekült, a szörnyeteg elpusztult.

– Igen, mondhatni. Most jön a második menet, amikor pofán verjük az elkövetőket.

Paul láthatóan kényelmetlenül érezte magát a közös reggeli alatt, nem tartozott a passziói közé, hogy egy asztalnál üldögéljen. Ha rajta múlik, már rohant volna bele a világba, a pezsgésbe, és az ökle is bizsergett rendesen, hogy beleállítsa valakibe, bárkibe, aki kicsit is gyanúba keverte magát az éjjel.

Az emberei értették a dolgukat, és nem rajta áll vagy fordul a világ menete, így érvelt Dana. No és persze, ha már egyszer vendégeket fogadott, egy reggelit éppen elfogyaszthatna velük, úgyis egy napon belül távozniuk kell.

Ritmusosan dobolt a lábával, amíg Dana finoman rá nem tette a kezét a térdére.

– Valójában elnézést kell tőletek kérnem – nézett fel Paul némi gondolkodás után a tányérjából. – Elfogadhatatlan, hogy a császárnőt bárminemű támadás érje a felügyeletem alatt, de az is, hogy a vendégeimet veszélybe sodorjam. Ennek egyszerűen nem szabadott volna megtörténnie.

– Miattunk ne aggódj – legyintett Orsoly. – Ilyet, mint tegnap, éppen még nem tapasztaltam soha, de nem is rázott meg annyira, mint gondolnád. Sajnos Sziget/Vár óta semmi sem ráz meg igazán.

– Oda is hamarabb kellett volna érkeznem!

– Ha valaki – sziszegte nem kevés éllel a hangjában Szabolcs – felelős azért, hogy elvesztettem a hűbéruramat, és hogy eltemettünk egy csillaghajónyi jó magyart, az az istenverte Stephanus király! Ha te nem jössz értünk, parancsnok, hírvivő nélkül irtanak ki minket a sátánfattyá templomosok. De el fog jönni a leszámolás órája, az hétszentség!

– Reggeli! – próbálta Dana a hangulatot oldani. – Tudjátok, a nap legfontosabb érkezése. Tessék, még sonka. Ezt tömjétek magatokba, ne a politikát!

– Engem azért érdekelne, mi a helyzet felétek a történetek után. Szakmai kíváncsiság – mondta Paul. Ledobott maga elé két szelet pirítóst, sonkát és tojást.

– Nehéz megmondani, mert a sajtó olyan amilyen, és főleg az állandó ellenségkép keresése és a külső veszélyek hangoztatása van terítéken. De azért vannak jelek, ha az állandó marakodáson túltekintünk – dőlt hátra a székében Szabolcs. – Abban semmi új nincs, hogy a hatalmi elit megosztott, a Tamas és Lazlo klánok között. De változik a politikai térkép. A nagy polgárháborúban ugye a Barkóczyak álltak szembe a a Deél-Ősiekkel, mert királyt akartak állítani. Erre még gondolom te is emlékszel. Viszont az, hogy Stephanus ennek ellenére cserbenhagyta a klánt Sziget/Várnál a templomosokkal szemben, ez a legnagyobb szemérmetlen árulás, amit el lehet képzelni. Csak nem biztos, hogy úgy sült el, ahogy azt az a hazaáruló vadbarom eltervezte.

– Szabolcs – mondta halkan Orsoly, de a férfit nem lehetett leállítani.

– Szar a helyzet, na. A Pannonon mindenki lábhoz tett fegyverrel áll.

– A Barkóczyak nyíltan szembefordulnának a magyarok királyával?

– A saját királyukkal? – kérdezte Paul. Nem lehetett nem észrevenni, ahogy a két vendég szeme megvillant.

– Ha így lesz, mi ketten természetesen a Barkóczyak oldalán fogunk állni. Nem véletlenül vagyok Zoltán tábornoka! De lehet, hogy jobb lenne. Lehet, hogy így kellene történnie. Talán le kellene vágni a magyarok szent királyának másik áruló jobb kezét is!

– Még pirítóst? – próbálkozott Dana.

– A Barkóczyak az OPOS-szal szövetkeztek, hogy trónra juttassák őt. Emlékszem, rekedtre üvöltöztem magam a boldogságtól. Újra magyar király fején a magyar korona! De Stephanus nem az a király, akit ígérték nekünk.

– Hát, ha belegondolok, mit kajtattunk azért a koronáért... – dűnnyögte Paul.

– Pontosan! De érted ezt, parancsnok? El tudod képzelni, milyen érzés, hogy az árul el, akiért a lelked odaadnád?

Erre már tényleg megfagyott a levegő az asztalnál.

– El – válaszolta Paul halkán. – El tudom képzelni. Nem tisztem értékelni a helyzetet, de jól értem, hogy ezek szerint száznolcvanfokos fordulat következett be a pannoni belpolitikában?

– Ebben – nyomta meg a szót Szabolcs –, rohadtt jók vagyunk ám. Nálunk az, hogy ki hová húz, melyik oldal mit képvisel, örvénylik, mint a Duna vize. A közügyek pedig, mint a hülyegyerek a válás után, hol ennél, hol annál az oldalnál kötnek ki.

– Hogy lehet ezt kibírni?

– A DNS-ünk azért magyar.

*

A csupa izom, szőke, két méteres Étienne Gilson századoson a páncélon kívül minden ruha rosszul állt; önmaga paródiájává vált, amikor elegánsan próbált oltözködni. Ezúttal sötétkék farmer és fehér póló mellett döntött, amitől legalább nem holmi pingvinre, hanem fitneszszalomból menekült, jámbor turistára emlékeztette Pault. Seiren a szokásos barna, Rashford pedig a fekete bőrkabátjában jelent meg. Paul a BBH épülete melletti parkban váratta meg őket. Egy csokiszeletet majszolva lépett le hozzájuk a mozgójárdáról.

– Á, pontosan, mint mindig! – köszönt nekik.

– Igen – morogta Rashford. – Pontosán, mint mindig.

– A koronázásra érkezett vendégek java része már vagy távozott, vagy a tranzitónákban várakozik – csámcsogta Paul. – Engem a távozott rész érdekelt, visszamenőleg, és láss csodát Mordo van der Hahl őrgrof, Brure őrgrof fél családja, majdnem az egész Carmandion família, Phelkék gyermekei, mind leléptek a koronázás utáni órákban. Ehhez persze minden joguk megvolt.

– Menekülnek, mint patkányok a süllyedő hajóról – nézett el a távolba Gilson százados. – Estére megtudom, hová futottak.

– Nem szükséges, már ismerjük a vektoraikat. Hozzáteszem, ez pont ennyit is ér, semennyit. Mostanra szinte bárhol lehetnek már.

– Közöttük lehetett a tettes? – kérdezte Seiren.

– Nem vagyok biztos benne. Van der Hahlon kívül főleg a fiatalok utaztak el. Vagy elküldték őket, vagy tényleg rettegnek valamitől.

– A teleport-nullmező aktiválódását egy szándékosan betáplált féreg okozta a rendszerben – emelt fel egy kis zacskót Rashford, amiben egy apró adathordozó himbálózott – Az időköd szerint a néhai uralkodó

halála utáni órákban helyezték el, és a vacsora alatt lépett működésbe. Biorezonáns szupervírus.

– Ez gyakorlatilag lehetetlen – vette át a zacskót Paul.

– Kivéve, hogy Abelard Brure nagyherceg ötvenegy százalékos tulajdonosa a *Methaphysionnak*, akik a teleportrendszereket működtetik a palota körül. Elviekben független bizottság vezeti, de szerencsétlen véletlenek láncolata miatt Brure egyik osztályvezetője került szolgálatba a vacsora alatt. Nem tudta volna aktiválni a nullmezőt, de a vírus speciális működési állapotba hozta a fősíneket. Nem tudjuk, hogy a férfi csinált-e bármi konkrétat a vacsora alatt.

– Gondolom, már bevitték.

– A hulláját.

– Nocsak. Öngyilkosság?

– Természetesen.

– Akkor két gyanúsítottunk is van. Brure és deHuse. Előbbi a *Methaphysionos* kapcsolatai, másikuk a... távolmaradása okán. Hát, ez több mint kevés. Sebaj. Attól még megfingatjuk őket. Seiren, tiéd a nagyherceg. Én felkeresem deHusét.

– Ne cseréljünk? Te ott voltál a Hillaryonon.

– Ó, ez benne a legjobb – vigyorgott Paul.

*

Paul megállt a gravója mellett. Kinyitotta a hátsó ajtót, és beült hátulra. Nézegette, mekkora a hely, hol vannak a gyerekülés biztosítókapcsai.

– Hm – summázta az élményt. Átszállt a vezetőülésbe, felemelte a gépet, és keresztülszánguldott a városon, speciális kódjait használva, maximális sebességgel a Fire&Waterhez. Lerakta a gépet, keresztbe három másik parkolóhelynek, kitért egy komolyabb méretű műfüves cigit a kesztyűtartóból, és elszívta a gravó csendjében. Az utolsó egy centit a tízezer talléros bőrülésen nyomta el, bedobott egy rágót a szájába, és átsétált az étterem bejáratához. Így reggelente még nem sok vendég akadt, bár Dega egyik újítása pont a kitűnő reggeli kínálat volt. Már a tűzbiztos felszereléstől, a páncélozott ajtóktól, a falakba és a pult alá szerelt fegyverektől és a csúcskategóriás hi-fitől eltekintve.

Koole már ott ült az egyik fakkban, és elmélyülten tanulmányozta az étlapot.

– Adnak itt olyat, ami nem tocsog a zsír/ban, fehér/jében és szén/hidrátban? – kérdezte Pault, amikor rávetült a hatalmas férfi árnyéka.

– Nem.

– Remek. Akkor min/denből egyet.

– Nem láttad még az adagokat. Zorka!

– Igen, főnök? – lépett oda hozzájuk egy *fonnan* lány *nagyon* cuki pincérruhában.

– Két ham & eggset tíz-tíz tojásból, fejenként három extrát, tejfölös gofrit kettőt, egy kancsó kurva erős kávét meg egy kólát a barátomnak.

– Rohanok!

– Hát foglalj helyet a kör/eimben – mutatott maga elé Koole.

– Igazán kedves, hogy hellyel kínálsz a *saját* éttermemben.

– Tudod, azt hiszem meg/jött a kedvem, hogy nekem is legyen egy saját étter/mem. Már indultam volna egyéb/ként haza, ha nem hívsz ide. Miben segíthetek?

– Ó, semmi komoly. Taníts meg varázsolni.

Koole vigyorgott, bólogatott. Lefordította a két poharat maga elé, egyik alá begyűrte a szalvétát, és elkezdte megkeverni a poharakat az asztalon.

– Lebaszok egyet – kommentálta Paul.

– Oké, oké. Mennyire beszélünk komolyan?

– Nagyon.

A *fonnan* pincérlány lerakott egy kancsó kávét az asztalra, és tovalibbent a görkorcsolyáin.

– Tükör/mágiára gondolsz? – kérdezte a *hae/atti*, és már nem mosolygott hozzá.

– Bármire. Nyilván érted a helyzetem. A von Anstettenek birodalmában egy praetorianus egészen idáig leginkább csak egy eszközhöz volt hasonlatos. Ami mágikus védelemre szüksége volt az uralkodóinknak, azt saját maguk is képesek voltak produkálni, vagy használták a Gárda potenciálját.

– Az Alef-osztagra gon/dolsz – mondta halkan Koole.

– Már meg sem lepődök, hogy tudsz róluk.

– Jegy/ezd meg jól, Paulwittgen, egy valam/ire való *hae/atti* tükörmágus csak három dologtól fél az uni/verzumban, abból egy a fele/sége, és egy az Alef-osztag.

– Hát most már cseszhetjük az Alef-osztagot, hacsak ki nem tudom őket hozni valahogyan. A fegyverekkel nincs gond, tudod jól. Amivel pusztítani lehet, mindent elérek, atomarzenál pihen az ujjaim hegyén, és lángözönt boríthatok bármely flottára titkos fejlesztésű Herdenekkel! És mégsem tudom megvédeni a császárnőt. Gyereknek érzem magam a felnőtt háborújában.

– Pon/tosan értem.

– Szerintem mindent tudsz, amit erről tudni kell, és nem mondok újat, de akkora hatalmú... lények bámulják a trónt, éhes, türelmes szemekkel, hogy a szavaim is hiányoznak az erejük leírására!

Koole ledobta az asztalra a szalvétát, hátradőlt, prüszkölt egyet.

– A mágjának három tengelye van – mondta. – A tudás, a beavatás és az erő. A három közül a tudást a legkönnyebb megszerezni. Azt még el/olvasni is lehet, mester sem kell hozzá. A beavatáshoz már annál inkább, mert az élményhez, ami felnyitja a belső szemed, szük/séged van egy vezetőre. Az erő pedig a mágus képessége, a maximális hata/lom, amit manifesztálni tud. És itt van a kacsacsőrű tek/nős elásva. A tudásod nagy, az akaratod páratlan, de az erőd csak egy em/beré, Paulwittgen.

Tükörtojás érkezett, akkora tányéron, mint Koole feje, hozzá friss kalács.

– Hajrá – mutatta Paul, és tömni kezdte magába a reggelit. Koole-nak sem kellett kétszer mondani, már nyúlt is a villához.

– Tudod, ha illet szol/gálnának fel a kastélyban, nem lenne mindenki olyan búval/baszott!

– Egyetértek. Folytasd.

– A tükörmágia a *hae/attik* útja, nem az embereké.

– Láttam már mást is rajtatok kívül, aki használta.

– Elhiszem, de a mi kul/túránkban, világ/nézetünkben gyökeredzik. Mi húsz évig tanuljuk, ne/ked mennyi türelmed van hozzá?

– Ó, én türelmes ember vagyok, csak kurva rövid ideig. Nekem egyébként sem kell semmi más, csak hogy felérhessek a beavatás lépcsőinek csúcsára.

Koole megcsóválta a fejét.

– Paul, az ég szerel/mére, ennyit már igazán tud/nod kellene ezekről a dolgokról. A tükör/mágia és a – lehalkította a szavait – te mágiád a

leg/kisebb mértékben sem kompa/tibilis egymással. És mit akarsz a csúcson, erő és képességek nélkül?

– Brett egyszer már aktiválta *saját magán* a feketecsuklyát, a császár nélkül is. Tudom, ott voltam. A *Málkhúton* állt, és mégis ura volt a cselekedeteinek. Egy sárkánytudat ereje sugárzott belőle, mert a csuklyamodul fókuszálja az *Eyn Sof* hatalmát. Ha felérek a *Málkhútra*, én is meg tudnám tenni ugyanezt. Ki tudja, talán a többiekben is tudnám aktiválni a modult.

– Ezelőtt két évvel agyon kellett volna lőjél, ha efféle dol/gokat meg/hallok, ugye tudod?

– Szükségem van a segítségedre. Nemcsak mágus vagy, de tanácsstag is. Tudom, hogy nem vagytok jó véleménynel az Impériumról, tudom, hogy nem egy párt a *hae/atti* tanácsban még a nyílt háborúnak is örülne. De te nem a háború akagi-kövét hordod a nyakadban, hanem a békéét.

– Ezt jól látod.

– Nem akarok nagy szavakat használni. Legyen elég annyi, hogy a közös jövőnknek V. von Anstetten a záloga, aki épít, aki a békét keresi. Koole, nem volt még hozzá fogható uralkodónk. Ha baja esik... ha hibázok, és más kerülne a trónra... akkor *tényleg* háború jönne. Egyszerűen trónon *kell* őt tartanom. Segíts, muszáj előrébb jutnom ebben a kérdésben.

– Gond/olkozni fogok.

– Ugyan min?

– Hogy mekkora barom/ságba engedjem, hogy bele/rángass, meg hogy kell-e nekem Da/na haragja a nyakamba. A tükör/mágia nem a te utad, de lehet, hogy tudok egy másik ös/vénnyt a számodra... ha meg mered tenni.

– Micsodát?

– Találkozni az Ördöggel. És nem képletesen értem. Jó ez a csirkepete, kér/hetek még egy adagot?

*

Paul néma csendben vezette a gravóját. Este találkozunk, ha még mindig akarod, így mondta Koole, és Paul, látva Koole kivételes komolyságát az ügyben, nem volt benne annyira biztos, hogy valóban akarja. A *hae/atti* tanácsos nem szokott félni semmitől, de a lehetőség, hogy Paul netán igent mond az ajánlatára, láthatóan megrémisztette.

Felvette a komját, végigpörgette a nem fogadott hívásait, és megcsóválta a fejét. Paul minden percét élvezte annak, hogy a Praetorianus Gárda főparancsnoka lett; ez olyan megtiszteltetés volt, amire mindig vágyott az álmainak a legmélyén; olyan kihívás, ami végre felért a képességeihez. De arra nem számított, hogy mennyi adminisztratív feladata lesz még úgy is, hogy Seirentől tanulta, hogyan kell *lankadatlan fapofával* delegálni a feladatokat a tisztjeinek. A telefonja így is leolvadt a rengeteg üzenettől, a féltucat titkár és titkárnő, aki a keze alá dolgozott, így is vagy hússzor keresték napjában az éppen aktuális halaszthatatlan döntésekkel, amik rá vártak. Így utólag külön tisztelet ébredt benne a néhai Peter Shaw irányában, mert az öregem nem látszott, hogy valaha is foglalkozott volna bármivel is, és mégis mindig minden rendben ment a Gárdában, amíg ő volt a parancsnok. Paul átlapozta az üzeneteit, miközben fél szemmel a forgalomra figyelt, visszahívott két embert, a többi memót egyszerűen kitörölte.

Fegyveres drónok lebegtek be a gravó mellé, maguk is autóméretű, állig felfegyverzett gépezetek, és leszakították Pault.

– *Idegen jármű, a deHuse klán zárt légtérébe érkezett, azonnal forduljon meg, vagy...*

Ekkor beérkezett a memóriájukba Paul azonosító hologramjának digitális pecsétje. Alaphelyzetbe álltak, és eltávolodtak a gravótól.

Az Úrkastély rengeteg különböző látképnek adott otthont; a terraformáló cégek a legvadabb álmokat is meg tudták valósítani, ha megérkeztek a császári hivatalokból az engedélyek és persze a csillagászati mértékű pénz a számlájukra, amire szükség volt, ha valaki arrébb akart rakni akárcsak egy követ is az úrbéli városban. A deHuse klán egy kisebb erdős dombságot és egy árnyékolómezőt építtetett magának a peremnél, amitől állandó alkonyat uralkodott a manzárdjuk környezetében. Paul letette a gépet, és aktív PHR-rel, páncélban lépett ki a ház elé, ami pont úgy nézett ki, mintha egy régimódi horrorfilm-forgatás kelléke lett volna. Fából készült, szürke-zöld festése megfakult, az ablakainak egy részét bedeszkázták. A verandán felütötte a fejét a gaz, a fakorláról lepergett a festék, a kavicsos parkolóban száraz faleveleket fújta a szellő.

– Ezt ilyennek tervezték, vagy már a karbantartásra sincs pénz? – kérdezte Paul a fiatal férfit, aki kilépett elé a házból. Az alaknak vállig

érő szőke haja volt, tizenhatalcadik századi, buggyos ujjú inget és lovaglónadrágot viselt. Bal keze vállból hiányzott, egyik szemének helyét szemfedővel takarta el.

– A keselyűk már köröznék a palota felett, Paul Wittgen pedig alászáll a deHuse rezidencia világába. Sötét ez az óra, amit az érkezésedre választottál, praetorianus – mondta a férfi. Még méterekre volt Paultól, mégis úgy tűnt, mintha pár centiről beszélt volna hozzá.

– Nem várok térdepelést egy nyomoréktól, de főhajtást igen, ha egy *equites singulares* érkezik vendégségbe. Felségsértéssel kezdjük, őrgrof?

Mordred deHuse hidegen elmosolyodott, és meghajolt.

– Nem invitál be? – kérdezte Paul.

– Inkább nem. Nincs a ház abban az állapotban.

– Azt hiszem, inkább mégiscsak bemegyek.

Paul megindult a ház felé, és ellépett az őrgrof mellett. Benyitott az ajtón. Odabenn sötétség fogadta, amit csak néhány gyertya próbált a fényével legyőzni. A padló nyikorgott, a sötét, megkopott, barokk bútorokon vastag por aludta évtizedes álmát. A háttérben egy felhúzó toronyóra ketyegett halkan. A sarokban egy fakó, vénséges kutya, egy csapzott szarvasagár aludt a hideg kandalló mellett. Paul mintha ezer évet ugrott volna vissza az időben az ajtón keresztül. A megfáradt hangulat így is vagyonokat takart; a falak mentén a beépített szekrények valódi papírkönyvektől roskadoztak.

Egyvalami azonban kilógott az épület álmos hangulatából. A hall közepén furcsa vonalak és ívek égtek a padlóba, mintha forró lávát csöpögtetett volna valaki a fára, geometriai minták mentén.

– Megkínálnám valamivel praetorianus, de félek, nem az ínyére való, amit itthon tartok.

– Nem kérek semmit.

Paul lassan körbesétált a bútorok között.

– Mit gondol a császárnőről, őrgrof? – kérdezte. Végighúzta az ujját az asztal porában.

– Nagy reményekkel nézek a jövő elé.

– Igazán?

– Ha már egy von Anstetten alatt kell élnem, a húgát választanám. Reményeim szerint hamarosan az ő koronázását is megtekinthetjük. Ez így is fog történni, mindegy, hogy maga hogyan próbálja megvédeni V.

von Anstettent. Mindketten tudjuk. Az új rezzim majd talán kevésbé lesz... dekadens.

– Gondolom, nevetve tapsolta végig a temetést, igaz?

– Nevetni nevettem, de egy kézzel nehéz lett volna tapsolni. Sikerült felülnöm az uszításnak? Ezt akarja, nemde, Paul Wittgen? Hogy olyat mondjak, ami miatt itt helyben megölhetne?

– Megtenné ezt a szívességet?

– Maga egy gyilkos, Paul, és gyilkosokat szolgál. Talán egyszer, egy másik univerzumban, vagy egy távoli jövőben lerendezhetjük a számlát egymással. Igazán felemelő pillanat lenne. Talán nem emlékszik, de ebben is része volt, praetorianus – mutatott a sárkányúr a szemére és a hiányzó kezére.

– Köszönje a saját unokabátyjának. Tristan a Hillaryyonon pontosan azt kapta, amit megérdemelt. Kezet emelt a kora legerősebb mágusának lányára, mégis, min csodálkozik?

– Nem a kis illegális kommandóakciójukra gondoltam. Hát persze, hogy nem emlékszik. Maga volt aznap az Alef egyes, amikor IV. von Anstetten eljött, és bosszút állt rajtam olyanért, amihez semmi közöm nem volt. Tristan a család tudta nélkül cselekedett, de ez nem érdekelte a néhai uralkodót. Bár tulajdonképpen nem haragudhatok rá, a fajunk lényege szerint cselekedett.

Paul szemöldök ráncolva nézte a padlót. Odasétált a fa lépcsőkhöz, amik a felsőbb emeletre vezettek, fellépett pár fokot, onnan tekintett vissza. A padlón lévő ábra egy kört ábrázolt, benn egy ötágú csillaggal, a csillag végpontjain gyertyák nyomával. A vonalak átégették a fát és belemartak a kő alapba is.

– Ez micsoda? Mit ábrázol? – kérdezte Mordred deHusét.

A férfi megvonta a vállát.

– Régi vallási ábra, halottbúcsúztató. Én így emlékeztem a néhai császárra. Azért tisztességnak lennie kell.

Paul visszasétált a hallba. Valami megcsillant a padlóra rajzolt ábra közepén.

– Az ott hogy-hogy működik még? – mutatott a toronyóra. Mordred deHuse egy pillanatra odafordult. Ezt a pillanatot használta ki Paul, hogy lehajoljon az apró tárgyért. Egy érme méretű, formátlan fémdarab volt, anyagi szinten olvadt egybe a padlóval. A páncél erejével gond nélkül feltépte onnan, és a markába rejtette.

– A látszat ellenére csak egy replika. Olcsó rosani másolat – mondta az őrgróf. – Miért is van itt, parancsnok?

– Nem jelent meg a díszvacsorán.

– Csak rontottam volna a hangulatot.

– Valaki megpróbálta megölni a császárnőt.

– És engem gyanúsít? Ugyan már, Paul. A vagyonom, a hírnevem, a jövőm, még a testi épségem is a múlté. Nem találtak semmi nyomot a bálteremben?

– Nem, semmit.

– Akkor csak azért gyanúsít, mert nem jelentem meg? Ez a Praetorianus Gárda nyomozati képességeinek csúcsa?

– Nem mondtam, hogy gyanúsítom. Nem azért jöttem. Viszont emlékeztetnem kell a kötelességeire, őrgróf. Maga a császári család túsza, és ha meg akarja élni a holnapot, be fogja tartani az elvárt protokollt, vagy magam jövök el, és a másik kezét is kitépem a helyéből. Megértette?

– Hogyne. A füleim még megvannak.

– A beavatás melyik szintjén áll?

– Hát nem tudja?

– Nem maradt semmi feljegyzés erről. Nem, nem tudom.

– Amelyiken maga, Paul. Csak amelyiken maga.

*

– Ezt – adta át Seirennek Paul a kis fémdarabot egy zacskóban – teszteljétek le. Hasonlítsátok össze a medállal, amit a bálteremben talált Koole.

– Honnan van? – kérdezte a nő.

Paul és Seiren a gárdaközponton keresztül sétáltak a régi, kiállított vadászgép mellett. Aki csak meglátta őket, tisztelgett nekik.

– Mordred deHuse házának padlójáról. Valami régi vallási szimbólum közepén hevert, a padlóba égve. Brure nagyherceget meglátogattad?

– Meg. Egyelőre visszafogtam magam, nem akartalak lépéshátrányba hozni azzal, hogy hagyom magam provokálni és orrba verem egy Herden tusával. Vagy sátorvasával. Vagy energisugarával.

– Ó, ez jól kezdődik. Mesélj el mindent.

Egy titkár nő lépett oda melléjük, felvette a tempót, és átnyújtott egy genetikailag kódolt hololapot Paulnak. Volt annyira profi, hogy szó nélkül tegye. Paul rátette az ujját, és végigfutotta a jelentéseket. A

titkárnő nagy vörös nyilakkal jelezte, hová kéri az aláírásokat. Paul mindenhová odanyomta az ujjlenyomatát, látszólag nemtörődő módon. Ennek ellenére természetesen mire az írás végére ért, akár szó szerint visszamondta volna a dokumentum tartalmát.

– Brure egy pojáca. Pontosan értette, hogy elég komolyan belekeveredett az ügybe. Paul, szerintem nem ő a hunyó.

– És erre miféle látnoki képességeddel jöttél rá?

– A nagyherceg semmivel sem foglalkozik, csak élvezi az életet. Nem öl, nem törvénytelenkedik, de komolyan elbánik a naponta frissen érkező szüzekkel. Busásan megfizeti őket, előlegbe, azok meg odaadják ezért azt a pár órát az életükből.

– Ajjaj. Kiskorúak?

– Nem. Ahogy mondtam, minden törvényes, bár elmegy a végletekig. Van mellette orvos is.

– Attól még vágyhat a trónra. Emlékszel, mit mondott Floris. Egyetlen boldog *megaira* él a világon, ő pedig a trónon ül. Ha Brure tényleg nem vágyik rá, akkor egy istenverte anomália.

– Szerintem többet tud, mint mutatja; sejti, hogy balhé készül, most nem akar a középpontjában lenni. Bőven ráér lépni a trónért, amikor már kölcsönösen bevertük egymás pofáját a többi klánnal. A családja már más kérdés. Közülük nyilván bárki ráülne a gyémánt-achát trónra, vagy a herceg székébe. Egy részük azért, mert hülye, a másik részük viszont komoly játékos, nagy vagyonnal és még nagyobb ambícióval. Úgyhogy vagy szándékosan gyanúba akarják keverni a herceget, hogy mi tegyük el láb alól, vagy tényleg nagyot lép valaki az örökösök közül, és beszáll a trónért folytatott versenybe.

– Seiren, a trónért nincs verseny. Az egyetlen verseny arról szól, ki lesz az első gyík, akinek kitépem a gerincét a helyéről. *Baszics*. Mire alapozod, hogy az örökösei közül tette valaki?

– Hogy szépen mondjam, rettenetesen *felbaszta* az agyát, amikor meggyanúsítottam. Olyan dührohama volt, hogy a károkat, amiket a hallban okozott, milliókban lehet mérni. Lángokat okádva üvöltözött a gyerekei után.

– Nem védekezett? Nem keresett kifogásokat?

– Nem. Mikor mondtam neki, hogy nem biztos, hogy köze van a családjának ahhoz, hogy felkapcsolt a teleport-nullmező a bálteremben,

csak nevetett Láttam a szemében, hogy biztosra veszi, hogy a fiai közül tette valaki. Főleg egy bizonyos Castinusért kiáltott.

– Castinus Brure, a legidősebb fia. Mondtad, hogy nehezedre esett nem meggondolatlanul lenni. Miért?

– Megvárattott. Nem szólított a rangomon. Megjegyzéseket tett rád és a császárnőt Blindamoornak nevezte. Nem hagytam, természetesen, de mindketten tudtuk, hogy ott és akkor biztonságban volt tőlem. IV. von Anstetten idejében...

– Ne is folytasd. Nyilvánvaló, hogy ha ugyanezzel a hírrel mentél volna vissza a néhai uralkodóhoz, hogy nem tisztelte a rangodat, megöli Brure-t, téged pedig lefokoz vagy ki is rúg a Gárdából. Ilyenekért régen Herdent rántottunk.

– No igen, de az uralkodó be is állt volna mögénk, miután megöltem volna a herceget. Az ifjú császárnő viszont *akkor* ölné meg, ha kezet emelnék a tudta nélkül egy nagyhercegre.

– Hm. Nyilván nem fogom következmények nélkül hagyni. Seiren, ha netán meghalnék ebben a gyönyörű történetben, a maradványaimat az Űrkastély négy szegletében szórjátok szét. Hamvasztást nem kérek.

– Szóba hozta Danát.

Paul megtorpant. Olyan vehemensen fordult Seiren felé, hogy a nőnek hátra kellett lépnie.

– *Hogy mondd?*

– Nem név szerint, a feleségednek nevezte. Kérdezte, hogy van.

– Mit mondtál neki?

– Hogy kurvára semmi köze hozzá.

– Rendben. Mondom, mit csinálunk. Ha ennek az egésznek vége, újabb temetést rendezünk, ezúttal Brure nagyhercegnek. Mert én megölöm azt a szarházit!

– Számíthatsz rám.

Seiren tisztelgett, és elsietett a kis műanyag zacskóval.

– Egy pillanatra még – szólt utána Paul. – Állítsátok át a Muranovskyt háborús konfigurációra.

– Az tudod, hogy időzárás. 24 óráig se ki, se be.

– Tisztában vagyok vele, számítok rá. És rendelj el maximális készségi fokot, ha valami csoda folytán még nem abban lennénk éppen. Rám szólt Williams vezértengernagy komon, hogy érzékelték a Tartaros-flotta lenyomatának hullámain a mélyűrben. Jönnek.

– Mennyi hajót hoz Floris?

– *Mindet.*

*

– Régi legény/lakás? – kérdezte Koole Pault, aki még egyszer kitekintett az utcára, és leeresztette a redőnyt

– Ha úgy érted, hogy kékbarlang, akkor talált. Évekig laktam itt.

A kis *hae/atti* nekidőlt a poros asztalnak, az utolsó bútordarabnak, ami még a lakásban maradt.

– Csináljuk vagy nem? – kérdezte türelmetlenül Paul.

Koole elsétált az asztaltól, ledobta a szoba közepére a bőrszatyrot a válláról.

– Szeret/ném, ha pontosan értenéd, mire vállalkozol.

– Hallgatlak.

– Tudod, mi az a *shatgelt*?

– Ha jól sejtem, a sárkányok lelkét hívják így?

– Nem egészen. *Shatgeltté*, vagyis *mentálféreggé* kizárólag olyan nagyhatalmú sár/kánymágus válhat, aki az élete végén az elmúlás helyett lét/síkot vált, és tovább él egyfajta szellemként, még ötvenezer évig.

Paul felkapta a fejét

– *Ez biztos?* Történhetett ez IV. von Anstettennel is?

– Nem tudom, nem hiszem. Már tud/nál róla, gondolom. Ehhez kell valami/féle fekete mise, a *megairák* évekig készül/nek rá. Ha IV. von Anstettent meggyilkol/ták, nem maradhatott rá ideje. Hiába kérdezed, a *shatgeltekről* gyakorlatilag nulla infor/mációnk van. Ők nem foglal/koznak az élők sorsával, nekünk pedig nincs eszközünk megkeresni őket.

– Nem értem, hová tart ez a beszélgetés.

– A legtöbb *shatgelt* eltűnik, el/megy, érted? Nincs tovább dolguk a világgal, és távoznak. De vannak kivételek. Az egyikük a tükör/szférában ragadt. Hibázott vagy száműzték, nem tudom, de miatta nem tudjuk használni a szférát. Őt min/den nép ismeri. Min/den nép féli.

– Miért nevezted az Ördögnek?

– Azért hívtam így, *mert ő az*. Ő az, akiről a népek és fajok az al/világ fejedelmét mintázzák. Őt látják a látomás/aikban. A fekete mágusok vele találkozhatnak, ha elég ostobák, hogy felkeressék őt.

– És el tudsz küldeni hozzá?

– Igen.

– Mit is remélünk ettől?

– A hatalma óriási. Életében a leg/nagyobb mágusok egyike volt, oda emel té/ged a lépcsőkön, ahová akar. Ha fogad egyálta/lán, és nem öl meg abban a pillanatban, hogy meglát téged.

– A von Anstettenek praetorianusa vagyok. Ez csak jelent valamit.

– Ebben remény/kedek én is. De úgy készülj, hogy Ő mindennek meg/kéri az árát.

– Hozzászoktam.

– Még nem késő visszalépnünk. Hülye öt/let volt. Találsz majd másik utat – mondta halkan Koole. – Aki az Ördöggel cimborál, az kinnal fizeti a szám/lát.

– Utat? Magad mondtad, beavatás nélkül nem jutok előrébb, a tudás önmagában semmit sem ér. Inkább könyörgök egy halott *megairának*, mint egy élőnek. Ráadásul ezek a korcsok – mutatott Paul ki az ablakon az Úrkastély éjszakájába –, maguk sem állnak a lépcsők csúcsán. Az ötleted jobb, mint gondolod. Mert én is ismerek egy *shatgeltet*, a Tartaros-ködben. Inuressnek hívják, bár az ő hatalma azért nem ilyen világrengető. Csak sajnos már nem maradt időm beszélni vele, az ellenség itt van a kapuknál. Úgyhogy csináld.

Koole kipakolta a táska tartalmát. Elővett két megsodort jointot, egyiket Paulnak adta, a másikat magának gyújtotta meg. A szoba közepén levert egy szöget a fapadlóba, hozzákötött egy zsineget, és egy széndarabbal kimért egy szabályos kört a padlón. Egy másik zsinaggal további szögeket és vonalakat szerkesztett. Mikor befejezte, az ábra egy ötágú csillagot formázott.

– Ez mi? – kérdezte Paul érdeklődve. – Ugyanilyet láttam a deHuse rezidenciáján. Azt mondták, halottbúcsúztató.

– Ló/faszt. Ez egy pentagram, egy idéző rúnakör, hat különböző síkot lehet vele elérni.

– A bűdös köcsög! – nevetett fel Paul. – Tudtam, hogy ő csinálta! Elevenen ölöm a halálba!

– Paul, arra kérlek, úgy kábé senkinek ne mondd el, ami itt történik majd, mert a saját/jaim kinyírnak mind/kettőnket.

– Csak téged, engem nem lehet.

– Vedd le a ruhád. Mindet.

Paul nekivetkőzött.

– Azt is! – mutatott Koole Paul alsónadrágjára. Miközben a férfi anyaszült meztelenül beállt a pentagram közepébe, a *hae/atti* meggyújtotta a szénrajz öt sarkára kihelyezett gyertyákat, és átnyújtott Paulnak egy kis, obszidiánból készült áldozati tört.

– Vért! Csöpögtesd magad köré!

Paul megvágta a tenyerét, és kifacsart némi vért a padlóra; többször meg kellett ismételnie a műveletet, mert a seb állandóan összezárult, Koole kántálni kezdett, és Paulnak úgy tűnt, nem is a padlón, hanem egy tükrön áll már.

– Ne lépj majd ki a körből, mert megöl. És ne hagyd, hogy megszálljon! – mondta a *hae/atti*. A hangja nagyon messziről érkezett már.

Paul kérdezni akart még valamit, de a tükör millió darabra robbant, ő pedig alázuhant a lakás padlóján keresztül a végtelen sötétségbe.

Paulnak úgy tűnt, olyan mélységet lát maga alatt, amit ha Dante el is képzelt a művének írása közben, de papírra vetni már nem merte.

6.

2674. november 18.

Sehol

Paul Wittgen egy sötét, vég nélküli térben állt, bokáig érő, fekete vízben. A közvetlen környezetét zöldes fény világította meg, a pentagram alakjában.

– Hahó – próbálkozott. Hangja visszhang nélkül halt el, tompán csengett, mintha víz alól beszélt volna. Bármerre tekintett, csak a sötétséget látta. A tér nem volt üres, maga is anyagból állt, amiben az érzelmek mélytengeri fenevadakként úsztak körbe-körbe. Paul formátlan, céltalan fenyegetést érzett maga körül, a szíve a torkában dobogott; olyan szorongást élt át, mint még soha korábban.

– Paul... Wittgen – szólalt meg valaki a fénykörön túl. Hangja érdesen recsegett, mintha csak akkor tanult volna éppen beszélni.

Egy gigászi méretű valami mozdult a sötétségben. Paul egy fekete sárkánykígyó pikkelyeit vélte felfedezni a homályban, úgy tűnt, hogy egyszerre van jelen a tér minden pontján. A pikkelyes test nagy sebességgel tekergőzni kezdett, elvesztette méretét és formáját, és egy férfiember alakját vette fel. Besétált a látható tartományon belülről a távolból.

Paul önkéntelenül hátralépett, ami egyáltalán nem volt szokása. Az idegen magas volt, nála is magasabb, napbarnított, arabos vonásokat viselt, dús, göndör, fekete szakállat és haját. Ő sem hordott ruhát, hatalmas izmai olajosan csillogtak. Rettenetes hatalom sugárzott belőle; Paul úgy érezte, egy ősi isten előtt áll éppen, kinek csaknem végtelen ereje egyetlen gondolattal összeroppantathatta volna őt.

– Előttem térdelni szokás – mondta a jelenés.

– Tudom – szólalt meg Paul, mikor megtalálta végre a hangját. – De felesküdttem, hogy kizárólag a galaxis császára előtt hajtok térdet. A Praetorianus Gárda parancsnoka vagyok, nagyúr.

A férfi elmosolyodott.

– Fekete Tezcatlipoca tiltott szerkezetei éltetnek – dörögte. – És beavatott vagy a *Gevurah* szintjéig. Tudod-e, halandó, hogy én ki

vagyok?

– Nem – válaszolta Paul. – De ha jók az értesüléseim... te lennél... a sátán?

Öblös nevetés volt a válasz.

– Az én nevem Helel bin Shahaar, a mi nyelvünkön a Hajnal, vagyis a Fényhozó. Testvérem Shalim, a Szürkület. Mi voltunk EL császáristen iker fiai Hercegek, saját jogunkon, százezer évvel ezelőtt. A rangom *Ha Sathan*, vagyis a Vádló. Én vagyok Ba'al Zebul, az Egek Ura, Ras Shamra és Ugarit királya, és én vagyok Angra Mainyu, a Daévák és a Khrafsztrák parancsolója.

– Akkor tényleg téged írtak bele a Bibliába...

– Próbálkoztak vele, igen, de volt ott némi félreértés. Miért jöttél elélem, *megairák* testőre?

– Beavatást kérni. Hogy a trónt megvédhessem, fel kell jutnom a *Szefirot* lépcsőin, egészen a csúcsig.

– Micsoda hübrisz. A legfelső lépcsőre a történelem során csak pár kiválasztott juthatott fel.

– Nem elégedhetek meg kevesebbel. Kezelnem kell a feketecsuklyát.

Helel Bin Shahaar úgy járt Paul körül, ide-oda a fénykör mentén, mint egy ragadozó, ami alig várja, hogy megkapja a vacsoráját.

– A *Yesod* szintjén állok, az utolsó előtti lépcsőn – mondta végül a *shatgelt*. – Ennél feljebb akkor sem emelhetnélek, ha akarnám.

– Akkor addig. A *Yesod* önmagában is roppant erővel bír. Egyszer az Uralkodó küldöttként a Tartaros-ködbe utaztam, ahol a tűzpárommal összecsapunk egy bizonyos Ardoin Arsenaulttal. Ő is a *Yesodon* állt, és gyakorlatilag legyőzhetetlen entitásként uralkodhatott a ködben.

A férfiből csak úgy ömlöttek a gyilkos és *erotikus* feromonok, Paul kezdte kényelmetlenül érezni magát a ruhái és a fegyverei nélkül.

– A szintekre csak egyesével, egymás után lehet fellépni, s mindegyik akkora kihívás, mint az összes korábbi együttvéve.

– Tisztában vagyok vele.

– Nálam mindennek ára van.

– Boldogan megfizetem, ha segítesz a harcomban, Bin Shahaar nagyúr.

A *shatgelt* elmosolyodott.

– Engedj be a tudatodba, vidd fel magaddal a kapcsolatot kettőnk között, hogy újra láthassam a fizikai világot. Túl régen szomjazom a szellő

érintését, túl régen vágyok a csillagok fényére.

– Erre az egyre figyelmeztettek, hogy ezt semmiképp ne fogadjam el.

– Akkor takarodj! – üvöltötte Helel Bin Shaha. – Nem kapsz tőlem *semmit!*

– Elvennéd a tudatom? Megszállnád a testem, és azt várod, hogy erre igent mondjak?

– Nem akarlak és nem is tudnálak „megszállni” a te fogalmaid szerint. Csak látni akarok a szemeddel, érezni a kezeiddel...

Pault kirázta a hideg.

– Távol tartom magam a feleségedtől – folytatta a hatalmas férfi. – De hogy máshogy vezesselek a korcs fajtársaimmal szemben?

– Hát nem bánod, ha sárkányt ölök?

– Hogy bánom-e? Ha rajtam múlna, megtizedelném a soraikat! Szégyent hoznak a nagy dinasztikiakra, említésre alig méltó hatalmukkal, undorító vágyaikkal! Gyengék és kicsinyesek. Ha emlékeznének az ősi törvényekre, tudnák, hogy mik az eredeti szentségek: a trón, a nagy dinasztiki és a nagy mágusok. Csak ők a létre érdemesek. Mindenki más pusztulhat *Geh-veneh-hinnom* tüzeiben!

Paul kihúzta magát. Elmosolyodott.

– Hasonló terveim vannak nekem is.

– Akkor áll az alku?

– Vége lesz egyszer? Magamra hagysz majd?

– Természetesen. Amint felvittelek a *Yesodra*, pár év alatt, másnap nem hallasz felőlem többet.

– Hinni szeretnék neked, de nem tudok. Ha te ihletted az ördöggépünket, és ha van benne bármi valós tartalom, akkor mindennapi kenyered a hazugság.

A shatgelt felnevetett.

– Ó, az agymosás! Épp ellenkezőleg. Sok könyvben írtak rólam, a *fonnan Kara'hudban*, a *yurriaan Mohovában*, de te az emberek *Bibliáját* hoztad szóba. És a Bibliában az ördög mindig igazat szól. Az egyetlen valódi bűne, hogy *érvekkel próbált vitázni* Jézussal. Hát nem furcsa?

– Nem vagyok szakértője a témának, nagyúr. De nem a sátán vitte kísértésbe az embert?

– Az embert a kígyó vitte a kísértésbe. Miért gondolod, hogy a kígyó azonos a sátánnal? Hol van ez leírva? Isten elátkozta a kígyót, hogy örökké a hasán kell csúsznia, a sátán mégis ott sétál mellette Jób

könyvében a saját két lábán. A kígyó nem volt más, mint maga *Lilith*. A rabbinikus szövegekből, a Midrashból, a Kabbalából és a Talmudból ismert démon, Ádám első felesége.

– Hát ezt biztos csak most találd ki.

– Az őseid tisztában voltak ezzel, nem hiába ábrázolták a középkorban a megkísértő kígyót félig női alakban. Duc de Berry, Rafael, Bosch, Michelangelo, a nagy művészeitek, hívő keresztény mind, nőnek ábrázolták a kígyót, és tudták is, hogy miért. A kígyó a Notre-Dame ormán, a Sixtus kápolna plafonján és még száz másik helyen egy *nő*. Ő a hitetlen, a megkísértő, az álnok, a démonok démona, maga Lilith. De a bibliai jelenetben... még ő sem hazudott, Istennel ellentétben, aki elhallgatta az igazságot Ádám és Éva előtt.

– Miféle igazságot?

– Isten azt mondta Ádámnak: „A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz”. *Azon a napon*. Csakhogy sem Éva, sem Ádám nem halt meg, amikor az almát elfogadták Lilith-től.

– Dehogynem, akkor lettek halandóvá.

– Nem. Eleve halandók voltak! Hiszen nem sokkal később azt mondja az Úr: „Ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván. Most tehát, hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakasszon az élet fájáról is, hogy egyék, s örökké éljen: kiküldé Őt az Úr Isten Éden kertjéből”. Ádám egy karnyújtásnyira volt attól, hogy elnyerje az örök életet és maga is istenné váljon. Ez az emberiség igazi tragédiája, ez isten valódi álnoksága, mert soha nem venné maga mellé az embert egyenrangúként. De ez azt jelenti, hogy az első emberpár nem volt eredendően örökéletű. Hogy is lett volna? Hát nem *embernek* teremtette őket az Úr? De az igazi kérdés ez: honnan kellett volna Évának tudnia a tudás fájának gyümölcse nélkül, hogy létezik jó és rossz? Amikor Lilith megkínálta az almával, ő a teremtett tökéletes ártatlanságával fogadta el tőle.

– És amikor továbbadta Ádámnak? Addigra már evett belőle és tudta, hogy szembeszegült Istennel, ami bűn.

– Amikor evett belőle, meglátta az igazságot. Szerette Ádámot, és nem rejthette el előle az igazságot Istentről. Az almát felszentelt kézzel adta tovább. És *te*, praetorianus? Eljöttél elélem, olyan hatalomért, amivel az istenekkel akarsz szembeszállni. És azt kérdezed, hazudok-e?

Hogy mi fog történni? Hogy mi lesz az ára? Éva tudta, hogy mi lesz az ára a lázadásának, és megfizette azt, hogy kiszabadítsa a társát az Édenkert zsarnokságából.

Helel Bin Shahaar pillantását nehezebb volt állni, mint egy lángoló napkorongba nézni.

– Én viszont ettem a tudás és az élet fájáról is, praetorianus. – folytatta a *shatgelt*. – Látom a világ igaz hazugságait és hazug igazságait. És én magam mellé veszek téged. De fizesd. Meg. Az. Árát.

– A sátán... bocsánat, a *Ha Sathan* pontosan így beszélne.

– Talán azért, mert a *Ha Sathannak* mindig igazat kell szólnia, mert nem vádolhat jogtalanul. Egyébként az emberiség és a *megairák* valóságát sokkal pontosabban írja le az *Enuma Elish*, az időszámításotok előtt ezerháromszáz évvel íródott teremtetéposz, ami régebbi, mint a Biblia, sőt, az egyik legrégebbi, amit valaha lejegyeztek. Hét táblán mondja el a történetet, amiben az Istenek hét generációjáról beszél. A hatodik generáció készítette az embert, hogy a hetedik generáció pihenhessen és uralkodhasson. Ugyanez a történet szerepel az *Atra-Hasisban*, amiben így mondják az istenek: készítsünk embert a mi formánkra, a mi képünkre, férfinak és nőnek. Ebben a történetben Adamut, az emberiség magját az istenek elé hívják. Ám az alvilág úrnője figyelmezteti őt, hogy ne egyen és ne igyon semmiből, mert a féltékeny istenek meg akarják mérgezni! Pedig az istenek az örök élet vizével és kenyérével kínálták, Adamu ezeket az alvilág úrnőjének tanácsa szerint elutasította, és ezzel elvesztegette az emberiség számára az örök élet lehetőségét. Viszont kifelé menet ellopta az istenek ruháit, és magával vitte a földre. De azok a rossz, a gonoszság és a hazugság megtestesítői voltak, pont ezért vették le az égi urak a találkozó idejére. Adamu hozta a romlást a világba.

– Érteni vélem a történet üzenetét. Csak nem tudom, a hazugság gúnyait vagy az élet vizét kínálad-e nekem!

Helel Bin Shahaar felmordult.

– Nem hiszem, hogy tényleg megértetted. Azok a gúnyák attól a hidegtől, vihartól és esőtől védték Adamut, amit az istenek bocsájtottak a világra. Azért lopta el a ruhákat, mert *fázott*, praetorianus. Azért kell csálnia, lopnia, hazudnia és ölnie, mert a teremtetés soha nem volt tökéletes. És az istenek, akik a mindenhatóság, a mindentudás és a tökéletes jószág képében tetszelegnek, az összes hibáért, az összes

nyomorúságért a saját teremtményüket hibáztatják? Az örök élet vize ugyanaz a méreg, ami a romlott teremtésért felelős.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Hogy egyébként sem számít, hogy valami jó vagy rossz, kín vagy kéj, hazugság vagy csilingelő igaz szó. Csak az erő számít. Csak a hatalom számít. És neked se erőd, se hatalmad, ezért jöttél elé. Mindkettőt kínálom. Minden más csak világi hiúság és sallang.

– Nekem csak egy életem van, és nem vár rám utána százezer évnyi második esély egy új létsíkon!

– Hát az valóban nem. De nekem minden vágyam feljutni veled, bosszút állni a fajtársaimon, megvédeni a trónt a bukástól. Ezt a helyet nem hagyhatom el... kapcsolatunk csak felületes lesz. Nem hallasz majd állandóan, csak ha szót akarunk váltani. És én mindent tudok, amit a sárkány ellenfeleidről tudni érdemes. Én leszek a csaló-kód, a titkos erőforrás, a sűgő. Együtt megöljük őket. Hatalmat adok hozzá! Íme a teremtés almája, ragadd meg!

– Nem félek megtenni. De nem tudom, valóban tudsz-e segíteni nekem.

– Ha meg akarod menteni Danát... szükséged lesz rám.

– Megmenteni? Ezt hogy érted?

– Már figyelnek titeket. Válaszút elé állítanak, és nem dönthetsz helyesen. Kivéve, ha ott leszek veled.

Paul szíve a torkában dobogott. Alig látott a haragtól és az aggodalomtól.

– Miért akarsz bosszút állni a fajtársaidon?

– Mert ide kötöttek. Árulással vádoltam a fivérem apánk színe előtt. A haragjában megölte őt és követőit... a halála után a népem ellenem fordult, árulónak neveztek és száműztek a tükörszférába. Dönts, ember! Vagy takarodj!

Mindig előre – hallotta Paul Krämer hangját a múltból.

– Legyen – mondta Paul. – Mit kell tennem?

– Lépj ki a körből!

– Erre is figyelmeztettek, hogy nem szabadna.

– Mindent úgy csinálsz, ahogy mások mondják?

Paul összeszedte a maradék mentális erejét, és elhagyta a kört. Helel Bin Shahar odalépett elé. Paul nem először állt ilyen hatalmú entitás

színe előtt, mint a száműzött, sötét *shatgelt*, ám soha nem volt ennyire védtelen, ennyire kiszolgáltatott.

– A soron következő lépcsőd a *Tiferet*, praetorianus. – A férfialakban tetszelgő démoni lény ráhelyezte hatalmas tenyerét Paul mellkasára. – A *Tiferet* a *Gevurah*, vagyis az erő, és a *Chesed*, vagyis az együttérzés házassága. Egyik sem tudja a másik nélkül a maga valójában megjeleníteni az *Eyn Sof* erejét. A *Tiferet* egyedi a szefirák között, mert a *Málkhúton* kívül az összessel kapcsolatban áll! A *Tiferet* a nyolcágú út középpontja, az igazságszolgáltatás és a könyörület egyensúlya, a matematika lényege a hat, hat, hat. Ereje az igazság, mert az igazság az egyensúlyból keletkezik. Ha a *Chesed* a víz, a *Gevurah* a tűz, akkor a *Tiferet* a levegő. A *Tiferet* a szépség és a harmónia mindenben, ami él, a nyers szexualitás, a létezés gyönyöre.

Helel Bin Shahar megragadta Paul fejét hátulról, másik kezét ökölle formálta, és átütötte vele a mellkasát.

És Paul egy pillanatra eggyé vált az univerzummal.

*

Remegve feküdt a lakása padlóján. Megmozdult; a testére fagyott jég darabokban hullott alá.

– Siker? – kérdezte Koole.

– Siker – válaszolta Paul, és lassan feltápáskodott. Úgy érezte, mintha ezer évig feküdt volna sztázisban; az idegrendszere alig bírta beazonosítani a végtagjait.

– *Baszics*, úgy járok át más dimenziókba, mint más a Bahamákra.

– Az valami szent hely?

– Már nem, agyoncsapták atommal az energiaháborúkbán.

– Tessék, egy törülköző. Meselj, mi történt odalenn?

– Találkoztam vele. Tényleg ott volt.

– Titkon rem/éltem, hogy rossz helyre küld/telek vagy esetleg nem érdek/led.

– Te találkoztál már vele?

– Jaj dehogy! A szemét már éreztem maga/mon, az bőven elég volt. Hogy nézett ki?

– Azt hiszem úgy néz ki, ahogy akar. De mintha az egész tükörszférát kitöltötte volna.

– Igen, ezt mondják róla. Hogy beke/belezte az egész dimenziót. És mi történt?

– Beavatott. Felemelt a következő lépcsőre. Azt hittem, már soha nem lesz ilyen élményem az életemben.

– Valami más benned, azt én is érzem. Mit kért cserébe?

– Pár apróságot, amit el kell intéznem neki. Ne kérdezz többet erről.

Koole felült az asztalra, és nagyot sóhajtott.

– Örülök, hogy ez lett a vége. Százszor megbántam, hogy felajánlottam ezt a kis szeánszt, katasztrófális lett volna, ha felhozod magaddal ide a száműzött *shatgeltet*. De végül is jól sült el. Azt hiszem, most a padlóig iszom magam.

Paul nem válaszolt. Áttörölte a testét, felkapta a testhezálló alöltözéket, felcsatolta a PHR-t és aktiválta a páncélját. A hiperrealisztikus program bekapcsolt, és a férfit körülölelte a praetorianus vértezet. Mikor felépült, apró, zöld villámok futottak végig a szénfekete felületén.

– Hát ez meg mi volt? – kérdezte Koole. – Nem csinált ilyet korábban.

– Összegejdedt a pentagrammal. Csak egy kis Szent Elmo tüze. Koole, hálás vagyok. Szívesen részt vennék a piálásban, de azonnal indulnom kell. Maradj, ameddig akarsz. Majd összefutunk.

– Jössz nekem eggyel!

– Az biztos.

Paul nekifutott, és kiugrott a nyitott ablakon keresztül az utcára, négy emelet magasságból. A kriolit megroppant a csizmái alatt, amikor leérkezett. Két mozdulattal útvonalat tervezett, és teleportugrásokkal a palota felé vette az irányt.

– Momo! – szólt bele a komjába, miután a páncél tárcsázta a nőt.

– *Igen, parancsnok.*

– Egy különítménnyel azonnal menj el a házamba, és emeljétek ki Danát. Vigyétek a palotába!

– *Igenis!*

– Seiren!

– *Jelen, parancsnok!*

– Van hír a fémdarabról, amit odaadtam?

– *Igen. A medál és az olvadt fémdarab struktúrája megegyezik.*

– Sejtettem. Mordred deHuse egy idéző pentagramot használt. A kért medál fókuszként működött, hogy táv-idézést hajthasson végre vele a vacsora alatt. Ő a hunyó.

– *Bevigyem?*

– Nem, ezt én intézem.

– *Van egy újabb fejlemény is. Castinus Brure eltűnt, a nagyherceg könyörgött, hogy keressük meg a fiát, mielőtt baja esne, valakik vadásznak rá.*

– Na meg a kis faszom. Megkeressük, de abban nem lesz köszönet, Duplázd meg a császárnő testőrségét! Mozgassátok, a következő két napban nem lehet elérhető!

– *Rajta vagyok!*

– Gilson!

– *Igenis, parancsnokom.*

– A Vörös Halál Árnyékának célpontja Castinus Brure. Itt kell lennie még az Ūrkastélyban. Szabad kezet kap! Hozza be! Ha ez nem sikerülne, likvidálják!

– *Megerősítést kérek, végezzük ki, ha ellenáll?*

– Megerősítem!

Paul a Spanyol Lépcső tetején jelent meg, pontosabban a lépcső űrbeli másolatánál. De ennek a tetején nem egy templom, hanem az űrvédelmi központ egyik igazgatási épülete magaslott az ég felé, a lábainál pedig a gondolaszerű szökőkút helyét egy groteszk szoborcsoport foglalta el. A lépcső éjszakánként az Ūrkastély fiataljainak és turistáinak egyik kedvelt célpontja volt, árusokkal, utcai zenészekkel, akik sikoltozva futottak szét, amikor hangos dőrejjel megjelent közöttük az éjfekete praetorianus, csak, hogy két ugrással elérje a lépcsők alját, és egy újabb hangrobbanás kíséretében ismét eltűnjön.

Csodálatos!

Paul megtorpant. Épp a Szenátus épületének a tetején jelent meg, ami a *Forum Romanum* középpontjában állt. A *Curia Imperatoris* az egyik legnagyobb építmény volt az Ūrkastély területén, méretét csak kiemelte a tágas tér, ami körülvette. A brutalista művészet nyomait viselte magán, Houderdini egyetlen, hibátlan kockának építtette meg, román ablakokkal, és akkora kapuval, amin négy szupernehéz harckocsi is átfért volna egymás mellett, s közben a keretet sem karcolták volna meg.

– Ki van a vonalban? – kérdezte a csendet.

Senki. Ez Én vagyok.

Paul felismerte a hangot. A gyomra összerándult; titkon azt remélte, hogy Helel Bin Sahar, EL ősi udvartartásának vádlója esetleg mégsem tudott feljönni a való világra. Szavai ennek ellenkezőjéről tettek súlyos tanúbizonyságot. Amikor beszélt, a hangja apró, de annál élesebb migrénként jelentkezett Paul elméjében. Minél tovább hallgatta, annál sötétebbnek érezte a lelke mélyére költözött fekete lyukat.

Ó, az Élet! Ó, a Rend! Mily csodás az elemek érintése! Mily édes nedű a hit és a remény, mely hiábavaló folyóként árad szét a semmibe az érző lények imáiból! Paul Wittgen, ez a legszebb napom háromezer év óta. És ez a gépezet! Hallottam az Űrbeli városról, ami csillagként siklik az égitestek tengeren. Ez lenne hát az?

– Óh, igen, ez a von Anstettenek Űrkastélya. Isten hozott.

Hát ő biztosan nem. Mely elme alkotta ezt a műremeket?

– Egy Houderdini nevű művész. Ha engem kérdez, egy elmebeteg.

Tegezhetsz. Hívj Shaharnak. És nyilvánvalóan elmebeteg volt, ha belekódolta a rashuma satra misztikáit a sugárutak és épületek elrendezésébe.

Paul már ugrott volna tovább, de a gondolat őszintén meglepte.

– És ez mit jelent?

Az egész város felépítése Ugarit titkos alagútjainak térképét tükrözi. Ember volt ez a Houderdini?

– Igen. És azt hiszem, egy nő. IV. von Anstetten egyszer Camillának nevezte... úgy tudom, I. von Anstettennek dolgozott.

A város olyan, mint egy lencse, egy fókusz a misztikus energiák számára. Mint egy fegyver.

– Ez sok mindent megmagyaráz a sárkány-császárok hatalmáról.

Nem biztos, hogy ez az ördögi szerkezet valóban a császárt szolgálja. Tanulmányoznom kell. Hová megyünk?

– Előveszek egy néhai herceget. A családja kezét emelt a trónörökösre pár éve, ezért a császár megtizedelte őket. Úgy tűnik, most merényletet követett el a császárnővel szemben.

Akkor megölöd. Azt mondtad, császárnő?

– Blindamoor von Anstetten. Most lépett a trónra.

Hajadon?

– Igen.

Paul, csak a hatás kedvéért nekifutott, és elrugaszkodott a *Curia Imperatoris* negyven méter magas tetejéről. Félúton járt a sugárkerámia

térkőborítás felé, amikor elteleporált, a helyére robbanásszerűen beszökő levegő rengései majd' kitörték a Szenátus ablakait.

*

A *Fata Morgana*, a von Anstettenek birodalmának zászlóshajója vörös-arany ékként szelte az Űrkastély körüli eget. Oldalain háromszáz lézerágyú őrizte a békét, hangárjában százasaival állomásoztak a legújabb Sabre vadászgépek. A lenyűgöző méretű hajó mégsem a tűzerejével tűnt ki a hozzá hasonló monstroomok sorából, hanem a kommunikációs- és felderítőtechnológiával, amivel felszerelték. A fedélzetén szolgálatot teljesítő főtisztok gyakorlatilag a galaxis teljes ember uralta részét kontrolljuk alatt tarthatták, a hálókapcsolaton keresztül akár tíz különböző hadszíntér csatáit levezényelhették. Ha az Impérium flottáit a háló idegrendszerként kötötte össze, akkor a *Fata Morgana* volt az agy, és a fedélzetén szolgáló legmagasabb rangú tiszt az Impérium akarata.

Ez a tiszt most maga Marq Williams vezértengernagy volt, minden hajó, tengerészgyalogos, vadászgépszázad, minden bombázó és cirkáló, minden romboló és csatahajó és az őket számolatlanul kísérő ellátóflották legfelsőbb parancsnoka, a mindenkori uralkodó harmadik embere, aki az emberiség csapásmérő potenciáljának felét tartotta a kezében. A vezértengernagy rögtön a temetés után felsietett a zászlóshajó fedélzetére, hogy megálljt parancsoljon a Floris deFroy hercegnő által a Tartaros-ködből útnak indított flottának.

Fehér-arany tengernagyi ruhájában sétált a hat méter magasan húzódó hídon, onnan figyelte az alatta tevékenykedő kétszáz embert, a rádiósokat, logisztikusokat, taktikai elemzőket, kiberkatonákat, tengernagyokat, a lokális flottákat képviselő parancsnokokat, a pilótákat és tűzereket. Körös-körben tíz méteres képernyők lógtak a plafonról, középen pedig egy roppant hologramrendszer működött, ami abban a pillanatban éppen az Űrkastélyt és a két fényéves környezetét mutatta.

– Parancsnok, energiakitöréseket észlelünk az Űrkastély fedélzetén – lépett oda mellé a felderítőtisztok ezredese. Halkan beszélt. Williams mindenkitől elvárta, hogy megőrizze a nyugalma és a profi működés hangerejét.

– Kijelzőre, Petterson.

Egy hologramdrón kapcsolódott le a távoli plafonról, és belebegett középre, a híd elé. Kivetítette egymás mellé az Űrkastély sematikus,

háromdimenziós szellemképét, és a kamerák felvételeit.

– A deHuse rezidencia – mutatta a tiszt. – A számítógép nem ismeri fel a fegyvert, ami okozza.

A kamerák az erdőkkel és dombokkal borított rezidenciára emelték fáradhatatlan tekintetüket. A romos kastély tetőszerkezete hiányzott, és valószerűtlen, zöldes fényoszlop emelkedett a közepéből a magasba. Zöld és lila villámok csapkodtak az épület körül.

– Húsz terajoule energiát mérünk az épület belsejében!

– Kapcsoljanak össze Paul Wittgen őrnaggyal.

A hídon szolgáló rádiósok ezredesének széke kiemelkedett a foglalatából, és közelebb lebegett Williamshez.

– Kapcsolat létrehozva, parancsnok.

– Paul, tud róla, hogy valami épp történik a deHuse rezidencián?

– *Naná, én csinálom!* – csengett fel Paul hangja vidáman. – *Ne aggódjon, mindjárt összekapom magam... Most, ha megbocsát, inkább... Ó, te fasz! Idegyere rögtön... Bocs, vezértengernagy, de mennem kell, muszáj! Az meg olyan...*

– ...mint az uszály, csak nehezebb megkerülni – fejezte be Williams a százszor hallott szófordulatot. Keze intésével megszüntette a kapcsolatot. – Figyeljék a házat, szóljanak, ha változás történik. Értesítsék a Birodalmi Védőosztagot, jobb, ha ők takarítanak majd fel, mintha a tűzoltóság tenné.

– Igenis.

Az energiakitörés pár perc múlva elcsitult, a *Fata Morgana* műszerei Paul Wittgen teleportjelét regisztrálták, ahogy távozik a rezidencia mellől, és a Brure-kastély felé veszi az irányt.

– A Tartaros-flotta belépett a két fényéves kordon belsejébe – hajolt oda Williamshez Petterson. – Tíz percen belül ki kell lépniük a mélyűri meghajtásból.

– Vörös riadó. Számolják ki az összes lehetséges érkezési vektorukat. Irányítsák át a szektorban állomásozó flották csatahajóit a kilépési pontokhoz. Tűzparancs, az utasításomra; nem kérdezőnk, lövünk!

De miért jönnek ennyire egyértelmű vektoron, gondolkodott magában Williams. Az egész *természetesen* csapda volt, egy átverés; a Tartaros-flottát a legfejlettebb mesterséges intelligenciák és paladin hadvezérek irányították, nagyjából mindent tudtak az Űrkastély védelméről, kizárt dolog hogy a halálukba rohannának. Kikapcsolhatták

volna a hajójeleiket, álcázhatták volna magukat bizonyos mértékig, bár a műszerek ha mást nem, a gravitációs mezejüket úgy is kimérték volna. Úgyhogy bármi is volt ez a flottamozgás, valami nem stimmelt vele, hacsak nem voltak mégis békések a szándékaik, no de akkor használják már a rendes csatornákat, kérjenek engedélyeket, ahogy mindenki más is teszi! A vezértengernagy nem érzett lelkiismeret-furdalást a kiadott parancs miatt.

– Aki hülye, haljon meg – mondta ki hangosan.

– Parancsol, uram?

– Csak magamban beszélek, Petterson.

És még ha ki is találnak valami évszázados trükköt, mit csinálnak a Muranovskyval, amit Paul Wittgen felkapcsoltatott? Azt még maga a *Fata Morgana* sem tudná átlőni.

– Kérem újra Wittgen parancsnokot – lépett vissza a híd korlátjától.

– Él a kapcsolat.

– *Igen?* – kérdezte Paul némi éllel a hangjában, mint aki épp kiabált valakivel egy másodperccel korábban. A Muranovsky-atompajzson keresztül még a kommunikáció is csaknem lehetetlen feladat volt, csak a speciális Gárda-vonal és a *Fata Morgana* egyedi technológiai tették lehetővé.

– Paul, ha vannak deFroy ügynökök az Űrkastélyban, a Muranovskyra fognak rámenni.

– Tisztában vagyok vele. A rendszer huszonnégy óras időzárral működik és lekapcsolhatatlan. Húsz gárdistám vigyázza a komplexumot, de a technológia jellegét tekintve akár őrizetlenül is hagyhatnánk. Ha megbocsájt, épp a főherceggel tárgyalok...

– Nem zavarom tovább, de valami nem stimmel a Tartaros-flottával.

– Tudja vezértengernagy, Florisszal nem az a baj, hogy nem a legélesebb kés a fiókban, hanem hogy kanálnak is tompa. – A hídon végighullámozott egy halk kuncogás, főleg a női kezelők körében. – Hulljon a férgese!

Újabb percek teltek el.

– Parancsnok, azt kérte, minden furcsaságot és rendszerhibát jelezzünk – ugrott fel az egyik kezelő arcának hologramja Williams mellett.

– Hallgatom.

– A TR-77-es kvadráns őrszem-szatellitje nem ad jeleket magáról.

– Felrobbant?

– Nem tudom, uram.

– Ez lesz az – állt fel a székéből a tengernagy. – Figyelem, új parancsok. Kérek egy flottát a 77-es kvadráns mellé.

– A Tartaros-flotta kilép a mélyűrből!

Marq Williams nekitámaszkodott a híd korlátjának, feszülten figyelte a hologramot.

– A *Tranfuo Zászlaja* a vonalban – jelzett a rádiós.

A *Tranfuo* egy harmadik generációs csatahajó volt, a Tartaros-flotta számított kilépésének egyik pontján.

– *Vezértengernagy; ez egy elterelés!* – recsegett a távolból a csatahajó kapitányának hangja. – *Ezek csak... sziklák, aszteroidák, hajtóművel és pajzzsal szerelve! A tömegük megegyezik a várt flotta hajóinak tömegével...*

Williams elhallgattatta a vonalat, és minden figyelmét a TR-77-es szektornak szentelte.

– Egy újabb őrszem némult el – jelentette a radarkezelő.

– Extrapolálják az útvonalat.

A központi hologramon felvillant a két elnémult szatellit utolsó ismert helyzete; a két pontot vörös vonal kötötte össze, ami nagyjából az Űrkastélyban ért véget.

– Gravitációs számítás! Keressenek anomáliákat a vörös vonal mentén. Ott lesz az igazi flotta!

– Valóban észlelünk gravitációs elmozdulást, parancsnok. De a méretei miatt ez legfeljebb pár romboló lehet csak.

– Szerencsétlenek. A teljes flottának, cél a megadott vektor. Töröljék el, amit ott találnak!

A hologramon zöld nyilak jelentek meg, amik a szektor hajóinak mozgását mutatták. Aztán az egyik, a legközelebbi, egyszerűen eltűnt a képről. Odalenn mozgolódás támadt, az egyik ezredes odafutott a kezelőkhöz. Magyarázott valamit. Aztán felnézett a hídra, az arca az egyik oldalsó képernyőn jelent meg.

– Eltűntek, uram, megszűnt a digitális kézfogás.

– Lövések?

– Nem észleltünk semmit, uram. Viszont a sebesség nem stimmel, ha összekötjük a három eseményt...

De már Williams is látta. Újabb és újabb hajók tűntek el a képernyőről, az űrszem-szatellitek egyszerűen nem küldtek több jelet. Nem érkezett videó, a műszerek nem mutatták ütközet nyomát...

– Bármilyen is történik, fél perc és ideér! – kiáltott fel Patterson.

– Az első szatellit visszakapcsolt, éppen felállítja az oprendszert – mondta döbbenet a rádiós.

– Miféle fegyver ez... – suttogta Williams.

A hologram rohamos sebességgel ürrült. Mintha valaki egy rádióval egy csíkot húzott volna az Űrkastély védelmén keresztül.

A felismerés villámként csapott bele.

– Fekete meteor! – kiáltott fel.

Az az ezerszer átkozott fekete meteor, amit az Aergón fedeztek fel, két évvel korábban, és ami a Praetorianus Gárda és a von Anstettenek kriptónitja lett. A titokzatos, ismeretlen eredetű meteorból származó darabok teljesen lenullázták az elektromos gépek működését a hatótávjukban. A BBH információi szerint az Űrtemplomos Lovagrend is rendelkezett már pár kisebb kővel, a bolygó birtoklásáért azokban a percekben is folytak még a harcok. Ezt vetették be Sziget/Várnál is. A fekete kövek pusztasága léte is a legnagyobb államtitkok közé tartozott.

– Adjanak le vészjelzést az Űrkastélynak!

Aztán minden elsötétült.

*

Egy ismeretlen tárgy száguldott el a *Fata Morgana* mellett, 200.000 km/órás sebességgel. Ha hajó volt egyáltalán, sem lehetett nagyobb egy egyszerű csónaknál. Nem működött elektronika, nem látszott, hogy bárki is a fedélzetén lett volna, nem lángolt a hajtóműve sem. Szabadesésben haladt, de ami mellett elszánguldott, ott azonnal leállt minden elektronika, minden technológia, minden fegyver és meghajtás. Williams egy röpké másodpercig egy teljesen halott csillaghajó hídján állt, a hologramok kihunytak, a képernyők elsötétültek, a robotok összezsugorodtak. Minden rádióadás megszűnt, lekapcsolt a világítás, a légcsere és a mesterséges gravitáció is. Egy másodperc súlytalanság.

Aztán a világ lassan visszatért a normális kerékvágásba. A légtechnika halk sziszegéssel újra felkapcsolt, a gravitáció visszatért, a képernyők felvillantak, az operációs rendszer elkezdte magát újra betölteni. A tiszték mind egyszerre beszéltek; amennyire Williams ki tudta venni, a hajója még másfél percig használhatatlan lesz a rengeteg leállt pótló- és

segédrendszer miatt. Se pajzs, se tűzerő... elsuttogta utolsó köszönétét a néhai uralkodónak.

De a halál nem jött. Viszont az Űrkastéllyal történt valami, és ő nem tehetett mást, minthogy a rettenet egyre növekvő érzésével küszködve nézze.

A Muranovsky lekapcsolt. Épp csak pár másodpercre.

Ebben a röpké időablakban több tucat, az űrbeli hadviselés méretarányaihoz képest kicsi, alig rombolóméretű, hosszúkás űrhajó csapódott az Űrkastélyba, az épületekbe, a parkokba, az utakba és lakóblokkokba. Az elektronikát kiütő yacht takarásában érkeztek, és mindegyik a deFroy klán címereit viselte magán. Elektronika ezeknek sem működött a fedélzetén, de mikor megjelentek a *Fata Morgana* mellett, már lángoltak az oldalukra szerelt, az űrrepülés őskorából ismert, szilárd hajtóanyagú, analóg retrorakétáik, amik némileg lelassították őket. Az ütközésük ereje így is rettenetes volt. És bárkik is utaztak a fedélzetükön, nem segítette őket mesterséges gravitáció, belső parallok, tompítómezők. Nem létezett élőlény a galaxisban, ami túlélhetett volna egy ekkora erejű becsapódást. Ám a hajókon nem is élőlények utaztak, legalábbis nem a szó hétköznapi értelmében...

A Muranovsky visszaállt alaphelyzetbe. Williams felkiáltott; pontosan megértette, hogy mindegy, mekkora haderő állomásozik abban a pillanatban az Űrkastély körül, nem fognak tudni landolni, hogy segítséget nyújtsanak a behatolókkal szemben, ahogy az Űrkastélyt sem hagyhatja el már senki a következő egy napban az időzáras Muranovsky miatt.

Hogy került a deFroy klánhoz fekete kő? És hogy lehetett a kőnek ekkora ereje? Néhány száz méter helyett több tíz, több száz kilométeres hatótáv? A kérdések egymást kergették Williams fejében.

Az pedig, hogy a Muranovsky egyáltalán képes volt ki- és bekapcsolni pár másodperc alatt, egy valódi rejtélynek bizonyult. Ezt az atompajzs puszta fizikája sem tette lehetővé, mindegy, hogy volt-e áram a rendszerben, a fekete kő nem tudott hatni rá...

Az Űrkastély légterét lassan belepte a por és a felcsapódó lángok torkából áradó fekete füst. A sötét fellegek eltakarták a rálátást az utcákra és a házakra, a levegőt benntartó pajzs olyanná vált, mint egy fekete kátránnyal telített hógömb.

– Próbálják elérni Wittgent! – üvöltött le a hídra –, a császárnő élete veszélyben forog!

7.

2674. november 18.

Az Úrkastély

Paul közvetlenül a deHuse rezidencia romos bejárata előtt jelent meg. Rohanni kezdett, és egyszerűen áttört a falon, nem bajlódott az ajtó nyitogatásával. A százéves fa- és kőfalazat szilánkokra robbant, ő pedig egy gőzvonat erejével zúzta szét a szobákat maga előtt. Az utolsó válaszfal mögött ott várt rá Mordred deHuse őrgróf, akinek éppen annyi ideje maradt csak, hogy pisztolyt ránts on a páncélos alakra. Paul egyetlen villámgyors mozdulattal ráfogott a kézfejére, és összemorzsolta a pisztoly markolatát az álruhás sárkány kézfejével és ujaival együtt.

– Mordred deHuse, árulás vádjával letartóztatom. Köszönje a császárnőnek, hogy egyáltalán még életben van!

Öld meg, készül valamire!

Paul hunyorgott, ahogy Helel Bin Shaha hangja késként az elméjébe vágott

Az őrgróf, gyorsabban, mint bárki, akit Paul korábban látott, fellépett a Szefirot lépcsőin, egészen a Gevurahig, egy energiakitöréssel ellökte magától a praetorianust, aki átzuhant a falon keresztül a nappaliba. A sárkány pillanatok leforgása alatt regenerálta a kézfejét.

Paul felnevetett, miközben talpra állt a romok között.

– Ez igazán csodás, seggfej, kezét emeltél egy praetorianusra, most már *nem kell*, hogy bevigyelek.

– Nem viszel te sehová, fattyú! A vén Tiberius nélkül egy senki vagy!

DeHuse körül mintha felforrt volna a levegő. Szemében tűz égett. Kezével furcsa mozdulatokat tett.

Ugorj!

Paul elvetődött; egy térhasadék nyílt ott, ahol egy pillanattal korábban állt. A látvány letaglózó volt; mintha egy másik létsíkra nyert volna betekintést a repedésen keresztül, egy lávafolyamokkal terhes, fekete világra, de épp csak egy pillanatra. A jelenség szertefoszlott.

Még talpra sem állt, Paul kezében már ott rezgett a Herden 73 *Black*. A *Black* szériával nem stimmelt valami; a fegyverek mintha vágyták

volna az öldöklést, mintha saját akarattal rendelkeztek volna. Paul letiltotta a használatát a Gárdán belül, de persze magának berendelt rögtön ötöt is. Rokon léleknek érezte a fegyvert.

Az ilyen másodpercek drogként hatottak rá. Az elméje, a teste felpörgött, tövig nyomta az elsütőbillentyűt, és megállíthatatlan gépezetként lépdelt a sárkány felé. Nevetést hallott a sisakjában; a saját hangja volt, de alig ismerte fel. DeHuse mögött porrá olvadt a fal, a padló, leégett a testéről a bőr és a hús. Egy újabb energiahullámmal felelt.

Paul ösztönösen siklott felfelé a *Szefirot* szintjei között, egészen a *Tiferetig*. Az új beavatásával jött ez a képesség, hogy harc közben, meditáció és koncentráció nélkül előhívhatta a megvilágosodást? Vagy a pokol hercege tolta őt felfelé észrevétlenül? Mindegy volt. Lekapta a bal kezét a Herden sátorvasárról, és feltartotta maga elé.

És akkor, először az életében, manifestált egy szikrányit a sárkányok isteni erejéből.

Semmihez sem fogható élmény volt. Talán így érezhetett, aki egy életnyi vakság után először nyitotta ki a műszemét, aki először mozdította meg hiányzó testrésze protézisét, az első orgazmus, az első szabadesés...

Zöld lángoszlop tört elő Paul akaratából, körülölelte az őrgrófot, szétszúrta a plafont és a következő szinteket, lerobbantotta a manzárd tetejét és az ég felé tört. DeHuse energiatámadása semmivé foszlott, és a sárkányúr felülvoltott fájdalomában és haragjában.

Bejövő hívás érkezett a *Fata Morganáról*. Paul egyetlen gondolattal fogadta, de a Herdent közben is a vergődő őrgrófon tartotta.

– *Paul, tud róla, hogy valami történik a deHuse rezidencián?* – reccsent Marq Williams hangja a rádióban.

– Naná, én csinálom! – válaszolt Paul, miközben minden erejével azon volt, hogy ne röhögjön artikulálatlanul. – Ne aggódjon, mindjárt összekapom magam... Most, ha megbocsájt, inkább...

DeHuse levetette emberi alakját, és egy pillanat alatt átvedlett eredeti formájába.

Szokás volt a *megairákat* sárkánynak nevezni a beavatottak között, mert nem létezett rájuk jobb szó, mert a teljes énünket úgysem lehetett volna emberi szavakba önteni, így nagyjából mindegy is volt, milyen kifejezést használnak rájuk. Démoni létformák voltak, egy távoli

dimenzióból, formájuk szinte minden esetben csak választás kérdése, de ha nagy ritkán kiengedték a legbelső valóságukat, a tér is behorpadt körülöttük. Mordred deHuse-t sötétség ölelte körbe, amiből csápok, fogak, karmok törtek elő egy indokolatlanul heves véreső által kísérve. Egyetlen, denevérszerű szárnyat materializált a hátán, megmaradt szemében tűz lángolt. Olajos fekete teste mintha fortyogó kátrányból véttetett volna, odaragadt mindenhez, ami mellett elhaladt, miközben újabb és újabb, fogakkal teli szájak nyíltak a torzóján. Rohamosan nőtt, tömegével szétfeszítette a falakat és a plafont maga körül. Megindult a manzárdon keresztül a nyílt tér felé.

– Ó, te *fasz!* – kiáltott rá Paul. – Idegyere rögtön... Bocs, vezértengernagy, de mennem kell, muszáj! Az meg olyan...

– ...*mint az uszály, csak nehezebb megkerülni* – válaszolt Williams, és kilépett a vonalból.

– Így-így... *baszics*, ez elmenekül!

Itt az ideje egy kis leckének. Megfogjuk ölni ezt a korcsot, te és én, együtt.

– Láttad? Az előbb varázsoltam, vagy mi!

Paul egy leheletnyivel feljebb tolta a Herden kibocsájtását, és mély árkokat lőtt deHuse testébe.

Az én erőmet használtuk, nem a tiédet. Figyelj, és érezd. Jákob Lajtorjáján lépdelünk, az élet fáján, az Assiah világából az Atziluth felé. A Tiferethez a Yetsirah világa tartozik, a tetragrammaton második síkja. Nyisd ki az elméd, és lesújtok róla az ellenségedre!

– Felső mágia... – suttogta Paul – Ez a legszigorúbban tiltott volt még a feketecsuklyásoknak is!

Nem véletlenül.

– Igazából be kellene vinnem. Meg tudjuk bénítani valahogy? A császárnő maga akar felette ítéletet mondani...

Mordred deHuse áttörte a manzárd külső falát is, és lassan kiszivárgott a fák közé.

Most tudsz vele végezni. Ez egy áruló. Majdnem megölte a feleséged. Minden jogod megvan hozzá. Fél perc, és meglátják. Tedd meg!

Paul két szökkenéssel felugrott a manzárd tetejére, onnan nézett le a fekete szörnyetegre, aki körül izzani, és füstölni kezdett a növényzet. Ráemelte a páncélozott kézfejét.

Mordred deHuse szintén a Tifereten áll, akárcsak te. Most is azon gondolkodik épp, hogy mi történhetett.

– Lehetetlen! – fröcsögte odalenn a szörnyeteg, száz pofájából egyszerre. – Egy ember nem képes ilyen emanációra!

– Halálra ítélek – nevetett fel Paul. Egész testében megremegett a gondolatra, hogy hatalma van a *megaira* élete felett. Nem ez volt az első eset az életében, de most először érezte, hogy nem kell egy atombombát materializálnia hozzá. Részegítő érzés volt. – *Ille absolutus est imperatricis voluntas!*⁴ **{⁴A császárnő akarata abszolút!}**

– A császárnőd pusztulást hoz mindkettőnk népeire!

Elvágjuk az Eyn Sof erejétől, és szabad préda lesz. Ezt csak a saját szinteden lévő megairákkal tudjuk megcsinálni, erősebbekkel nem. Mutatom. Figyeld csak...

Paul ösztönösen leírt pár jelet a levegőbe a kinyújtott kézfejével, aztán hirtelen összezárta az öklét. Nem volt igazán ura a tetteinek: mikor kinyitotta a belső kapuit, Helel Bin Shahaer ereje kontrollálatlanul előömlött onnan. Az őrgrof felvisított, és fetrengeni, zsugorodni kezdett. Paul leugrott mellé, az addigra lángoló fák közé. Az elméje sarkában konstátálta, hogy Williams riadóztatta a Birodalmi Védőosztag takarítóbrigádját. Hiába, az öreg nem véletlenül volt azon a poszton, ahol.

Mikor rálelt, Mordred deHuse már inkább hasonlított egy rakás szerencsétlenségre, mintsem világok démoni pusztítójára.

– Mi vagy te... – fröcsögte a szörnyeteg.

Paul odaállt mellé, komótosan átállította a Herden 73 *Blacket* dezintegrálásra. Közben egyszerűen ellépett a szörnyeteg farkának csapása előtt.

– Már látom... – nyögte az őrgrof. – Nem vagy egyedül... Ki van veled, te átkozott...

A praetorianus lekapcsolta a sisakját, és leguggolt az erőtlén *megaira* feje mellé, hogy a szemébe nézhessen.

– Hogy ki van itt velem? Helel Bin Shahaer – suttogta szótagonként.

– *Felhozta ide?* Mit tettél, te szerencsétlen...!

Paul felállt, ráfogta a fegyvert, és meghúzta a ravaszt.

*

– Teljes tisztítást – mutatott az addigra lángoló házra Paul. – Visszavonom a deHuse klántól a földterület használati jogát. Töröljék el

a házat, az erdőt, a kurva dombokat is.

– Igen, uram! – tisztelgett a szürke-barna egyenruhás tiszt. Magához intette a felszámolókat, és magyarázni kezdett nekik. Paul végignézett a frissen beérkező páncélosokon és gravokoptereken. Mind a Birodalmi Védőosztág egységei voltak, az Úrkastély saját katonaságából, nagy részük IMC-s kiképzéssel és tapasztalatokkal a háta mögött. Elitnek számítottak abban az értelemben, hogy soha, soha nem kérdeztek semmit, bár a nagy titkot ők sem ismerhették; számukra a von Anstettenek egy osztrák származású uralkodócsalád tagjai voltak, nem több.

Paul igyekezett visszatérni önmagához. Nem volt könnyű. Olyan érzések hullámozgottak benne, mint a legkeményebb drogok első kipróbálásakor. Erősnek, sőt, legyőzhetetlennek érezte magát.

Annak ellenére, hogy egy átlagemberhez képest valóban csaknem halhatatlannak számított, *valójában* nem volt az, és nem is az átlagos veszélyek ellen vonult fel. Ha végiggondolta az életét, mindig borotvaélen táncolt, és a halál ott loholt a nyomában; ellenségei hozzá képest néha tényleg isteni erővel bírtak. *De most nem*. Visszavágyott abba a pillanatba, amikor Mordred deHuse felismerte, hogy meg fogja őt ölni, amikor elég volt kinyújtania a kezét, és egy valódi formáját viselő, *Tifereten* álló *megaira* elvesztette minden szellemi és világi hatalmát.

Érzelmek követhetetlen sebességgel ostromolták az elméjét. Unalom. Szürkeség. Kitérni készülő röhögőgörcs. Egyik pillanatban a világgá akarta kürtölni, micsoda erőre, micsoda új *barátra* tett szert, a másikon olyan szexuális vágy fogta el, hogy közel volt hozzá, hogy magához parancsolja az IDS századosnőjét, és ragadozóként bevonszolja magával az első tank mögé.

– Nem lesz ez így jó – suttogta a zárt sisakban.

IV. von Anstetten jutott az eszébe; elég volt felidéznie a néhai császár szigorú arckifejezését, és elméje rögtön lecsillapodott. Danára gondolt. A császárnőre gondolt.

– Ezt nem teheted velem – mondta ki hangosan. – Nekem feladatom van. Nekem kötelességeim vannak. Nekem családom van.

Shahar nem válaszolt.

Paul egy IMC-s légzésgyakorlatba kezdett. Uralma alá vonta az érzelmeit, az elméjét és a testét. Kinyitotta a szemét, nekifutott, és

elteleportált a Brure rezidencia irányába.

*

Abelard Brure fehér inges, fehér csokornyakkendő frakkot és hozzá lágy, mélyvörös köpenyt hordott; hátrafésült, fényesre zselézett haja ráncos, vén arcot keretezett. Amikor Paul odaállt elé, matt fekete páncéljában, és a frissen materializált, szintén fekete köpenyében, úgy néztek ki, mintha a múlt és a jövő nézett volna farkasszemet egymással. Egy kívülállónak nehéz lett volna eldönteni, melyikük a félelmetesebb.

Egy klasszicista kastély francia kertjében találkoztak. A háttérben fiatal kertészek gondozták éppen a milliókat érő tujákat és a száz éves gyepet. A kavicsos utakat gereblyével igazgatták egyenesre újra és újra. Sokkal gazdaságosabb és olcsóbb lett volna robotokat vagy kiborgokat alkalmazni, de a nagyherceg ragaszkodott a fiatal, kíváncsi, ügyes emberi kezekhez, ha a parkjáról, az ételéről, vagy az ágyáról volt szó.

A Brure-rezidenciára megérkezni tényleg olyan volt, mint egy valószínűtlen időutazás, mintha Paul egyetlen teleportálással Sissi királyné schönbrunni kertjébe érkezett volna, a tizenkilencedik századba. Nem sokkal távolabb egy hatlábú, szárnyas lovat nyergeltek fel éppen. Hiába, akinek pénze volt, annak a génszobák szinte bármit össze tudtak fércelni.

– Paul Wittgen parancsnok – hajtott fejet a nagyherceg. – Örülök, hogy személyesen is találkozhatunk. Még nem gratuláltam a kinevezéséhez.

– Herceg. Az árulásról kell beszélnünk, amivel a családjának egyik tagját gyanúsítjuk.

– Ó, rögtön a tárgyra! A fiatalos hév. Jöjjön, jöjjön, körbevezetem.

Nem várva a válasza, faképnél hagyta Pault, és öles léptekkel megindult a kastély felé. Paulnak fel kellett gyorsítania, hogy utolérhesse.

– Emlékszem ám magára – sandított hátra a herceg. – A fantasztikus páros, az uralkodó jobb- és balkeze! Shaw és Wittgen, első a tűzpárok között. Veszélyesebbek voltak ketten, mint fél tucat hidrogénbomba. Persze Brett Shaw képességei és karrierje nem okoztak meglepetést, a családfáját tekintve, de maga... Az teljesen más térség. Amit az Omrameián művelt, Paul Wittgen, attól itthon is összeszorította a farpofáját nem egy nemesi ház. Mintha addig a pontig minden csak propaganda lett volna a praetorianusok képességeiről és a hűségéről.

– Herceg, ha rejtegeti a fiát az igazságszolgáltatás elől, a dinasztíája nem éri meg a holnapot. Gondolja át, hogy megéri-e. Blindamoor kegyes uralkodó. Számúzi Castinust egy isten háta mögötti aszteroidára, maga kinevez egy új örökös, és a világ megy tovább, mintha mi sem történt volna.

– Nem rejtegetem. Ha itt lenne, talán magam adnám át. Szégyenbe hozott és bajba keverte a családot, ezzel az alapvető feladatát, dinasztíánk védelmét hagyta cserben. Úgy menekült el itthonról, hogy egy üzenet nem sok, annyit sem hagyott hátra.

– Azt mondta Arakusa alezredesnek, hogy valakik üldözik őt. Pontosan kicsoda?

– Én Adelynn von Steyr grófnő csatlósaira gyanakszom.

– Ugyan már, mi indoka lenne rá a grófnőnek!

– Például, hogy majdnem ő is belehalt a tegnapi estélyi támadásba? Egy hajszálon múlt az élete. Elvesztette az estélyen a szeretőjét és a testőreit.

– Ezt nem veszem be. Átvinné a bosszúálló szerepét tőlünk? Tudhatná, hogy a Gárda is nyomoz az ügyben, és nekünk nincsenek börtöncelláink.

A hatlábú ló felnyerített, és megpróbált felszállni. Négy markos legény tartotta a földön, és egy cölöphöz erősítették a kötőfékjét.

– Van egy sejtésem – mosolygott a vén herceg. – Mégpedig az, hogy magának fogalma sincs a *megaira* családok belső ügyeiről itt, az Űrkastélyon belül.

Paul hallgatott.

– Von Steyr grófnő, az a boszorkány bármit megtenne azért, hogy megszerezze a régóta vágyott részvényeimet. Vagy ezt a birtokot, itt – mutatott körbe Brure. – Vagy az elővásárlási jogomat, ami a Jupiter melletti űrhajógyárakat illeti. Elkaphatja a fiam, kicsikar belőle egy vallomást, ami félek, nem is lesz túl nehéz, tekintve hogy mekkora egy pojáca szerencsétlen, és választás elé állíthat, hogy vagy átadja maguknak, mint tettest, vagy engedek a követeléseinek.

– Megtenné? Engedne neki?

– Ezt csak akkor tudjuk meg, ha megtörténik. Jelenlegi idegállapotomban lehet, hogy azért fizetnék, hogy ölje meg, csak ne lássam többé. De ő a fiam.

– Csodálkoznék, ha valóban falhoz merné állítani önt, herceg. Hiszen minden létező módon felette áll annak a nőnek.

– Épp ezért próbálna a fiammal. Még mindig nem érti, ugye?

A herceg szembefordult Paullal.

– Egy *megaira* életében soha nincs béke, soha nincs nyugalom. Minket a hatalom utáni vágy éltet. No és persze a vér.

Szimpatikus az öreg.

– A maga élete mostantól ez lesz, praetorianus – emelte fel a mutatóujját Brure. – Rohanhat egyik családtól a másikig, egyik hullától a másik túszzdrámáig, merényletek merényletek hátán. A néhai IV. von Anstetten egy bizonyos szintig tűrte ezt, még jól is jött neki, hogy ritkítottuk egymást. De ha egy ügy elérte a hercegi rang szintjét, akkor vagy személyesen, vagy a praetorianusok útján, de rendet tett. Már most érezni a hiányát, mint amikor egy kutyáról leveszik a nyakörvet. Abban a röpké másodpercben vagyunk most, amikor a kutya még el sem hitte, hogy szabad. De hamarosan támadásba lendül.

– Azt mondta, hogy nem ismerem a *megaira* családok ügyeit. Milyen ügyei lehetnek a családoknak itt, az Űrkastély fedélzetén?

– Ez az egymillió dolláros kérdés, ugye? A válasz pedig az, hogy egyrészt derítse ki maga, nem szerződtem információs központnak. Másrészt már most akkora a káosz, hogy én sem látom át.

– Káosz? A merényletre céloz?

– Nem. Hadd kérdezzek vissza. Azt észrevette, hogy a Carmandion klán ifjai elhagyták az Űrkastélyt? Salulla Carmandion őrgrofnő ugyan mire készül, hogy ki kellett mentenie a családját? Csak nem most, a káoszt kihasználva akar leszámolni Augustus Phelkkel, aki koronatanú volt IV. von Anstetten udvarában, abban a perben, amiben az őrgrofnő elvesztette a klánja felét? Malk deMontal herceg pedig egy negyven Herdenes feketepiaci tranzakciót egyenlített ki két nappal ezelőtt. Negyven darab Herden, parancsnok, magának nem kell ecsetelnem, hogy az mi mindenre elég. Látom a szemén, hogy most hallja először.

– Nem mondom, csalódott vagyok, hogy öntől kell megtudnom.

– Higgyen nekem, Paul Wittgen parancsnok, a fiam a legkisebb problémája jelenleg. Öt – mutatta fel az ujjait – család tarthatna igényt a trónra csak itt az Űrkastélyon belül, ha Blindamoor von Anstetten valamiért alkalmatlan lenne a további uralkodásra, példának okáért meghalna.

- Abból az ötből egy a magáé.
 - Valóban. Nem tartana képesnek a galaxis vezetésére, parancsnok?
 - Hát persze, hogy nem.
 - Őszinte, mint mindig. De téved.
 - Életemben csak egyszer tévedtem, amikor azt hittem, hibáztam.
- A herceg elmosolyodott.
- Az összeomlást gőg előzi meg.
 - A bukást pedig a felfuvalkodottság.
 - Paul Wittgen, maga biztos nem *megaira* véletlenül?

Paulnak nem volt kedve mosolyogni. Közben beértek a Brure-rezidencia csodálatos kastélyának halljába. A plafonról méregdrága ólomkristály csillárok lógtak, a falról felbecsülhetetlen értékű festmények néztek le rájuk. Paul nem volt egy nagy szakértő, de a Danával töltött ideje alatt azért felszedett ezt-azt, és egy Caravaggiót még ő is felismert.

A herceg követte a tekintetét.

– *Mária halála.* Ha hiszi, ha nem, egy fillért sem adtam érte. Ajándékba kaptam, hű szolgálataimért.

– Múzeumban lenne a helye.

– Talán. Tudja a gazdagok igazi kiváltsága, hogy már nincs is szükségük pénzre. Az igazán fontos dolgokért már fizetni sem kell, elég a hatalom, a kapcsolati tőke, az ígéret és a megfélemlítés. Mondjuk a mostani fizetésével és státusával maga sem panaszkodhat.

– Amikor fiatal voltam, szegény voltam. De hosszú, kemény évek munkájával már nem vagyok fiatal.

Brure arca felderült.

– Megkínálhatom valamivel, ha már itt van?

– Mondja el, hogy merre keressem a fiát. Mindannyiunknak így lesz a legjobb. Nem tudom, kik üldözik a Gárdán kívül, de ha megadja magát, nálunk legalább biztonságban lesz. A többi ügyis a császárnő kezében van.

Belső hívása érkezett.

– Bocsásson meg egy pillanatra – fordult el a hercegtől. Némi dühvel a hangjában ugyan, de fogadta a hívást. – Igen? – kérdezte.

– *Paul, ha vannak deFroy ügynökök az Úrkastélyban, a Muranovskya fognak menni.* – Marq Williams vezértengernagy volt az, a *Fata Morgana* fedélzetéről.

– Tisztában vagyok vele. A rendszer 24 órás időzáras és lekapcsolhatatlan. Húsz gárdistám vigyázza a komplexumot, de a technológia jellegét tekintve akár őrizetlenül is hagyhatnánk. Ha megbocsájt, épp a főherceggel tárgyalok...

– *Nem zavarom tovább, de valami nem stimmel a Tartaros-flottával.*

– Tudja vezértengernagy, Florisszal nem az a baj, hogy nem a legélesebb kés a fiókban, hanem hogy kanálnak is tompa. Hulljon a férgese!

– Jön a Tartaros-flotta, igaz? – kérdezte a herceg. – Nem tudtam nem meghallani.

– Igaz. Floris deFroy ostoba, ha azt hiszi, megpuccsolhatja a császárnőt a saját otthonában – válaszolt Paul, miután bontotta a vonalat.

– Hát, az gond. Ugyanis Floris deFroy *minden*, csak nem ostoba.

– Ott tartottunk, hogy az Űrkastély fedélzetén hatalmi harcok folynak, zárt ajtók mögött?

– Ó, drága parancsnokom, az alacsony rangú és mágiavak *megairákat* valósággal megtizedelték az elmúlt napokban. Ne sirassa őket, szégyenfeltok voltak nemes fajunk arcán. A vérvonalnak tisztának kell maradnia! Húsz halottat számoltam. Beleértve Mordred deHuse őrgrófot, percekkel ezelőtt.

Paul torkában felszaladt a sav. A családok a belső harcaikat mindig is csendesen csinálták, a néhai császár pedig úgy állt a dolgokhoz, hogy amíg egyértelmű volt, ki győzött és ki vesztett, illetve amíg az ő erőforrásait, embereit és szolgálóit kihagyták az egészből, addig nem foglalkozott vele. Peter Shaw pedig feltakarított, ha kényessé vált a szituáció.

Te egyáltalán nem vagy ura a helyzetnek, igaz, kis tanítványom?

– Nem vagyok ura a helyzetnek – mondta ki Paul hangosan Helel Bin Shahr gondolatát.

A Brure elmosolyodott, és széttárta a karját.

– Bravo, bravo, parancsnok! Emberrel nem találkoztam még, aki ezt be merte volna ismerni. Így már könnyebb lesz visszavennie a kontrollt.

– Segítsen eligazodnom a családok belpolitikájában, és garantálom a maga és a fia épségét.

– Helyes. Helyes. Okos és gyors. A maga hűsége nem eladó véletlenül?

- Nem maga az első, aki ezt kérdezi. Melyik lépcsőn áll, herceg?
- Ugye tudja, hogy ezt nem illik megkérdezni?
- Magasról szarok arra, hogy mit illik.

Abelard Brure mosolya lelohadt. A hőmérséklet érezhetően zuhanni kezdett.

– Hadd adjak egy leckét, az első ingyenes. A legalacsonyabb rangú *megaira* is isten egy emberhez képest. Kedvesnek lát? Kulturáltnak, civilizáltnak lát? Ez csak egy választás a részemről. Az egyetlen ok, amiért nem öltem meg már pusztán azért, hogy bejelentés nélkül be mert teleportálni a kertembe, az a császárnőhöz fűződő viszonya. Ostoba, sértő és beteges rendszer, hogy a von Anstettenek embereket alkalmaznak testőrökként, hát még hogy a lépcsők közelébe engedik! Az emberiség sorsa, hogy élelmünk és szórakozásunk tárgya legyen. Ha I. von Anstetten látná ezt a bohózatot – mutatott ki az ablakon – megölné a saját *ükunokáját*, és az Úrkastély emberi lakóinak vérével áztatná a halotti máglyáját. Úgyhogy javaslom, kurva gyorsan kezdjen el azzal foglalkozni, hogy mi illik, amikor egy főherceg elé járul a segítségét kérve, ember, hátha elfelejtek uralkodni magamon és miszlikbe tépem legközelebb.

Paul abbahagyta a kesztyűje piszkálását, és felnézett.

– Ó, ezt mind nekem mondta? Bocsánat, nem figyeltem.

Brure arcán átszaladt pár ijesztő érzelm árnyéka. Egy apró töredéket kiengedett a világon túli hatalmából... a terem elsötétült, az árnyékok megnyúltak, a nagytükrökön repedés futott végig. A hercegből halálos, sötét energia áradt, Paulnak kétsége sem volt felőle, hogy egy irtózatoss hatalmú mágus előtt áll éppen. Aztán a jelenségnek vége lett, és Brure felkacagott. Megtörölgette a szája szélét egy fehér kendővel, mielőtt nyugodtabb hangon válaszolt volna.

– A régi világ haldoklik, és az új még nem született meg. Eljött a szörnyek órája, parancsnok. De ha szabad – a herceg megtorpant és szembefordult Paullal –, érdekes, hogy nem veszi észre, hogy *maga* a legnagyobb veszély a császárnőre nézve.

– Én? Már miért lennék én veszélyes? Ez is valami filozófiai maszlag lesz?

– Jaj, dehogy. Találós kérdés, mi a különbség az Omrameia és a mostani helyzet között?

– Csupa fül vagyok.

– Akkoriban nem lehetett volna magát semmivel megzsarolni. *Tudja, hogy hol van a családja, Paul?*

Paul arcából kiszaladt a vér. A kelleténél gyorsabban, kapkodva hívta Morgenstein hadnagyot. Amikor Momo fogadta a vonalat, már a hangjából kihallotta, hogy baj van.

– *Paul... úgy értem, parancsnok... itt vagyok a házad előtt... Fel van dülve az egész. Az ajtót berobbantották. A védelmi rendszert feltörték.*

– *Hol van a feleségem?* – csikorogta Paul.

– *Itt nincs. Kiadom a körözést. Vérynymokat találtunk, de nem az övé.*

– Ott volt vele két vendég a Pannonról.

– *Nincs itt senki, Paul. De nemrég történhetett, a rendőrség csak most érkezett a helyszínre, a szomszédok hívták őket. Lövéseket hallottak.*

– A lézerpisztolyt nem lehet hallani.

– *Nem is lézerpisztolyt hallottak. Több különböző Herden energiafegyver reziduális nyomait találtuk. A hátsó kertből indulva fél tucát ház védelmi rendszerét keresztüllőtték, és a kertben, hát... kinőtt valami a földből.*

– Mi az, hogy kinőtt valami a földből?!

– *Mint valami bokor vagy fa, kriolitacélból... nem tudom jobban mondani. Ráállítok az ügyre mindenkit. Ja, és a konyhafalra egy nagy X-et lőtt valaki lézerrel.*

– Küldj képet.

Paul látómezejében a saját konyhájának feldúlt képe jelent meg, s valóban, a falra teljes magasságában egy tökéletes X-et égetett valaki.

– Nem kell tovább keresnetek Danát. Hagyjátok a házat, biztosítsátok a palotát!

– *Igenis!*

Paul megállás nélkül káromkodott. Degát tárcsázta.

– Gardner.

– Add át Hendersonnak az őrhelyed, te pedig menj be dolgozni. Vége.

– *Do-dolgozni? Mármint a bárba? Főnök, itt áll a bál...*

– A steak nem süti meg magát, *baszics!* Menj be dolgozni, *most!*

Paul dühében ráemelte az öklét a barokk falazatra. Nem ütött oda; az erejétől a fél szárny beomlott volna.

– Ne nézzen így rám, semmi közöm az ügyhöz – tette fel a kezét Brure.

Ami azt jelenti, hogy hazudik, és van.

– Phelt, Carmandion, deMontal, de még von Steyr grófnő is, bármelyikükből kinézem, hogy megszarolnák Dana életével – mondta a herceg.

– Ne nevezze nevén! – üvöltött Paul.

– Csakhogy – emelte fel a mutatóujját a főherceg. – Ők nem tudják, amit én. Hogy Paul Wittgen haragját nem lehet túlélni a *Szefirot* egy bizonyos szintje alatt. Én ezt tanultam az Omrameiából.

Mielőtt Paul válaszolhatott volna valami csípőset, rájuk omlott a világ.

*

A praetorianus páncél belső érzékelői és kijelzői folyamatos összeköttetésben álltak az Űrkastély rendszereivel, így Paul azonnal értesült róla, hogy a Muranovsky egy pillanatra eltűnt a város felől.

– Lehetetlen! – kiáltott fel.

Ez ugyanis *valóban* lehetetlen volt. Az atompajzs nem olyan, mint holmi hősugárzó, amit csak úgy ki- és be lehet kapcsolni, nem olyan, mint bármelyik másik a klasszikus és a modern pajzsok közül, mindegy, hogy úrhajóra vagy személyi számítógépbe szerelték-e bele. A Muranovsky multidimenzionális fizikája elég bonyolult volt ahhoz, hogy aki azt állította, hogy értette a működését, annak szinte biztos, hogy fogalma sem volt róla, miről beszél. Az Űrkastély egyik főmérnöke egyszer azt magyarázta Paulnak, hogy még a téranomáliákat használó Orpheus-reaktor is előbb fog leállni és azonnal újraindulni, mint egy Muranovsky, és hogy az atompajzsot nem lehetett sem szoftveresen, sem holmi EMP-csapással megzavarni. Épp ezért használták az Űrkastély védelmére, épp ezért volt a rendszer tökéletesen és végletekig biztonságos.

Kivéve, hogy az egyik pillanatban egyszerűen nem volt a helyén, s mielőtt újra megjelent volna, tucatnyi úrhajó csapódott az Űrkastélyba. Nagy sebességgel érkeztek, pontosan számított pályán. Nem voltak igazán hatalmas gépek, mindössze egy romboló méretével bírtak, bár a város falai között így is óriásinak tűntek. Utakba, házakba, parkokba, gyárakba és sikló-állomásokba ütköztek, orral előre, és átütötték a legfelső sugárkerámia szinteket. Épületek dőltek össze körülöttük,

sugárutak és hidak szakadtak be, parkok tűntek el roppant súlyuk alatt. A város szuperstruktúrája megremegett. A torpedóként becsapódó hajók körül kigyulladt az infrastruktúra, lezuhantak a légtérben közlekedő személyi siklók, az egyik lebegő taxiállomás hangos robajjal csapódott a főútba.

Paul gyomra görcsbe rándult, mert nem elég, hogy a pajzs átengedte az idegeneket, a város számtalan védelmi rendszere, a masszív magnalézerei, az épületek tetejéről az eget kémlelő légvédelmi ágyúi, a plazmafegyverek és másodlagos pajzsok is mind-mind némák maradtak.

A támadó hajókon Floris deFroy címere, a vörös-arany alapra festett fekete skorpió díszelgett. Az egyik hadihajó olyan közel száguldott el a Brure-kastély felett, hogy Paul egy pillanatra azt hitte, letöri a legmagasabb tornyokat. Amikor eltalálta a parkot, a becsapódás erejétől az épület nagy része azonnal magába roskadt. Abelard Brure manifestált egyfajta személyi védelmet, egy pajzsot a *Szefirot* erejével, amiről ártalmatlanul zuhantak alá a több mázsás kövek. Pault is bevonta a pajzs alá, bár ő nem volt valódi veszélyben. A praetorianus páncélban akkor sem esett baja, amikor tíz évvel korábban egy hasonló méretű hajó konkrétan rázuhant és forró lávába nyomta a Tenoxch bolygón.

A Muranovsky visszakapcsolt, és Paul egy pillanat alatt megértette, hogy egy tökéletesen megtervezett és mesterien végrehajtott terv szemtanúja éppen. Florisnak, aki minden bizonnyal itt utazott az egyik torpedóhajón, huszonnégy órája van, hogy átvegye a hatalmat Blindamoortól, egészen addig nem tud megérkezni a felmentősereg. Utána már számolatlanul landolhat az Impérium hadserege, hogy kimentse a császárnőjét, kivéve, ha addigra már ő maga lesz az új uralkodó. Ráadásul a Szenátus is éppen az Ūrkastély fedélzetén tartózkodott, márpedig Floris DeFroy közismerten gyűlölte az intézményt...

Egy nap. Nem egészen ezer főnyi praetorianus gárdista és háromszor ennyi katona a Birodalmi Védőosztag soraiból Floris paladin seregével szemben, akik szinte biztos számbeli fölényvel érkeztek.

– A világtörténelem legnagyobb puccskísérlete – mondta ki hangosan.

Tetszik, hogy csak kísérletnek nevezed. Ez a Floris a Tartaros-köd jelenlegi uralkodója? Megfogod ölni.

– Az isten verje meg! – üvöltött Brure, a pusztulást látva. – *A rühes kurva!*

– Ja – válaszolt Paul, és felszökkent a bedőlt fal tetejére, hogy jobban lásson.

A por mindent eltakart. A háttérből robbanások, sikolyok, riasztók hangjait hozta a szél. Az Úrkastély több kerülete lángokban állt, a sűrű, fekete füst eltakarta a mesterséges napfényt.

– Gyerünk, praetorianus, tegye a dolgát! Most mit vigyorog?

Paul valóban mosolygott. Visszanézett a hercegre, mielőtt futni kezdett volna a legközelebbi hajó irányába.

– Na látja herceg, *ehhez* meg én értek!

*

Nem kellett riadóhálózatot indítania, nem kellett feladatokat osztania; már rég a legmagasabb készültségben állt mindenki, az emberei pontosan tudták a dolgukat. Sorrendbe rakta a prioritásait. Legfontosabb feladata a császárnő védelme volt. Másodszorban egy stratégiai helyszín elfoglalása, ahonnan a kezébe veheti az ellentámadást. Meg kell találnia Floris deFroyt, és természetesen meg kell védenie Danát is. S végül, biztonságba kell helyeznie a Szenátust. De elsősre Blindamoor.

– Seiren!

– *Paul, látod, hogy...?*

– Alezredes, mostantól csak velem beszélsz, és velem azonnal, ha hívlak. Mozogjatok. Ne mondd el se a pozíciódat, sem a feladatodat, még zárt gárdavonalon sem. Majd megkereslek. Most tudod a dolgod.

– *Tudom. Jó vadászatot.*

És ennyi elég is volt, Seiren Arakusha a legprofibb tisztek közé tartozott, akivel valaha szolgálni volt szerencséje. Paul sajnos a saját bőrén kellett megtapasztalja, hogy még a praetorianusok hűségese sem abszolút, elég volt Clark Reynoldsra, Grace Montchrestienre vagy akár Brett Shawra gondolnia. A Gárdában nem is bízott meg soha száz százalékig senkiben. Seiren volt a nagy kivétel, nem hiába osztotta rá Blindamoor felügyeletét. A saját élete árán is megvédi majd a császárnőt, és talán tud rá hatni is, hogy Blindamoor ne akarjon nyilatkozatot tenni vagy valami félreértett kötelességként felfedni a hollétét. Paul ismerte az alezredesét annyira, hogy a nő még a tervbe vett menekülési útvonalakat sern fogja használni, és ha rajta múlik,

Floris nemhogy huszonnégy óra alatt, de egy hét alatt sem találta rá a császárnőre az Űrkastélyban.

– Gilson!

– *Igen, parancsnokom.*

– A Vörös Halál Árnyéka fejlődjön fel a jelemre!

Futás közben váratlan jelenséget pillantott meg. A fák fölött egy női alak lebegett, furcsa fényhatások kíséretében, vállán kék köpeny, amit éteri szelek téptek. Egy lángoló lovagkardot tartott a kezében. Az arca gyönyörű volt, és valahonnan nagyon ismerős is. Szúrós szemmel nézte a Brure rezidencia pusztulását. Majd rögtön el is tűnt, mintha teleportált volna.

– Hát te meg miféle szerzet vagy?

8.

2674. november 18.

Az Űrkastély

Még mielőtt Floris hajói becsapódtak volna az Űrkastélyba, Dana, Orsoly és Szabolcs az esti grillezést készítették elő. Salátát daraboltak, húst pácoltak, közben Szabolcs kitolta a süttőt a gyepre, és faforgácsot töltött az égőtérbe.

– Igazából nem grill, hanem barbecue – kiabált be a lakásba. – Ezzel füstölni kell a húst, ráadásul órákon át. Ebben nem sütni kellene.

– Ez sok mindent megmagyaráz – válaszolt Dana. – Valahogy sosem sül ki semmi jó belőle, ha Paul grillezni kezd vele.

– Ó, micsoda szellemi magaslatok! No sebjaj, hölgyeim, én történetesen a barbecue rajongói tábor oszlopos tagja vagyok, ezt a részt bízzátok rám.

– Imád azzal nagyképűsködni, hogy mekkora grillszakács – suttogott át Orsoly Danának a vágópult felett.

Dana kivette a hűtőből a műanyag dobozba csomagolt húst.

– Ez eredeti *wagyu*, állítólag annyiba került, mint egy kisebb légirobogó. Nem értem miért, egy cupák az egész.

Archer-Lapossa Petike, született Vida Péter ott mászkált Szabolcs mellett a fűben, és mindent elkövetett annak érdekében, hogy egyben lenyelje a locsolóberendezést. Szabolcs jó nevelőszülőként kivette a kezéből, keresztbe fordította, és hosszában visszaadta neki. Dana elmosolyodott a turáni vívómestert és a csöppnyi gyereket látva.

– Paul elkapja majd, aki a balhét rendezte az estélyen? – kérdezte Orsoly két műburgonya felvágása között. – Nehezen tudok másra gondolni. Azt a *szart* még állatkertben sem akarnám viszontlátni.

– Nem vagy egyedül vele. Persze, elkapja majd. Nem mondanám, hogy az efféle esetek mindennaposak lennének, de az én drága férjem tizenpár éve csak efféle problémákat old meg. Az ott mi lesz?

– Ez? Gondoltam összedobok egy jó alföldi gulyást a vacsora mellé. Van egy olyan érzésem, hogy ti még nem ettetek soha igazán jót. Na, majd most. Persze a hozzávalók fele hiányzik a konyhátokból, úgyhogy

improvizálnom kell. Tényleg eljöttek hozzánk majd? Mert akkor, drága nővérem, megtudjátok, milyen a magyar vendéglátás.

– Szeretnék. Paul már próbált intézni papírokat. De kényes az ügy, királyi meghívó nélkül a határ közelébe sem mehetünk, nemhogy turisztikai, de hivatalos okból sem. Sziget/Vár kívül volt a zónán, azért mehetett utánatok...

Orsoly egy pillanatra elhallgatott, ahogy önkéntelenül is felidézte az ostrom horrorisztikus képeit. Nyelt egyet, és mosolyt erőltetett az arcára.

– Ó, a meghívót intézem én.

– Nem hiszem, hogy bárki látni akarná felétek a császári Praetorianus Gárda nagyvezérét, aki mellesleg adepts is.

– Nem is őt hívjuk, hanem téged. És hozzánk, az iskolába, mint mesterlövészt. Semmi politika. Paul a kísérőd lesz.

– Az OPOS meg a függönyök mögül figyel majd?

– Ja, gondolom lenne pár kérdésük Paulhoz, hehe... A legutóbbi találkozásukkor nem maradt erre lehetőség. Van még hagyma?

– *Még hagyma? Mihez?!*

– Jaj, nehogy már ezt a három szemet soknak gondold! Egy gulyáságyú egy kiló hagymától indul.

– Főztök mellé epegörccsoldót is?!

Csöngettek.

– Megyek – kiabált Dana.

– Hagyd csak, kinyitom én – törölte meg a kezét Orsoly, és kifordult a folyosóra. A keze egyetlen legyintésével belülről átlátszóvá tette a páncélozott bejárati ajtót. Egy furcsa, magas alak állt a ház előtt, zsebre tett kézzel. Leginkább egy westernfilm főszereplőjéhez hasonlított; világosbarna, földig érő bőrkabátot, és hasonló színű, karimás kalapot viselt. Egy hosszú fűszálat rágcsált, arca megnyerő volt, idősödő. Valamikor kifejezetten jóképűnek számíthatott.

Orsoly azonnal felismerte őt a képekről, felvételekről, elbeszélésekből. Szája elé kapta a kezét, felsikkantott.

– *A Djokics!*

Dana odaszaladt a folyosóra, falfehér arccal. Maga mögé tolta a turáni íjászmestert.

– Menj, folytasd a gulyást, ezt inkább intézem én.

Egy pillanatra megremegett a keze, de aztán ajtót nyitott.

– Szlobodan!

– Lányom. – Szlobodan Djokics kivette a fűszálat a szájából, és eldobta. – Beengedsz?

– Rendes leszel? Vendégeink vannak.

– Én még soha nem voltam rendes. Igyekszem cuki lenni, az megfelel?

Dana félreállt az ajtóból, megölelte az apját, mikor belépett az előszobába, és beljebb invitálta.

– Hadd mutassam be Archer Orsolyt, a Turáni Köztársaságból.

– A híres Tízbőltíz. Örülök, hogy személyesen is találkozunk.

Djokics kezét nyújtott, Orsoly pedig majdnem elájult a megtiszteltetéstől. Elpirult.

– Azt hiszem, van tej a hűtőben – mondta, mikor meg bírt szólalni. – Megkínálhatom?

– Ezt ugye a képregényben olvastad?

– Igen.

– Hát tejet nem iszok. De hoztam Sligovicát. Az ott kinn?

– A férjem, Bánfihunyadi-Lapossa Szabolcs tábornok. Mindjárt behívom.

Míg Orsoly kiment a kertbe, a mesterlövész odafordult Danához.

– No, kivele. Szóval terhes vagy?

– Mi? Hogy? Honnan?

– Álmat láttam. Egy kecskekan gitározott a telihold fényében, Atlantisz süllyedő ormain. A szerbeknél ez gyermekáldást jelent.

– Tényleg?

– Fogalmam sincs. Paulnak már mondtad?

– Igen.

– Örülök. Majd beszélünk a gyerkőc nevééről. Vannak fegyverek a házban? Kelleni fognak.

– A névadóhoz?!

– Nem egészen.

– Á, Djokics úr! – Lépett be a szobába Szabolcs fülig érő mosollyal, és kezét nyújtott. – Hát ez micsoda megtiszteltetés. Teríték plusz egy főnek.

– Nem lesz rá szükség, ebben a házban úgyis csak halotti tort lehet majd ülni. Készüljetek, elmegyünk innen.

– Szlobodan, értem, hogy akarsz mondani valamit, de ha több szót használnál... – szólt vissza a háta mögül Dana.

– Arra tíz – mutatott a legközelebbi fal felé Djokics. – Arra megint tíz, a ház előtt kilenc zsoldos. Hatan érkeznek a kerteken keresztül. Nehéz hardver. Négy páncélos, kettő közelharci. Két utcával lejjebb katonai siklókat láttam, ezek nem kispályások.

– Minket vagy hat egyezmény véd! – kiáltott fel Szabolcs. – Semmire sem mennek vele, ha túsul ejtenek, az értékünk inkább csak eszmei.

– Értem jönnek, nem értetek – mondta halkán Dana. – Valamelyik nemesi család?

– Nagyjából mindegy – mondta Djokics, és előhúzott a háta mögül egy akkora szilárd lőszeres pisztolyt, mint egy ember feje – Indulunk. Hátrafelé, a kerteken keresztül van a legtöbb esélyünk. Láttam kinn egy szabad siklót a keresztutcában.

– Itt van a házban egy Herden, meg Paul fegyvergyűjteményének a fele! Kinyírjuk őket! Nem megyünk sehová!

– Nem?

– Nem!

– Dehogynem.

– Hogy jutott keresztül a gazembereken, Djokics úr? – kérdezte Orsoly csillogó szemekkel.

– Elsétáltam mellettük. Danica, aki Paul Wittgen feleségét akarja elrabolni, az tudja, mit csinál. Nyertünk egy percet azzal, hogy bejöttem, most azon tanakodnak, be merjék-e vállalni, hogy ránk támadnak, de be fogják vállalni, mert hülyék. Cipőt fel, fegyvert a kézbe!

– Hívjuk a parancsnokot. Megérkezik ide, nem is tudom, negyven pretoriánus és a támadók atomjait is feldarabolják – kontrázott Szabolcs.

– Nem – bólogatott lassan Dana, ahogy hozzászokott a gondolathoz.

– Apámnak igaza van. Ezek vagy a világ hülyéi, vagy nagyon is pontos tervük van. Ha tudják, ki vagyok, tudják azt is, kit fogok riadóztatni. Talán épp ezt akarják. Még az is lehet, hogy nem mi vagyunk a valódi célpont.

– Hanem?

– A császárnő – kerekedett el Dana szeme. – Valami készül, ez csak az első felvonás.

– A prológos – javította ki Djokics. – Na most, kérem, tekintve, hogy minden egyes kurva alkalommal igazam van, eljöhet-e az a világ, amikor valaki vita nélkül úgy tesz, ahogy elsőre mondom? Hipotetikus kérdés volt. Cipő, fegyver. Van hová mennünk?

– Van – mondta Dana. Arrébb tolt egy vázát, elfordított egy kanalat a polcon, és egy sárga Herden 60-as Fusion Proxima tolódott elő a hiperrealisztikus tárolójából a szoba közepén. A föld felett lebegett, mellette pedig egy fiatal, copfos, lazán összegombolt fehér inges, skótszoknyás lányka materializálódott, nyalókával a szájában.

– Na basszunk oda nekik, de septiben! – mondta a Proxi névre hallgató hologramm.

– A perverz mindenit – kommentálta Djokics.

Dana magához vette a fegyvert, a saját Lockheed-Martin lézerpisztolyát Orsolynak dobta. Belerúgott a kredencbe, ami alól kifordult egy Oscuro Rapace III-as lézerkarabély, akkora, mint egy jól megtermett örvös medve. Szabolcs felé lökte, a fegyver lágyan odalebegett a férfi elé a paralljain.

– Azért hagyok üzenetet – mondta, és a Herden létező legkisebb erejű lézersugarával egy tökéletes X-et vágott a falba.

– Harmincöt ellenséges elem, most aktiválták a harci számítógépeiket – mondta Proxi, és karate-alapállásba helyezkedett. Odakintről fájdalmas kiáltások hangzottak fel. – Ötöt feltörtem, ők meghaltak. Négy Háromeffet és három Herdent számolok! Észleltek! *Jönnnek!*

– Futás! – kiáltott fel Djokics, és durván meglökte Orsolyékat a hátsó kert felé. Odakintről lézersugarak sistergése, robbanások, kiáltások hangzottak fel, ahogy a ház automatikus védelmi rendszere működésbe lépett, majd le is kapcsolt rögtön. A támadók feketepiacon szerzett Herdenjei feltörték és kiégették az épület harci processzorait. A bejárati ajtó berobbant; Djokics egyetlen mozdulattal belelőtt a szilánkok közé, és szemközt találta az első embert, aki be akart nyomulni a házba. A lövedék lassítás nélkül haladt át a férfi energiafegyverekre optimalizált pajzsán, szemüvegén és a homlokcsontján is.

Persze ezt csak egyszer lehet eljátszani; az IMC-standard feletti ellenséges pajzsrendszerek azonnal átkonfigurálták magukat.

Dana nem volt katona, nem volt harcos, nem kapott sehol komolyabb kiképzést, de ahogy Paulra a művészettörténetből, úgy

Danára a modern taktikákból ragadt nem kevés tudás. Azt a férje mindenesetre megtanította neki, hogy mi az a helyzet, amikor futni kell, teljes erőből, és nem szabad semmi mással foglalkozni.

Ez *pont* olyan helyzetnek tűnt.

Átrohant a kerten, célra tartotta a Herdent, és keresztüllőtte a kerítést, a házuk saját hátsó pajzsait, a szomszéd pajzsát, no meg vagy hat további ház minden védelmi rendszerét, egyenes vonalban. Gazdag környék volt ez, politikusoknak, kereskedőknek, milliárdos üzletembereknek, akik a legjobb számítógépeket alkalmazhatták. A Herden ellen mégsem tehettek semmit. Szabolcs felkapta Pétert, a másik kezében fél kézzel tartotta az állványra tervezett karabélyt, és megsorozta vele a házat visszafelé.

Djokics futott leghátul. Amint kiért az épületből, aktivált, és kidobott maga mögé egy apró gránátot. Az eszközből, amint földet ért, méterekre fröcskölt a folyékony kriolit, és a levegővel érintkezve azonnal megszilárdult. Úgy nézett ki, mint egy időben megfagyott robbanás, ami falat képezett a menekülők és a támadók között. Lézersugarak szeltek keresztül a levegőt körülöttük.

– Basszus, még egy gyerek is van? – kiáltotta Djokics, és balra rántotta Szabolcsot a kerítésen túl. A lányok után fütttyentett. A szomszéd kertjében elfordultak, átugráltak a díszek, kerti bútorok és függőágyak között. Végre megpillantották a támadóikat: két ember érkezett szemből, dezintegrátorokkal a kezeikben. Légzőmaszkot, rohamsisakot, könnyű testpáncélt és személyi pajzsot viseltek. Minden felszerelésük szürke színű volt, nem látszott rajtuk semmilyen jelzés, ami a hovatartozásukat mutatta volna. A Herden kitepte magát Dana kezéből, és egy pillanat alatt felépített egy energiapajzsot köréjük, ami elnyelte a támadók dezintegrátor-sugarait. Szabolcs kitámasztotta a lábát, felemelte a masszív karabélyt, és megsorozta a két idegent. A pajzsrendszerek elektromos íveket húztak egymás között, a fű egy pillanat alatt elszenesedett körülöttük. Djokics, miután elrakta a szilárd magos pisztolyát, előhúzott egy másikat, amivel becélózta a támadókat, és meghúzta az elsütőbillentyűt. Elsőre nem történt semmi; majd a két figura rángatózni kezdett, elejtette a fegyverét, és véres masszává robbantak szét, ahogy a hirtelen növésnek induló csontjaik szétszakították őket belülről.

Dana hányással küszködött.

– *Mi a szent szar volt ez?* – kiáltotta Szabolcs.

– Nem láttatok semmit! – válaszolt Djokics. Eldobta a pisztolyt, ami teljesen lemerült a lövéstől. A fegyver amint földet ért, elhamvasztotta saját magát.

Kirúgta a kertkaput, és kilépett az utcára.

– Ott van – mondta, és két ugrással egy személyi sikló mellett termett, amibe épp beszállni készült egy fiatal suhanc. Megfogta a srácot, és elpenderítette a járműtől, de csak miután elvette tőle a kulcshologrammot.

– Tudja maga, ki az én apám? – kiabált a fiú.

– Miért, anyád nem mondta el? – kérdezett vissza Djokics.

Bevágódott a vezetőülésbe, behelyezte a hologrammot, és bekapcsolta a járművet. Dana előre ült, Szabolcsék hátra, Proxi hologramja egyszerűen felállt a sikló tetejére. A Rapace karabély srégen kandikált ki az ablakból.

– Gyerünk, gyerünk, gyerünk! – kiabált Orsoly, és kilőtt egyet találmára hátrafelé a járműből a lézerpisztolyával.

Csak Djokics látta, a visszapillantó tükörben, hogy a lövés egy lámpaoszlopot ért, ami kidőlt a helyéből, és rázuhant arra a támadóra, aki elsőként rohant ki utánuk az utcára. A magasfeszültségű lámpatest áramellátása összegerjedt a frissen felépülő pajzzsal, amit Proxi kapcsolt le percekkel korábban. Az oszlop egy tizedmásodpercre megállt a levegőben, majd agyoncsapta a férfit.

A sikló alacsonyan repült, a házak között. Mire a támadó osztag kiért az útra, már két blokkal arrébb járt, biztonságos távolságban. A kis Petike hangosan felnevetett a gyorsulás örömétől.

*

Paul ugrások, futás és teleport kombinációjával érkezett meg a legközelebbi, becsapódott tartarosi hajó elé. A jármű közelről impozánsnak, fenyegetőnek tűnt. A Brure rezidenciától nem messze zuhant le, végigszántotta a felbecsülhetetlen értékű arborétumot, átszakította a kerítést, a rezidencia parkolóházát, és a szolgálóhad garzonlakásainak otthont adó lakótelepben állapodott meg. A házak összedőltek, Paul vért látott a kövek között csöpgögni. Valahonnan jajveszékelés nyomorult hangjai szivárogtak elő, az egyik épületcsontok lángokban állt. A Tartaros-flotta gépe húsz fokkal megdőlt előre, tatja magasan az égbe emelkedett, a megsüllyedt orra valószínűleg az eggyel

alacsonyabb kriolitacél szint tetejéből kandikálhatott elő. A keresztülszakított csövekből forró gőz, hűtőfolyadék, gáz és szennyvíz ömlött a résbe.

A romboló – talán még soha nem viselte hajó ezt az elnevezést ily találóan – oldala már nyitva volt, és vörös páncélos, vörös-fekete köpenyes, elektrolándzsás paladinok özönlöttek elő belőle az Úrkastély fedélzetére.

A paladinok kivétel nélkül kiborgok voltak, robottestbe költöztetett emberi idegrendszerrel és belső szervekkel. Minden egyes paladin milliókat ért, különleges szerződés kötötte őket a klánjukhoz, melynek része volt a leszerelés utáni, egyszerűbb, civil robottestbe való áthelyezés is, de addig a percig uruk vagy úrnőjük parancsait teljesítették, az esetek többségében a szabad akarat szikrája nélkül. A technosebészet, ami egy ilyen kiborg előállításához és működtetéséhez szükséges volt, a legkevesebbeknek állt csak rendelkezésére, ám a Tartaros-köd elzárt birodalma szinte kizárólag ilyeneket alkalmazott a hadseregében. A paladinok hihetetlen fizikai hatásokat is kibírtak, többek között képesek voltak lassítás nélkül becsapódni egy másik úrhajó testébe parall-tompítás nélkül is, majd felállni a székeikből, és azonnal harcba indulni. Ugyanez bárki másnak az életébe került volna.

Paul fél métert csúszott a porban, amikor megállt előttük. Valószerűtlen jelenet volt, egyetlen, feketepáncélos praetorianusként a több száz, éppen felfejlődő kiborggal szemben, a füstölgő, megnyomorított romboló árnyékában.

– Mondanám, hogy adjátok meg magatokat, de attól félek, a turmixgépemnek több szabad akarata van, mint nektek, nyomorékok – mondta, és feltolta a Herden 73-as energiaszintjét. A vére egyszerűn lángolt. Helel Bin Shaha ott tekergőzött az elméje sarkában, mint egy hatalmas, vérvörös sárkánykígyó. A feketecsuklya fémje reagált rá, maximumra húzta Paul minden érzékszervét. Alig volt ura a cselekedeteinek, fel akarta tépni a paladinok mellpáncélját, ráharapni az artériájukra, hogy a szintetikus vérükből igyon, rájuk akarta borítani az egész világot.

A legközelebbi paladin, akinek a váll-lapjait aranyszínűre festették, ledöfte a lándzsáját az acélszerkezetbe, amin éppen állt, és elindult a praetorianus felé. Feltartotta a kezét, amiből egy apró hologramdrón

röppent elő, megállt Paul előtt, és materializálta Floris DeFroy háromdimenziós mását.

Floris jól nézett ki, maga is vörös-fekete páncélban, ami egy nyúzott ember izomzatát formálta. Szőke haja lágyan lebegett mögötte. Amikor meglátta a férfit, őszinte öröm látszott anyagi arcán.

– *Paul Wittgen!* – kiáltott fel. – *Hát eljöttél elénk. Nem ott vagyok, hanem itt, egy másik hajóval érkeztem, de úgyis találkozunk hamarosan.*

– Floris, *mi a fasz?*

– *Nem jött válasz Rachele-től, gondolom nemet mondtál az ajánlatomra. Hát jöttem magam. Mit szólsz? Azért ez eléggé menő, nem? Tőled tanultam.*

– Mit tanultál tőlem?

– *Ezt. Nem emlékszel? Hasonlóan csináltuk Dzyardinban. Hajóval csapódtunk bele a városfalba, úgy törtük át a védelmet. Gondoltam magamban, mit tenne Paul Wittgen, ha be kellene vennie az Úrkastélyt? Hát ez jutott az eszembe.*

– Mit csináltál a Muranovskyval? Hogy a jó életbe tudtad ki- és bekapcsolni?

– *Jaj persze, minden titkom kifecsegem neked.*

– Floris, figyelj rám. Az életed legnagyobb hülyeségét követed el éppen. Te voltál az utolsó, akire ellenségemként gondoltam volna.

– *Nem vagyok az ellenséged. Csak a trónoméért jöttem.*

– Floris! Az ég áldjon már meg! Ha nálam egyszer betelik a pohár, akkor abból már hiába próbálsz majd leiszogatni!

Floris deFroy hátrakötötte a haját, és ellenőrizte a pisztolyát, miközben beszélt.

– *Minden hercegnő jogosult a trónra. Minden egyes pillanatban. A von Anstetteneknek azért nem voltak eddig trónkövetelői, mert a kibaszott Málkhúton álltak! De már nem állnak! Sem a Yesodon, sem a Tifereten, sem a semmin. Blindamoor egy vicc.*

– Neked ő V. von Anstetten!

– *Ugyan már, Paul. Ha elismerném őt császárnőnek, nem lennék itt. Illetve akkor is itt lennék, mert hát tudod, hogy van ez.*

– *Harc a csúcsig, vagy a halál.*

– *Pontosan. Szinte bántó, hogy nem számítottál rám.*

– Éppen azért, te liba, mert te tudod a legjobban, hogy mire vagyok képes!

– Az Omerameián, a legvégén aktiválnod kellett a feketecsuklyát, hogy győzelmet arass! Mindketten tudjuk, hogy ez nem fog megismétlődni, amíg az a mágiavak gyík ül a trónon. De én előttem még ott az élet. Elfogok jutni a Máلكhútig, és te újra igazi feketecsuklyás lehetsz. Javaslom, hogy ne vedd túl komolyan ezt a kis katonai hadműveletet, még megsérülnél nekem. Ül ki a kispadra, lerendezem Blindát, meg ha már egyszer úgyis itt vannak, azt az istenverte Szenátust is, aztán jöhetsz elélem felesküdni.

– Lófaszt, kedvesem.

– Na nehogy komolyan elhiggyem, hogy te alkalmasabbnak találod Blindát az uralkodásra, mint engem, Paul? Engem te tanítottál mindenre, ami fontos. Te és én rendet hozunk ebbe az őrületbe. Míg el nem felejttem, hoztam ajándékba Hochram-levelet. Az idei termés legjavát.

– Valamit nem tudsz V. von Anstettenről, mert mindent a saját mércéddel mérsz, te önző tyúk. Ő a változás. Ő a rend, amiről álmodtam. Ő az, akinek megvan a víziója egy egységes, békében élő emberiségről, míg te legjobb esetben is a néhai IV. von Anstetten halvány árnyéka lehetnél csak. A császárnő túl fog nőni titeket, mindannyiótokat. Állj le. Most, amíg teheted!

– Hm. Nem tudom mi a fene történt veled az elmúlt években, de nem az előnyödre változtál. Nem baj, majd restaurálunk téged is. Ha te ott vagy, akkor gondolom Seiren van Blindával... ne félj, sec perc és megtalálom. Üzenem Rachelle-nek, hogy megérkeztem, és estére a palotában fogunk ünnepelni.

Paul csak nézte a hologramot.

– Börtönbe zártad, ugye? Vagy átadtad a BBH-nak – nézett fel a pisztolyáról Floris Paulra, akinek megrándult néhány izom az arcán. – Börtönbe zártad.... ugye?

– A Praetorianus Gárdának nincsenek börtönei. A halála a te lelken szárad. Megöletted velem, és ezért el fog érni a bosszúm, te ostoba gyík! Rachelle nem volt egy nagy lángelme, de hűen szolgált téged! Nélküle nem lennél ma hercegnő. És te a halálba küldted.

Floris arca eltorzult a dühtől.

– *Hozzátok élém!* – kiáltott a paladinjainak, aztán a hologram szertefoszlott.

A paladin parancsnok és Paul egy röpke másodpercre farkasszemet néztek egymással. Egyszerre mozdultak, a praetorianus és a száz kiborg.

Paul az első másodpercben három dolgot csinált, egy átlagember nem is látta volna a mozdulatait a sebességük miatt. Keze egyetlen lendítésével végiglőtte az első sort a Herden alacsony konfigurációjával – még félerőnél is keresztülvágta volna az Úrkastély több szintjét –, és lerombolta a pajzsait. Kúppajzsot emelt valahová a soraik közé, úgy, hogy a romboló oldala is alá kerüljön, és belelőtt egy atomgránátot, majd előhívta a Herdenből a kardját.

Öld meg mind!

Paul ott és akkor valahol az álom és a valóság határán harcolt. Nem érzett fájdalmat, nem érzett fáradtságot, nem gondolkodott. Ő maga vált a szintisza pusztítássá. Ehhez fogható élménye még soha nem volt, a megannyi harca, párbaja és háborúja között sem. Helel Bin Shahrar együtt küzdött vele, kiegészítette a mozdulatait, feltolta őt a *Szefirot* lépcsőin, és maximumra húzta a feketecsuklya rendszereit. Egyek voltak ők abban a pillanatban, a testőr és az alvilág ura, ember és isten egy testben. A Herdennel is történt valami megmagyarázhatatlan. A normál esetben teljesen instabil és kiszámíthatatlan Herden 73 *Black Series* egygé vált a gyilkolással, az energiái tökéletes harmóniában pulzáltak a védelem és a támadás között. Rendszereket tört fel, pajzsokat kapcsolt le, védelmet emelt, szoftveresen és fizikailag is.

A paladinok nagyszerű harcosok voltak, őket sem korlátozta az átlagemberek sebessége, de a testrészeik mozgási szabadsága sem. Annak ellenére, hogy mindegyikük több száz kilót nyomott, oly pehelykönnyen mozdultak, a tudat-kapcsolatuk miatt olyan közös harmóniában, mintha balettelőadáson vettek volna részt. Nem létezett az a praetorianus, aki közelharcban felvehette volna a harcot száz paladinnal, de Paul abban a pillanatban sokkal több volt egy egyszerű praetorianusnál.

Elsőre eltűnt a vörös-fekete testek tengerében. Villámok cikáztak a küzdő felek között, robbanások rengették a földet, aztán Paul alakja előtűnt a kiborgok áradatából. Minden csapása egy-egy paladin életébe került. Felrúgta, fellökte őket. Lefogták kezét-lábát, de emberfeletti erejével szétszórta a támadóit. Az egyik paladin megpróbálta elvenni

tőle a Herdent, csak hogy egy pillanattal később elektronikus sikolyok közepette olvadjon salakká.

A Vörös Halál Árnyéka egy pillanattal később megjelent a romok tetején, hangrobbanások közepette, Étienne Gilson százados vezetésével. Azonnal lezúdultak a paladin hadtestre, akik válaszként egyszerre, egyetlen szempillantás alatt bontották a harci érintkezést, és teljes sebességgel szétszéledtek, leugráltak az eggyel alacsonyabban lévő szintre, a romok mögé, a hajó tetejére. Úgy nézett ki messziről, mintha a sereg egyszerűen elfolyt volna.

Csak Paul maradt középen. Páncéljából darabok hiányoztak; ezek lassan visszaépültek, de alatta látszott, hogy rettenetes sérüléseket szerzett. A kiborgok olajos nedvei és vére mocskos tócsába gyűlt a lábai alatt. Több tucat paladin hevert körülötte darabokban. Zöld villámok futkostak a testén, és rettentő gyilokvágy sugárzott belőle. Gilson százados szólni akart hozzá, de Paul feltartotta a kezét, és csendre intette. Lassan lélegzett, láthatólag nehezeire esett, hogy összeszedje magát.

– Nem segítesz – sziszegte. – Átveszed az irányítást. Ez nem volt benne a szerződésünkben!

– Sajnálom, parancsnok, én... – lépett hátra Gilson.

– Nem magához beszélek.

– Parancsnok, követjük őket?

Paul végignézett a romokon, a hajón és a hatalmas résen, amit az Ūrkastély szuperstruktúrájába ütött.

– Nem. Egy ilyen macska-egér játékot nem nyerhetünk meg. Biztosítsanak, holokomolnom kell!

A Vörös Halál Árnyéka pillanatok alatt elfoglalta a környék stratégiaiailg fontos pontjait élesre kapcsolt Herdenekkel. Paul mélyeket lélegzett; egy darabig nézte a remegő kezeit, aztán kidobott maga elé egy hologramdrónt, és betárcsázta rajta Silas Dumont vezérőrnagyot, a Birodalmi Védőosztag, vagyis az Ūrkastély saját hadseregének parancsnokát. A férfi sötétszürke katonai ruhát viselt, tekintélyt parancsoló ábrázatát ősz, mellközépig érő szakáll keretezte. Ő is egyike volt azoknak, akikkel Paul a szolgálatának már az első napjaiban összerúgta a port. A helyzet Grace és Faith halála után változott csak meg. Akkoriban Seiren titkáraként szolgált, és annyi ügy futott a kezében, hogy bárkit ki tudott segíteni ingatlannal, pénzzel,

fegyverekkel, információkkal, és persze *alibivel*. Silas Dumont vezérezredesnek mindenekelőtt az utóbbira volt rendszeresen szüksége, így nemhogy zöld ágra vergődtek, de össze is barátkoztak Paullal. Évek óta tegeztek egymást, ami a protokoll szokatlan áthágása volt.

Dumont még akkor is osztogatta a parancsait, amikor megjelent Paul előtt hologram formájában.

– *Paul* – nézett fel a munkájából. – *Gondolom, tudod, mi folyik körülöttünk.*

– Koordinálnunk kell az erőinket, Silas.

– *Az istenverte védelmi rendszer! Egy darab fegyver sem sült el a légvédelmi hálóban!*

– Láttam. Nagyszabású szabotázzsal van dolgunk. A Muranovsky időzárás, magunk vagyunk huszonnégy órán keresztül. A paladinok fel akarják darabolni az erőinket. Mi a hivatalos forgatókönyv?

– *A protokoll szerint a palotát, a hatos dokkot, a mínusz kilencedik szintet, az erőműveket, a BBH épületét és a Szenátust kell védenem. Ha elosztottam az egységeket, ezekből a pontokból indíthatunk egy ellentámadást.*

– Javasolnék egy alternatívát. Veletek együtt négyezer fő felett diszponálunk. A paladinok legalább ennyien érkeztek, de lehetnek akár kétszer többen is. Övék a helyzeti előny. Adjuk fel az Űrkastély külső területeit! Floris DeFroynak a császárnő kell, őt pedig a palotában őrizzük. Ha minden erőnket oda összpontosítjuk, meg tudjuk védeni.

– *Akkor ez nem csata lesz, hanem ostrom. Búcsút mondhatunk az első kerületnek, porig fogják rombolni!*

– Szarok rá. A BBH meg tudja magát védeni. A Szenátushoz küldj csapatszállítókat, és mentsétek ki a szenátorokat. A Praetorianus Gárda megtisztítja belülről a palotanegyedet, hátha már oda is bejutottak Floris egységei. Ha ti felálltok az első kerület szélénél a tankokkal, megfogjuk a támadókat. Holnap ilyenkor pedig alászáll a teljes flotta összes rohadt IMC-s katonája a hülye fejükre!

– *Valami történt veled Paul, azt hittem, valami merészebb tervvel állsz elő. A védekezés nem a te stílusod.*

– Asszonyozott férj lettem, ez van. Silas, Florisnak a császárnő és a Szenátus kell, nem érdeklik a civil célpontok. Ez köztünk és közte fog eldőlni. Ő az Űrkastély különböző részein landolt, ezzel órákat veszített. Mi egyetlen helyet fogunk védelmezni.

– *Támogatom a tervet. Beássuk magunkat a palotanegyed határán.*
– Ott leszünk veletek mind az ezren. Illetve nyolcszázan, ennyien vagyunk most itt.

– *Remélem lehúzott Herdenekkel, különben felforralljátok még a levegőt is!*

– Természetesen. És még valami... nem tudom, mi a frász van az automata védelemmel, de vissza kell vennünk az irányítást. Tegyél meg mindent ennek érdekében! Találkozunk a francia kertben öt perc múlva, addig elindítom a Gárdát.

Paul megszüntette a kapcsolatot.

– Gilson!

– Igen, parancsnok.

Paul közelebb húzta a századost, halkán beszélt hozzá, audiovizuális védelem alatt.

– Álljon az élére egy teljes tisztogató hadműveletnek. A palota minden egyes termét kutassák át, és hermetikusan zárják le. Kapnak rá... három órát. Utána ossza szét az embereinket a védelmi vonalban. Kell a katonáknak a példakép. Gondoskodjon róla, hogy minden egyes gárdista az esküjéhez méltóan harcoljon, és ha kell, példásan haljon meg!

– Értettem! És ön, parancsnok?

– Én Dumont vezérőrnagy parancsnoki állásában leszek.

Paul egy pillanatot sem várt, már teleportált is tovább.

Ejj, de rosszul hazudsz, kis tanítványom.

Helel Bin Shahr hangja örömteli volt, jól érezhetően élvezte, amit Paul szemein keresztül látott.

– A Tartaros-köd a technológiai fellegvárunk – válaszolt gondolatban Paul. – Ők gyártják a PHR és a praetorianus páncél központi alkatrészeit is. Meg vagyok róla győződve, hogy minden egyes szavunkat hallják.

Azt akarod a trónbitorlóval elhíttetni, hogy minden katonádat a palotába küldöd, és ott leszel te magad is, mert a császárnő is ott van. Ami azt jelenti, hogy ennek pont az ellenkezője igaz.

– Ahová nem megyünk el, ott nem leszünk ott. És akkor vissza sem kell jönni onnan.

9.

2674. november 18.

Az Űrkastély

– Mondd, merre menjek, nem ismerem a helyet – mondta Djokics.

Egy mellékutcában lebegtek már tíz perce. Szabolcs a nyitott ajtón keresztül célzott az Oscuro karabéllyal hátrafelé, hátha megjelenik valaki az üldözőik közül. Dana hisztériás állapotban zokogott. Orsoly hátulról simogatta, nyugtatgatta.

– Jaj persze. Bocs, csak éppen betörtek a házamba. – szipogott Dana.

– Azt hiszem ennyi, nem követnek minket – vette vissza a fegyverét Szabolcs.

– Indulnunk kell, lányom, mondj egy irányt. Bármilyen irányt!

– Használjuk a légifolyosót. Itt egyenesen, kövesd a többi járművet. Pár kilométerre látni fogsz egy hotelt, amellett még elhaladunk, aztán csatlakozz le balra. Basszus. Rohadékok!

– Fókuszálj, lányom, most itt vagy, nem ott.

A sikló meglódult, és felemelkedett a többi jármű közé az égbe. Dana hátradőlt a székében. Megtörölte a szemeit.

– Hogy jöttél be? – kérdezte, mikor meg bírt szólalni.

– Kopogtam, aztán beengedték.

– Mármint az Űrkastélyba. Úgy tudtam, ki vagy tiltva.

– Mondtam magamnak, elindulok, s mire odaérek, be fognak engedni. Gondolom a férjed intézkedett, miután ő lett a következő ember Shaw után, és levett a tiltólistáról.

– Na de, amikor elindultál, még nem tudhattad, ha onnan jöttél, ahonnan gondolom, hogy az fog történni, ami történt.

– Elmondanám, hogy próféta vagyok. A helyzet az, hogy így is, úgy is bejutottam volna, csak így kevesebb volt az anyagi kár.

– Hát, kivételesen örülök neked.

Djokics áthelyezte a súlypontját a székben, és a lánya felé fordult, a kormányon könyökölve.

– Kivételesen?

– „Kivételesen”, úgymint kitüntetett módon.

– Bocsi, hogy félbeszakítom a családi értekezést, de az ott normális?
– kérdezte Szabolcs, és kimutatott az ablakon. Djokics irritáltan forgatta a szemét, és kelletlenül odanézett ő is.

– *Pizda lizac, jebote, picku materniu!*⁵ {**Köcsög nyalóka, baszd meg az anyád!**} – kiáltott fel.

Majd tövig nyomta a gázkart, zuhanórepülésbe vitte a siklót, és egy bukófordulóba kezdett. Egy hatalmas úrhajó száguldott el felettük. Több emelet magas romboló-orra gránitszürke falként tolta maga előtt a légifolyosón közlekedő civil siklókat. Egy hajszálon múlt, hogy el tudták kerülni. A hajó lángolt, füstölt, éles szögben zuhant az Űrkastély felé. Egy másik, hasonló, kétszáz méternél is hosszabb gépezet – felülről már kivehetők voltak az ágyúí, vagyis hadihajó volt – épp elsodort egy házat alattuk. Törmelék robbant a magasba, esőként kopogott a sikló külső borításán. A hadigép végigszántotta az Űrkastély egyik utcáját, majd átszakadt az alsó szintre. Átűthetett néhány plazmakonduktort, magasfeszültségű vezetékeket és hűtőrendszert, mert gőz, lángok és folyékony plazma robbant a magasba a résből, miközben a feszültség villámlo íveket húzott a hajótesthez. A levegő ionizálódott, a műszerek kikapcsoltak, a parallok felmondták a szolgálatot, és a sikló azonnal zuhanni kezdett. Djokics teljes erővel belevert a műszerfalba, és könyékig benyúlt a vezetékek közé egy lenyúló rekeszen keresztül. Dana kitámasztotta magát a szabadesésben zuhanó sikló anyósülésében. Körülöttük a forgalom maradéka szintén szárnyaszegett madarakként hullott alá a magasból. A levegőt megtöltötték a parall nélküli repülésre alkalmatlan, pörgő-forgó siklók és buszok. Az egyik megpattant egy ház felső emeletén, és az utasa kizuhant belőle az összetört ablakon keresztül...

Djokics kitépett egy maroknyi kábelt a műszerfal alól, felnyitott egy kis fedelet, és kétszer megpumpált egy nagy, vörös kart. A lopott sikló paralljai feléledtek, de csak alig pár százalékos teljesítményen. Ez csak arra volt elég, hogy a kis gép vízszintesbe álljon, és némileg csökkentse a becsapódás erejét a sugáracél utcán. Így is hatalmas volt az ütközés ereje, pár pillanatig mozdulni sem tudtak utána.

Sikoltozó emberek és működésképtelen siklók csapódtak körülöttük a földbe. Djokics kipillantott az ablakon.

– Oké, minden leért. Kifelé, futás oda az épület árkádja alá!

– Mi történik?! – kérdezte rémülten Orsoly. – Lezuhantak! Mind lezuhantak!

Szabolcs feltépte az ajtót, kidobta a lézerkarabélyt az utcára, és fél fenékkal átcsúszott a sikló csomagtartóján Orsoly oldalához. Kihúzta a feleségét a járműből.

– Ne nézz oda – mondta neki, és fél kézzel betolta őt a felhőkarcoló lábához. Az utcán állt a por, a látótávolság pár méterre csökkent. A félhomályban narancssárga és zöld fények villództak, hypnopunkok, jitterek és turisták rohangáltak egymást túlkiabálva a roncsok között. Volt, aki segíteni próbált a bajbajutottakon, bár azonnal látszott, hogy minden igyekezetük hiábavaló lesz. A legtöbb lezuhant sikló ötven méternél magasabbról érkezett, mert épp egy gyorsforgalmi légiút húzódott az utca felett. Az Űrkastély megannyi védelmi rendszere meg kellett volna védje őket. A házakra parallvédelmi silókat szereltek, az utca maga is tudott volna habot és antigravitációs párnát generálni, de egyetlen rendszer sem működött. A robbanások, sikolyok és kiabálás kakofóniájához légiriadó hangja adta a crescendót.

Djokics, Dana, Szabolcs és Orsoly behúzódtak az épület mellé. Az utcát betérítették a felismerhetetlenségig összezúzott holttestek, a vér patakokban folyt a felrobbant tűzoltórendszerek vizének esőjében.

– Eseménydús nap – morogta Djokics. – Milyen messze van a biztos ház, Dana?

A lány kitörölte a szeméből a könnyekkel kevert port, és kikandikált az ajtóbejárat alól.

– Sejtem, hogy hol vagyunk. Az ott a távolban a Regent hotel. Itt, ha átvágunk az utcán, három sarokra ott a sugárút, amin át eljuthatunk a Fire&Waterbe.

– Az a biztos házatok? Ez volt Paul legjobb ötlete? *Egy kocsmá?*

– Páncélozott falakkal, padlásig tele fegyverrel. Szlobodan, én még nem is hallottam hasonlóról, hogy valaha ilyesmi történt volna az Űrkastélyban. Bármi is ez az egész, történelmi jelentőségű.

– Mitől zuhantunk le? Mi a fene történt? – kérdezte Szabolcs, aki időközben lehúzta a felsője régimódi cipzárját, és a nevére vett gyerkőcöt elrejtette a belsejébe. A kis Peti már egyáltalán nem nevetett, sőt, lassan átvette a környezetének stressz-szintjét, és pityeregni kezdett.

– Mi – mutatott magára Djokics – azért zuhantunk le, mert a becsapódó hadihajók ionizálták a rendszereinket. A sok digitális szar, aztán ez a vége! Ők pedig – mutatott a mély árokra a keresztutcában, ahonnan a hadihajó tatja kandikált elő – nem lezuhantak, hanem rátámadtak a városra. Ez egy invázió.

Proxi hologramja újra felépült Dana mellett. Láthatólag akadozott a forráskód, a felbontás sem volt az igazi.

– Erős rendszereket észlelek, onnan – mutatott az utca végébe. – Syntex Paramechanikus Létformák! Fussatok, bolondok!

– Paladinok – csikorgatta a fogait Djokics. – Gyerünk! Ahogy a lábatok bírja!

És már sprintelt is. Megkerülte vagy átugrotta a roncsokat, bőrkabátja szuperhősök köpenyeként lobogott mögötte. Danaék alig bírtak lépést tartani vele. Már majdnem beértek a keresztutca, amikor egy fülrepszto, kéttónusú harci kürt harsant fel mögölük. Orkánerejű hangjától por hullott alá a házakról. A föld megremegett.

– Gyalogtank! – nézett hátra a férfi. – Nem állunk meg, tovább, tovább!

– Megtiszteltetés önnel menekülni, Djokics úr! – kiáltott fel Orsoly.

*

Két sarokkal arrébb megtorpantak, összeszedni a lélegzetüket. Dana kilesett a következő utcára, és nekidőlt a falnak. Lihegve támaszkodott a térdein.

– Köpenyes kiborgok, vörösek – intett az irányukba. – Itt masíroznak keresztbe, ha kimegyünk, meglátnak minket.

Djokics is kikandikált a sarok mögül.

– Mindjárt kitakarja őket az a lezuhant busz. Háromig számolok, és a hátsó ajtóig futunk. Három!

Fejét behúзва futott keresztül az utcán; a három fiatal egy másodperces késéssel követte. Djokics feltépte a lezuhant, összeroncsolódott busz hátsó ajtaját, és beugrott a jármű belsejébe. A felnyíló ajtón keresztül valóságos vérözön ömlött az utcára. A légibusz orra az égbe kandikált, mert alászorult egy másik sikló, így enyhén lejtett hátrafelé, a vér pedig megtalálta a maga útját a hátsó ajtóig. Hamarosan az is nyilvánvalóvá vált, hogy mi volt a döbbenetes mennyiségű testnedv forrása: az utasok – már ami felismerhető volt belőlük – valósággal szétdurrantak a becsapódás erejétől. A bűz

elviselhetetlen volt, Dana el is hányta magát, amikor meglátta a rettenetes képet. Orsolyék láthatólag szokva voltak a halottak látványához, de a jelenet még őket is megviselte.

– Lebukni! – sziszegte Djokics.

Az a pár másodperc, amíg a holttestek között várakoztak, Dana életének legkeményebb élménye volt. Nem tudta levenni a szemét a csontokról, amik fehér gallyakként szúrták át a bőrt, a belekről és a felismerhetetlen belső szervekről, amik fűrtökben omlottak a székek alá.

– Elmentek – suttogta az apja. – Felmegyünk az első ajtóig, aztán sprint a következő sarokig!

A székekbe kapaszkodva másztak felfelé. Az emelkedő, véres padlón meg-megcsúszott a lábuk. Djokics, amikor felért, még egyszer szétnézett, kirúgta az ajtót az ellentétes oldalon, és leugrott a két méteres magasságból. Lesegítette a lányát, Orsolyt, átvette Szabolcstól a gyermeket, őt magát viszont faképnél hagyta.

Az utolsó sprint a Fire&Water bejáratához egy rémálomhoz volt hasonlatos. A porban és füstben csak szellemek mozogtak, sokkos állapotban tévelygő emberek árnyékai, amit a villódzó neonfények vetítettek a porfelhőre. Egyre sötétebb lett, ahogy a füst lassan kitakarta a mesterséges napot.

– Herden, pár méterrel előttünk! – kiáltott fel Proxi.

– Állj, nem mozdul! – üvöltött rájuk Deborah Gardner, aki szinte a semmiből lépett eléjük. Egy álcázott 73-ast szorított a vállához.

– Dega, mi vagyunk azok! – válaszolt Dana. – Ránk támadtak! A biztos házba megyünk!

– Floris DeFroy paladinjai – engedte le Dega a fegyvert. – Paul beküldött dolgozni, kezdem érteni, hogy miért. *Bazdmeg, a Djokics!*

Djokics rákacsintott Degára, aki majdnem kiejtette a kezéből a fegyvert a gesztustól. Elpirult. Dadogott pár értelmetlen szófoszlányt.

– A házunkba is betörtek, de nem a paladinok, hanem valamelyik klán csatlósai – válaszolt Dana. – Ja, Szlobodan, ez itt Deborah Gardner hadnagy. Gyertek, beássuk magunkat.

– Dega, lehetséges, hogy van ebben a kocsmában tisztességes ital is? Csak szólok, ha még egyszer tejjel kínál valaki, pisztolyt rántok – kérdezte Djokics. – Volt nálam Sligovica, csak elmúlt.

– Ne-nem, Pa-pa-paul rakatott el velem is egy üveggel, pont ilyen ilyen esetekre. Erre.

– Mondtam én, hogy ez a Paul gyerek nem teljesen hülye.

Dega ajtót nyitott nekik, és amikor mindenki beért, egy kártya lehúzásával aktiválta a Fire&Water teljes audiovizuális védelmét.

A zene átváltott 80-as évekbeli metálra, a bárpultból kontrollfelület tolódott elő, oldalából fegyverállványok nyíltak. A bárpult mögül lehúzódott az üvegespolc. Mögötte egy fegyverfal tolódott elő, valóságos arzenállal.

– Bátorkodtam kidobni mindenkit – magyarázta a hadnagy. Felhasalt a bárpultra, kiturkált mögüle egy üveg Sligovicát. Djokics közben szemérmetlenül nézte a nő fenekét. Dana megpróbálta sípcsonton rúgni az apját, de ő egyszerűen ellépett a rúgás útjából, anélkül, hogy odanézett volna. A lány félrehúzta őt, amíg Dega kirakta a poharakat a pultra.

– Szlobodan, Dega a Praetorianus Gárda legnagyobb keféllőgépe! – suttozta. – A gárdistaavatás nem hivatalos része, hogy az újoncnak le kell feküdnie vele! Paul viccesen Dega-Dugi vizsgának hívja.

– Akkor ma praetorianus leszek – vigyorgott Djokics.

– Fúj!

– Most így hirtelen ilyen poharam van – csapott ki az asztalra öt whiskeys poharat Dega.

– Mindegy, csak teli töltsed – válaszolt Szlobodan.

Orsoly átvette a gyereket Szabolcstól. Átmászott vele a bárpult túloldalára, lefektette a földre a dzsekijét, és leültette rá a csöppséget.

– Van itt valakinek valami ilyen ízéje, digitális cucca, rajzfilmmel?

Dega megtapogatta a saját zsebeit, majd miután megtalálta, átadta Orsolynak a holokomját.

– Van rajta tízezer csatorna – mondta. – Annak a fele animációs.

– Nem tudom kezelni – válaszolta Orsoly szégyenlősen. – Mifelénk nincsenek ilyenek.

– Akkor keresek valamit én. Hm. Hófehérke és a Hét Törpe Hosszúja?

– Nehogy! – lépett oda Dana, és kivette a praetorianus hadnagy kezéből a holokészüléket. Kikeresett rajta egy műsort, és letámasztotta a gyerkőc elé a bárpult mögött.

– Hagyjuk már a gyereket, és kezdjünk el inni! – kiáltotta Djokics.

– Az életem története – húzta a száját Dana, de csak Dega hallotta őt.

Szabolcs elmélyülten tanulmányozta a fegyvereket a falon.

– Ha azt mondanám, hogy akár csak egyet is láttam valaha ezek közül, hazudnék – mondta.

– Oscuro, Smith&Wesson, Garamon, Tezzla, Sho-Ami, Glock – mutogatott végig Djokics a kiállítás darabjain, miközben nagyokat kortyolt a Sligovicájából. – Te úgy egyébként mihez is értesz?

– Vívok.

– No, az aztán kurva fontos a huszonhetedik században. Akkor azt javasolnám ott, nemigen kell vele célozni – bökött az Oscuro karabélyra, amit Szabolcs még Danáéktól hozott el. – Gondolom pont ezért vásárolta magának Paul.

– Azt mondtad, hogy cuki leszel. Egyedül Paul jutott közel a lövésedhez a klaatui táblán. Nem kell a pöcsméregetés – morogta Dana. Egyik kezével elvette Djokicstól az alkoholt, a másikkal egy kólát nyomott a helyére.

– Hm. Szóval ez a biztos ház. Hát végül is kaja van, pia van, fegyver van, talán nem is volt rossz ötlet – fordult körbe a vén mesterlövész.

– Mihez kezdünk, várakozunk? – kérdezte Szabolcs. – És ha igen, mire is?

– Akármi is történik, annak csak egy vége lehet. Paul valakit istentelenül seggbe fog rúgni – válaszolta Dana. – A legjobb, amit tehetünk, ha nem vagyunk neki útban. Ha valaki ránk támadna, meg kell magunkat védenünk, de teljes audiovizuális védelmet telepítettünk az étterem köré. Elvileg napokig ellehetünk itt. Azért valakinek figyelnie kell, annál a monitornál.

– Leszek az első őr – állt fel az asztaltól Djokics, és visszacserélte az italát az egyik teli pohárra.

Dana kitépte Dega kezéből az üveget, és bevágta a dezintegrálóba.

A hadnagy elvett a bárpultról egy piros krétát, nagy lépésekkel kimért egy távolságot a bejárati ajtótól, és rajzolt a földre egy kört.

– Hát az? – kérdezte Szabolcs.

– Ide fog Paul érkezni, ha netán ellátogat hozzánk, sokkal jobban jár mindenki, ha ezt a kört nagy ívben elkerüljük.

– Grillezni gondolom nem fogunk, de azért valami ételt össze kellene dobunk – nézett be a pult mögé Szabolcs. – Van itt konyha?

– Te tudsz enni? Ezek után? – húzta el a száját a felesége.

– Ez nem akarás kérdése. Ki tudja, milyen napok várnak ránk. Enni kell, ha csak száraz kenyeret is!

– Paul azt parancsolta, hogy dobjak oda egy steaket – tette le a krétát Dega. – Ennek igazából nincs akadálya. Az automata védelmi rendszerek élnek, Djokics úr őrködik... úgyhogy, ha gondoljátok, nekiállok.

– Majd én – mondta Szabolcs. – Djokics úr úgyis megmondta, hogy vívni pont kurvára sürgősen ebben a szép, modern világban, te meg praetorianus vagy, jobban áll a kezeden a Herden, mint az enyémben az a lézerhergelő. Mutasd az irányt, a többit bízd rám.

Ekkor berobbant közéjük Paul, valóságos szélvihart keverve, pont a felrajzolt kör közepére. Rajta volt a páncélja és a köpenye, Herden 73 *Black Series*-ét lazán tartotta a jobb kezében. Halálos fenyegetés áradt belőle, és mintha a fények is elhalványultak volna ott, ahol állt. Dana odafutott elé, de meg is torpant rögtön.

– Paul... te vagy az?

Paul fejéről lefolyt a sisak. Megragadta a feleségét, és megcsókolta. Körbenézett.

– Hát hello, hello! Látom mindenki ideért. Hadnagy. Orsoly. Oh. Szlobodan. Erre nem számítottam. Úgy látszik, ez a mai nap jelmondata.

– Mi folyik itt, Paul? – kérdezte Dana.

– Ez Floris DeFroy hercegnő műve. Tudod, a Tartaros-ködből. Fura módját választotta az öngyilkosságnak, de hát ki vagyok én, hogy ítélkezzek. Örülök, hogy nem zuhantatok le, halálba aggódtam magam.

– Lezuhantunk.

– *Baszics!* És otthon mi történt? Momo mesélte, mi lett a házzal.

– Szlobodan megjelent, és kiemelt bennünket. Nem tudom, kik támadtak ránk. Elég jól voltak felszerelve.

Paul Djokicshoz fordult.

– Igazán köszönöm, hogy gondját viselted Danának és a vendégeimnek...

– Te így vigyázol a lányomra?

Djokics hangja mély volt, haragos, szigorú; nyoma sem volt benne a kedves évdésnek.

Ki ez a senkiházi, aki így mer szólni a császárnő első emberéhez? Az efféléket az én koromban helyben megöltük.

Paul arcán megrándult egy izom, ahogy a migrén belevágott az agyába. A fájdalom olyan volt, mint egy ösztöke, egy parancs, egy ígérettel, hogy azonnal elmúlik, ha enged a haragjának, ha agyoncsapja a férfit, aki számon merte őt kérni.

Ledobta a fegyvert az asztalra, és odalépett az apósa elé.

– Az életem adnám Danáért, ezt meg ne merd kérdőjelezni! – sziszegte.

A bárban késsel lehetett vágni a döbbsent csendet.

– Igen? – kérdezte Djokics egykedvűen. – Eddig nem sokat tettél le az asztalra.

– Én hoztam a kibaszott asztalt! – dörögte Paul.

– A fejedben hogy végződött ez a jelenet? – kérdezte halkan Djokics.

Lassan letette az italát.

Paul jól hallhatóan csikorgatta a fogait, de végül megemberelte magát.

– Nincs mentségem – mondta. – Nem adaptáltam az életünket a megváltozott rangomhoz. Pont azt gondoltam, hogy Dana nagyobb biztonságban lesz így, hogy a Gárda parancsnoka lettem, de a jelek szerint csak nagyobb lett rajtunk a célkereszt. Helyre fogom hozni.

Djokics elmosolyodott, megpaskolta Paul felkarját, és a kezébe nyomott egy fél pohár Sligovicát.

– Derék válasz. Ha tudok, segítek. Nálam el tudnak lenni a gyerekek, amíg elcsitulnak a dolgok.

– Innen egyenesen a Pannonra megyünk – szólt ki Szabolcs a konyhába – De köszöni a felajánlást.

Orsoly elkerekedett szemmel nézte Danát.

– Hát pont nem a Petire gondolt, Szabikám. Dana, *te várandós vagy?*

– Einstein tévedett – tárta szét a kezeit Paul. – A jelek szerint vannak a fénynél is gyorsabban terjedő dolgok, például a *pletyka*.

– Semmi baj, Paul. Igen, várandós vagyok – mondta Dana, miközben leült az egyik székbe. – Még korai bármi többet mondani.

– Ez eszméletlen – lelkendezett Dega. – Szereznem kell valahonnan egy plüss-Herdent. Vagy megvarrom magam.

– Jó mondat hadnagy, csak kellene bele egy csatt! – kapta oda a fejét haragosan Paul. – A gyerekem nem köztéma, és ez maradjon is így.

Helyzetjelentést!

– Igenis, parancsnok. A Fire&Watert átállítottam teljes védelemre. Hacsak nem keres minket valaki szándékosan, meg sem láthat. Maradjak? Vagy menjek a palotát védeni?

Paul a fejéhez kapott, nem válaszolt. Hunyorgott. Felnézett a nőre, mintha akkor vette volna csak észre, hogy ott van mellette.

– Dega, rád bízom a vendégeim védelmét. Maradj, és vigyázz rájuk. Huszonnégy óra, ennyit kell kitartanunk, és jön a felmentő sereg. Teljes rádiócsend. Nem tudhatjuk, Florisék mennyire férnek hozzá a rádióhoz. Értve vagyok?

– Tökéletesen, parancsnok.

– Te mit fogsz csinálni? – kérdezte Dana.

– A Szenátusba megyek. Hátha Floris is meg akarja magát koronáztatni egy szenátorral, bár szükség éppen nem lenne rá. Küldtem oda szállítóhajókat, a helyében azt támadnám először. Hátha szerencsém lesz, és pont találkozok vele egy véleménycserére. Ő elmondja a véleményét, én meg cserébe megölöm.

– Nem a császárnő mellett a helyed?

– A császárnő védelmét elrendeztem.

– Vigyázz magadra.

– Persze, persze.

– Valami történt veled? Olyan... más vagy.

– A dupla kávé teszi. Jaj, míg el nem felejttem. Minden jó kaland kocsmában kezdődik, nem? Leszek a kalandmester. Lássuk a fegyvereket.

Paul aktiválta a piros ikont, kilistázta a tartalmát, és kivett belőle egy hatalmas kardot.

– Szabolcs, ezt neked adom – mondta torzított hangon. – Legyen hű társad veszélyes utadon.

– Mi ez, parancsnok? Huh, de könnyű.

– Csak amíg be van kapcsolva. Parall-támogatott, ultrahang élű Smith&Wesson *Rexcalibur*. A templomosoknak készítették egy tenderre húsz évvel ezelőtt, de a lovagok végül nem emellett döntöttek. Ez a prototípus, nincs belőle még egy.

– Lehet, hogy ennek az ára hiányzott a kaja pénzből két hónapja? – kérdezte mérgesen Dana.

– Lehet – vigyorgott Paul. Másodiknak egy komplex csigarendszerű, hófehér mesterlövész íjat emelt ki az ikonból, és Orsoly felé nyújtotta egy teli tegez kíséretében. – Ertebölle törzsbeli *Kawedadl*. A legjobb íj a Pannon határain kívül. Alumínium-vesszők, ez robbanófejes, ez ultrahang élű, átmegy tankon is. Ez lézeres, ez hőkövető. Ilyen íjat csak a Nagy Vadászok kaphatnak, akik náluk tradicionálisan nők. Odaadtam volna ajándékba egyébként is, amikor elmentek, de gondoltam most praktikusabb, remélem nem kell használni.

– Gyönyörű – lelkendezett Orsoly. – Nagy becsben fogom tartani.

– A plazmaíjadat csak akkor adhatom vissza, ha már elhagyod az Űrkastélyt. Azt egyszer sütnéd el idebenn, aztán vége lenne nemcsak az epizódnak, de a szezonnak is.

– Én mit kapok? – kérdezte Djokics.

Paul a fehér ikonra váltott, kiemelt belőle egy üveg Sligovicát, és átdobta a szomszédos asztalnál szivarozó apósának.

– Esélykiegyenlítést – mondta Paul. – Egyébként nem tudom észrevettétek-e, de épp itt van az étteremben a galaxis négy legjobb mesterlövésze!

Djokics számolni kezdett; magára mutatott, Danára, Orsolyra.

– Ez három. Ki a negyedik?

– Ha visszajöttem – mondta Paul elborult arccal –, meg fogom mutatni, ki a negyedik. Csak nehogy te legyél az, Szlobodan.

Senki nem mert szólni egy szót sem.

Paul megcsókolta Danát, intett a többieknek, és egy kisebb hangrobbanás kíséretében elteleportált az étteremből.

A szalvéták lassan hullottak alá a padlóra a távozása után.

10.

2674. november 18.

A Szenátus épülete, az Ūrkastély

Anita Bridgeend Casony karrierjének titkát sokan próbálták már megfejtetni. Az Aergo helyi kormányzójából szempillantás alatt az érintett zóna szenátornőjévé nőtte ki magát, majd rekordidő alatt a *princeps senatus* soron következő várományosává választották. Patrónusai a legmagasabb körökből kerültek ki, beszélőviszonyban volt a néhai IV. von Anstettnel, a kezét rajta tartotta a Császári Központi Bank fiskális politikáján és a Vatikán – vagyis az Ūrtemplomos Lovagrend – tárgyalásain is részt vett, állandó meghívottként.

A bulvár minden létező összeesküvés-elmélettel kapcsolatba hozta már a nevét. Anita volt már a néhai császár elveszett mostohagyermek, egy titkos hercegnő; a legendás Nagy Arturus leszármazottja; de volt már az épp regnáló *princeps senatus* vagy a néhai Peter Shaw szeretője is. Mindezen álhírek terjesztői közül kizárólag az utóbbi ötlet kitalálóját kereste fel, majd temette el a Praetorianus Gárda, de azt sem amiatt, hogy igaz lett volna, hanem a néhai vezér iránti tiszteletből. A többi rágalmat a helyén hagyták; mindegyik jobb hazugság volt ugyanis, mintha a valóság került volna nyilvánosságra.

Anita Casony felemelkedésének története ugyanis két tényezőtől tevődött össze. Az egyik egyszerű szerencse volt csupán, mert az Aergo bolygó lett annak a fekete meteornak a végső nyughelye, ami egy másik univerzumból érkezett titokzatos módon a von Anstettnnek birodalmába; a másik faktor az ügyessége és politikai zsenije volt, amivel feltartotta a bolygóra érkező Lovagrendet, fegyverek és hadseregek nélkül, míg a császári erők megérkeztek oda. Olyan patthelyzetet állított fel, ami azóta is őrizte az Impérium békéjét, és ugyanezen képességével aztán számtalan további problémát is megoldott oldani, ami a felsővezetés mindennapjait mérgezte. Sakkfigurává vált maga is, de nem egyszerű gyaloggá, hanem egy nélkülözhetetlen huszárrá, aki a legváratlanabb helyeken jelenik meg és tesz rendet újra

és újra. *Természetesen* lefeküdt jó pár magasrangú politikussal, Paul Wittgennel, de még a lehetetlen fizimiskájú rendezővel, Cato Gregoriusszal is, bár ezeket a kalandokat inkább csak mint szórakoztató trófeákat gyűjtögette. Paul esetében persze sosem lehetett tudni, ki ejtett el kicsodát, ki volt a vad és ki a ragadozó, bár esténként a tükörben a saját arcát nézve Anita talált néhány őszinte másodpercet is, amikor nem tudott hazudni magának az eset valódi mivoltát illetően.

A *Curia Imperatoris* hatalmas, brutalista épülete, vagyis az Impérium szenátusának központi ülésterme a második otthonává vált. És ezt az otthont most újabb és újabb robbanások rázták meg.

Anita egy száz éven felüli kollégáját kísérte a lépcsőkön lefelé. A többi szenátor fejvesztve menekült a katonák sorfalán át a szállítóegységek felé, amik a *Forum Romanum* kordonján belül szálltak le.

– Menjen csak, Anita, majd leosonok én itt egyedül – mosolygott a vénasszony, aki alig állt a remegő lábain.

– Senkit nem hagyunk hátra. Még egy lépcső. Így. Karoljon belém.

– Hallatlan – mondta a nő. – A nemesség úgy játszik a hatalommal, ahogy a kedve tartja, mi pedig csak bámuljuk, mint egy rossz videojáték programozott mellékszereplői.

– Igen, igen – válaszolt Anita, de közben hátrafelé nézett, a túlsó kijárat irányába, ahol a Birodalmi Védőosztág sötétszürke egyenruhás katonái térdeltek, fegyvereikkel a vállukon. Valami felrobbant az épület mögött.

– Ha már összesodort minket a sors, bemutatkozok – nyögte a vén szenátor. – Grenda vagyok. Grenda Dracaerion.

– A Carnopol rendszerek szenátora – morogta Anita. – Grenda, nagy kérdés tudom, de ha egy hangyányival gyorsabban tudnánk haladni...

– Hiba volt, igaz? – kérdezte halkán a vénasszony.

– Micsoda?

– Megkoronázni Blindamoort.

– Ezt inkább meg sem hallottam – válaszolta Anita. – Pillanat.

Megállt, kibújt a római, vörössel szegett fehér tógájából, és elhajította a ruhaneműt. Egyszerű, sötétkék aláöltözetet hordott csak alatta, de így elérte az övére akasztott lézerpisztolyt.

– A császárság soha nem volt olyan gyenge, mint abban a pillanatban. Magunkhoz ragadhattuk volna a vezetést. Vagy legalább

diktálhattunk volna jobb feltételeket.

– Maga is igennel szavazott, ez talán késő bánat, nemde? Jöjjön. Karoljon belém. Várjanak! Jöväünk! Várjanak már! Ó, a rohadt élet.

Az ajtón túl, kinn a téren épp startolt a legközelebbi csapatszallító. Felkavarta a port, nullázta a látótávolságot.

– Mindenki igennel szavazott, és igennel is fog szavazni, amíg fegyvervégen tartanak minket! De ha együtt felálltunk volna...

– Grenda, én hiszek a császárságban, nem jó beszélgetőpartnert talált a császárelenes filozófálgatáshoz.

– Én a legjobb embert találtam meg, Anita. A szenátorok már beszélnek a háttérben. Támogatnák magát, mint konzult, ha végre megtennék a kötelességünket, és kikiáltanánk a Galaktikus Köztársaságot! Gondolja, hogy csak úgy véletlenül szavaztunk mindannyian magára, hogy legyen a koronázási princeps? Nem, azt akartuk, hogy a világ lássa magát, hogy előtérbe toljuk.

– Erről nem akarok többet hallani, Grenda. Komolyan mondom!

Az épület hátulja felől lövések hangja érkezett. Anita megállt a csarnok kapujában, kinézett a térre, de még a katonák védelmi sorfalát sem látta maga előtt. Nem látszott a porviharban egyetlen jármű, épület, és az örként álló szobrok sorfala is elrejtőzött a félhomályban. Ennyi erővel egy másik bolygóra is kitekinthetett volna.

Aztán az egyik csapatszallító felrobbant, alig harminc méterre tőle, és a robbanás fényében egy pillanatra horrorisztikus jelenet tárult a szemei elé. A porfelhőn túl lassú mozgású, hatalmas gyalogtankok közeledtek könyörtelenül a *Forum Romanum* széle felől. A füstben sejtelmes alakok mozogtak, és lézerharcot vívtak a Birodalmi Védőosztag katonáival.

– Vissza, vissza! – kiáltotta Anita, és betolta az épületbe a vénasszonyt. Több szenátor ott ragadt velük együtt, lehetek vagy kéttucatnyian. Anita ismerte őket, legalábbis látásból. Rácsapott a vészárás gombjára, és a hatalmas ajtók lassan bezárultak.

– Itt ragadunk! Ezt nem teheti! – kiabált az egyik férfi. Akkora tokája volt, mint egy vágósertésnek.

– Tankok érkeztek. A csapatszallítók riadóstartoltak, nem tudunk elmenekülni. El kell bújnunk.

A férfi félrelökte Anitát, és az utolsó pillanatban kicsúszott a bezáródó, hangárkapu méretű ajtók között. Nem sokra rá a halálsikolya

szűródött át az ajtó résén.

– Mi történik? – kérdezte egy másik férfi, aki épp akkor érkezett oda a kis csapathoz hátolról.

– Floris deFroy – vágta rá Grenda. – Hallottam, hogy beszéltek róla. Floris deFroy *hercegnő* és csodálatos harci alakulatai, az történik, kérem.

– Mit akarhat?

Anita őszintén felnevetett a férfi naívságán.

– A lépcsők alatt, a kistárgyalók felé! Gyerünk, gyerünk!

A fő fények kialudtak, aktiválódott a vörös vészvilágítás. Anita bevezette a fehér tógás csoportot a lépcsők között, a belső folyosók egyikéhez.

– Itt végig, aztán le jobbra! – mutatta az elől haladó férfinak. – Megvan a kártyája?

– Persze – mutatta fel a szenátor a kis digilapot. – Maga nem jön?

– Dehogynem. Csak előtte megnézem, maradt-e valaki. Futás, gyerünk!

Anita közúti rendőrként terelgette a kollégáit a lépcsőn lefelé. Odalenn mozgásérzékelős lámpák kapcsolódtak a hosszú folyosón. A *Curia Imperatoris* ezen része az épület központi szervereit és néhány kisebb tárgyalót rejtett, két fordulóval beljebb pedig egy többszörös zsiliprendszeren keresztül elérhetőek voltak az épületgépészeti központok, a légtechnika, hűtő-fűtő rendszerek. Onnan már nem volt további menekvés; de a labirintusszerű alsó szinteken akár órákig lehetett bujdosni.

Anita egyedül maradt, szíve a torkában vert. Visszaszaladt a márványborítású nagyterembe. A füst és a por már behatolt valahonnan, sejtelmes hangulatot kölcsönözve a Szenátus épületének. A hirtelen beállt csend kezdett gyanússá válni. Anita lekushadt, és négykézláb mászni kezdett az első és a második padsor közötti tömör díszkő mellvéd mögött. Valami megcsikordult pár méterre tőle; a hangot mechanikus szervók nyüzsítése kísérte. A padló érezhetően megremegett, újra és újra, mintha egy nagyon nehéz valami lépkedett volna alig karnyújtásnyira tőle, a mellvéd túloldalán.

Majdnem szörnyethalt ijedtében, amikor egy mechanikus kéz megragadta a ruhájának nyakánál, egyetlen mozdulattal kiemelte az ülések közül, és bedobta a terem közepe felé. Anita durván érkezett,

végiggurult a törmelékkal borított padlón. Felkönyökölt; vörösre kromatizált acél lábakat látott maga előtt. Talpra rángatták.

Paladinok gyűrűjében állt. A maguk nemében gyönyörű teremtmények voltak; külső vázuk teljesen gépi, míg idegrendszerük és néhány elengedhetetlen belső szervük emberi maradt. Állítólag állandóan fáztak, ami egyfajta szellemérzés volt csak, bár erről nem tudtak beszélni az algoritmusok miatt, amik letiltottak náluk bizonyos témákat. Arcuk helyén műszereket és lencséket hordtak, rangjaik, tetteik és végigharcolt hadjárataik bonyolult rendszerű jelekbe foglalva díszítették fehér váll-lapjukat. Köpenyeiket féloldalasan hordták. A legtöbbben elektrolándzsát tartottak a kezükben, bár szép számmal akadtak egyéb, Tartaros-ködbeli szuperfegyverek is a csoport tagjainál. Anita jelentéktelennek, törékenynek érezte magát közöttük; de azért összeszedte minden maradék lelki erejét, és ráförmedt a vezetőjükre.

– Hogy képzelik ezt a bánásmódot! Az Aergo kereskedelmi zóna szenátora vagyok, *princeps senatus* várományos! Követelem, hogy...

– Botrel Mycroft seneschal⁶ {**A középkori latin siniscalcusból, ami a protogermán siniz-skalkaz (öreg lovag) modern formája. A paladin testőrségek rangidős tisztje, a sorállományban a hadnagynak felel meg.**} vagyok, szenátor – dörögte a paladin szintetikus hangján. – Floris DeFroy hercegnő nevében letartóztatom. A saját védelme érdekében biztos helyre szállítjuk.

Anita igazából nem tudta volna megmondani, és még percekkel később is gondolkodott rajta, hogy egyrészt miért tette, másrészt honnan vette hozzá a bátorságot, de kirántotta a tokjából a lézerpisztolyát, ráfogta a seneschalra, és közvetlen közlőről arcon lőtte őt.

Egy paladin az emberi sebesség sokszorosával tud reagálni; mozgató szervomotorjai képesek voltak tökéletes precizitással megragadni bármit, olyan gyorsulással, aminek megértéséhez százszoros lassításban kellett volna nézni a mozdulatot. Hivatalosan Anita elő sem kellett volna, hogy tudja venni a fegyvert, nemhogy elsüsse a kiborgok gyűrűjében.

A lézer ártalmatlanul pattant le a seneschal fejéről. A nő szinte azonnal megértette, hogy a paladinok felmérték őt, valószínűleg abban a pillanatban, hogy kigurult közéjük, és pontosan tudták, milyen fegyvert hord magánál. A seneschal megfogta a fegyvert, és egyszerűen

elvette tőle. Egy villámgyors mozdulattal mágneses elektrobilincset rakott Anitára, és húzni kezdte maga után a kijárat irányába.

– Kutassák át az épületet – parancsolta az osztagának.

– Nem fogok behódolni annak a ribancnak! – tiltakozott Anita. – Nem a középkorban vagyunk!

– Így van – szólt valaki az első székek egyikéből. – Hallgatnod kellene a szenátorra. Ez már az űrkorszak, te mentális törpe.

A paladinok egyszerre fordultak az alak felé, aki felállt a székéből, és lassan kísértált eléjük a térre. Egy matt fekete páncélos praetorianus volt az, selyemköpennyel a vállain.

– Paul! – kiáltotta Anita.

– Botrel – mutatott az ujjával a paladin parancsnokra Paul. – Csak két út áll előtted, hogy túlélj ezt az árulást, és amelyik működik, az az egyik sem, bazd meg!

A seneschal maga mögé tolta Anitát, fegyvert rántott, és elsütötte Paul hűlt helyére. Az osztaga pillanatok leforgása alatt kiszámolta a praetorianus összes lehetséges helyét a térben, és egyszerre nyitottak tüzet, látszólag vaktában. Egyik lövés sem talált. Mert ami számokat, vektorokat és mátrixokat űk Paul mozgásának kiszámítására használtak, azok pár nagyon fontos momentumot nem vettek figyelembe. Először is, Paul aktuális beavatási szintjét, ami jóval magasabb volt annál, mint amelyiken a Tartaros-ködben állt, másrészt Helel Bin Shaha démoni képességeit.

A praetorianus egyszerűen eltűnt. Anita a fel-felvillanó lézerfényben csak a szeme sarkából pillantotta meg őt, hol itt, hol ott, de mire fókuszba hozta volna, már nem volt az előbbi helyén. A paladinok elkezdték elveszteni a testrészeiket. Kezek, lábak, fejek repültek szerteszét, szikrákat és motorolajat okádva az összezúzott csatlakozóikból. Anita felsikoltott; egy durva rántás után azt vette észre, hogy csak a paladin leszakított keze fogja őt, maga a torzó a tér közepén botladozott. Paul lelassult, teste újra fókuszba állt, mellkason verte a seneschalt, majd letépte a mellpáncélját a helyéről.

– Hallottam sokat fáztok. Egy kis búcsúajándék – sziszegte. Bedugta a résen a Herdenjének a csövét, Botrel Mycroft szíve felett, és elsütötte a fegyvert.

Anita döbbsen nézte Paul Wittgent. A férfi mintha nem önmaga lett volna; tántorgott, néha a fejéhez kapott. Talán vitatkozott valakivel,

de nem lehetett hallani a zárt sisaktól. Mutogatott, láthatólag nagyon feldúlta valami. Egy furcsa, zöldes derengés vette körül, és mintha apró kis villámok futkostak volna a páncéljának felületén.

A Szenátus épületének roppant ajtaja fűlsiketítő robbanás kíséretében kiszakadt a keretéből. Az egyik szárny métereket repült, és legyalulta a székeket öt sor mélységben, a másik pár méterre Anitától ért földet. Egy vörös-fehér gyalogtank talpalt be a főterembe, harci kürtje felüvöltött.

Paul ráemelte a Herdent, és elsütötte a fegyvert az Űrkastélyban megengedhető maximális beállításon, ami alig volt több a képességeinek tíz százalékánál. A sugár ártalmatlanul fröccsent szét a tank pajzsain. Ezt látván a férfi magához szorította Anitát a derekánál fogva, és elteleportált vele a *Curia Imperatoris* nagyterméből.

*

Mikor kiléptek a hiperrealisztikus teleport-örvényből, Anita kitépte magát Paul kezéből, sikoltozva botladozott pár lépést, majd elterült a pázsiton. Zokogva taposta a füvet kínjában. Paul csak állt felette, várt pár másodpercet, aztán talpra rángatta a nőt, és pusztá kézzel letépte róla a bilincset.

– Mindjárt jobb lesz – mondta halkan, miután lefolyt a fejről a sisakja.

Anita hisztérikusan csapkodta Paul mellkasát.

– Mi a picسا! Paul!

– Sajnálom. Ez történik, ha felszerelés nélkül teleportál valaki. Pár perc és elmúlik a fájdalom.

– Hogy tehetted ezt velem!

– Nem nagyon volt más lehetőségem. A Szenátust már körülvette egy tankezred. Ennyivel én sem tudom felvenni a harcot. Ki kellett hozzalak.

– De hát maradtak még szenátorok! Az alagsorban!

– Majd választotok helyettük újakat.

– Ennyire érzéketlen még te sem lehetsz!

– Tizenkét százalékos veszteség. A többieket kihoztuk már ide.

– Hol van az itt? Ez a palotakert?

– Igen. Mindenkit ide menekítünk. Ez most Noémi Bárkája.

Anita kiszabadította magát Paul öleléséből, és beletörölte a könnyeit a ruhájába. Ránézett a kezeire; megállíthatatlanul remegtek.

– Szent Fülöp tökeire, mindjárt idehányok.
– Van nálam Kokain RS, ha gondolod. Az igazi nem tudom milyen volt a DDL előtt, de ettől magadhoz térsz, az tuti.

– Te drogot kínálsz? Egy szenátornak? Teljesen ledobtad az ékszíjat, úgy látom.

Paul grimaszolt. Helel Bin Shahr az utóbbi percekben tűszúrászerű migrénnel adta a tudatára, ha nem tetszett neki valami. A vén *shatgelt* egyébiránt nagyon élvezte a helyzetet; a harc közben kiegészítette a mozdulatait, tökéletes harmóniára hangolta a feketecsuklyát, úgyhogy Paul erősnek és legyőzhetetlennek érezte magát, de Shahr véleménye egészen sajátos volt a császárnő alattvalóiról. Amikor megtudta, hogy emberi Szenátus dolgozik az Ūrkastélyban, Paul kénytelen volt az elméjével folyamatosan legyűrni a *shatgelt* mindent elsöprő haragját. Jó pár percnyi vitába és győzködésbe került Shahrrel megértetni a galaxis aktuális helyzetét, és az Impérium pusztá *méretét*, ami szükségessé tette egy Szenátus működtetését. Végül a démoni sárkány belenyugodott a helyzetbe, de azt nagyon nehezen tűrte, ahogy Anita a védencével beszélt.

– Au – kapott ismét a fejéhez Paul.

– Jól vagy?

– Persze. De ne feszegesd a pofonláda tetejét. Teszem, amit tennem kell, te pedig itt vagy, ahelyett, hogy a paladinok mentáltörő székében ülnél.

– A császárnő?

– Biztonságban. Ja, míg el nem felejttem, a *princeps senatus* gépe felrobbant. Gratulálok az előléptetéshez.

– Micsoda? Greg meghalt?

– Nagyon. A többi szenátort a kettes portához vitték. Kapd őket össze, állj az élükre.

– Azt hittem, lesz időm felkészülni a szerepre.

– Semmilyen szerepre nem lehet felkészülni, aminek tétje van. Egyszerűen csak csináld. A palota zöld termében összegyűlhetnek, akár dolgozhattok is.

Paul megindult öles léptekkel a front felé. Anita még utána kiáltott.

– Kapd el Florist a nevemben is!

– Mire vége lesz a napnak, nagy lesz a fejetlenség Floris köreiben, szenátor. Élen járok a penge útján.

11.

2674. november 18.

Muranovsky mínusz húsz óra

Az Űrkastély, a palotakörlet védművei

Amikor Paul Wittgen az apja robotkombájnjának tetején napozva, három élettől korábban a hadseregről és az idegen világokról álmodozott, valahogy úgy képzelte el a modern fegyvereket, hogy azokkal mindent meg lehet oldani. IMC-s korában aztán rá kellett döbbenjen, hogy épp csak a legfontosabb dolgok kapcsán nem jók semmire, teljesen mindegy, mekkora erővel rendelkeznek. Praetorianusként is, amikor igazán nagy bajban találta magát, a világ minden fegyvere sem segített rajta.

Egy kicsit hasonló volt a helyzet most is. Fritz történelmi jelentőségű találománya, a Herden energiakarabély egy túlméretezett, felesleges vasnak tűnt csak. Teljes energiakibocsájtása mellett egy 73-as, ha hosszában nem is, de keresztben gond nélkül átütötte volna az Űrkastély szuperstruktúráját, a szinteket és a gépészetet, ráadásul a felkapcsolt Muranovsky ennek az energiának egy részét vissza is sugározta volna szórt formában a városra. Mivel Floris hadserege sem akart öngyilkos lenni, gyakorlatilag kétszáz évvel korábbi energiaszinten lövöldöztek egymásra a császári erőkkel.

A palotanegyedet több réteg könnyűpajzs védte; ebből kettő már kiégett, és a soron következő is rohamosan közeledett a tűréshatárához a folyamatos bombázás következtében. Hasonló erejű pajzs hullámszórt a gyalogtankok körül is, így nem maradt más hátra, minthogy a két sereg a régimódi módszerekkel darálja le egymást.

Paul kidobta maga elé a körlet háromdimenziós képét, hogy megnézzék Silas Dumont vezérezredes erőinek eloszlását.

A palota körül hat torony állt, a franciakert legszélén. Békeidőben galériaként, őrhelyként működtek, egyikben a belépőjegyeket árulták a turistáknak, akiket nagy ritkán, évi két alkalommal beengedtek a mesébe illő kertbe. A tornyok valójában pajzsgenerátorok voltak, fegyverállásokkal és rakétasilókkal, amik a hadiállapot elrendelése után

előbukkantak a klasszicista szobrokkal díszített külső borítás mögül. A tornyok egyenként is generáltak maguk köré pajzsot, mindegyik a védők egyfajta bástyájává alakult át. Közöttük falak emelkedtek a magasba, lőrésekkel, emberméretű, aranyozott, latin jelmondatokkal és figyelmeztetésekkel. Ezen a védelmi körön kívül további kettőt sikerült felállítani, a harmadik még az előtt elesett, hogy tisztességgel aktiválódott volna. A Birodalmi Védőosztag lövegei a falak közötti több száz méter széles tereken álltak, égbe emelt csövekkel, a katonák a falakat védték. A külső ostromgyűrű előtt már nem maradt talpon épület, a felhőkarcolók összedőltek a harcokban, a parkok pázsitjait péppé taposták, a minisztériumok lángokban álltak. A tűz mindennél nagyobb veszélyt jelentett, már megjelent az első vészjelzés Paul sisakjában, hogy a külső oxigénszint megingott pár ezreléket. Az Űrkastély persze elégséges tartalékokkal rendelkezett ilyen esetekre, de a tűz, ha nem fékezik meg, tonnaszámba fogja zabálni az oxigént, hogy széndioxiddal helyettesítse azt.

Floris DeFroy paladin serege pár óra leforgása alatt összegyűlt az Űrkastély belső területei körül, amiért Paul igazából hálás volt, mert a külső területek legalább viszonylagos biztonságban lehettek az ütközet veszélyeitől. Floris nem gondolkodott a jelek szerint sokat, egyszerűen felpakolt mindent a hajóira, ami felsőkategóriás hardvernek számított, és most mindet rászórta a védőkre. Óriás gyalogtankok masíroztak a védművek felé. Paladin ezredek ostromolták a palota földszint alatti rejtett folyosóit, önmagukat a kriolitacélon is átrágó fúrópajzsokkal. A por, a füst mindent eltakart, maszk nélkül lélegezni is nehezzé vált már. A vörös, zöld és kék lézersugarak, a napfehér plazmaágyúk lövései egy idegen, sötét várost világítottak meg; tovatűnt az egykori szépség és elegancia, mintha az egész világ a feje tetejére állt volna.

Dumont vezérezredes egy tökéletes ostromvédelmi gyűrűt működtetett, amit kiegészítettek Paul praetorianusai, jelen felállításukban nyolcszázan, mert sokan maguk mögött hagyták az Űrkastélyt a leszerelés után, vagy egyszerűen kívül ragadtak a Palotán, és felszerelés nélkül maradtak. Persze nyolcszáz praetorianus naprendszerek teljes haderejét gyűrhetette volna le, kivéve, hogy pont a fegyvereiket nem használhatták pár százaléknál nagyobb teljesítményen.

Paul kirendelt száz praetorianust, hogy tizedeljék meg a paladin sereg vezetőit, ám a feketecsuklyások maradékát nem merte kockáztatni. Helyette ide-oda teleportált a gyűrű mentén, jelenlétével erősítve a védőket, külön parancsokat osztogatva a praetorianusoknak, akik halálosztó gépezetként lőtték a paladinok hadseregét a romos utcák mélyén.

Miért fogod magad vissza, Paul Wittgen?

Paul leadott pár célzott lövést a pajzson túlra.

– Nem fogom magam vissza.

Dehogynem. Félsz az áldozattól, amit meg kellene hoznod.

– Az életem adom az Impériumért, ha kell.

Ó, eszembe nem jutna azzal gyanúsítani, hogy a saját életedet félted. Te az embereidet és a civileket kíméled. Ám az alattvalókhöz fűződő viszonyod téves. A megairák ősi birodalmaiban a vér volt a minden. A létezés szimbolikus reinkarnációja, a fény és a sötétség frigye. Az első véráldozat, amit a megaira istenségeknek bemutattak, minden idők legmeghatározóbb eseménye volt.

– Nem értem. És nem tetszik.

Helel Bin Shaha hangja mély volt, érces.

Paul megtanulta tisztelni a sárkányok bölcsességét. Minden alkalommal, amikor IV. von Anstetten szánt pár percet arra, hogy akár a Szefirotól, akár a világ egyéb dolgairól meséljen neki, úgy érezte, a mestere előtt áll éppen, aki képes volt egyetlen mondatával akár a teljes világképét a feje tetejére állítani. Paul vágyott ezekre a percekre, a pillanatokra, amikor a galaxis császára ráemelte reflektorfény-erejű figyelmét. Shaha, bár közvetlenebb volt vele, és ideái jól érezhetően konzervatívabbak is, valójában a néhai uralkodónál is többet megélt, óriási hatalmú szellem volt, úgyhogy Paul ismét kiválasztottnak érezte magát, hogy egy ilyen múltú *shatgelt*tel tudott szót váltani.

Az emberek, mint az erőnk magjai. És az idő elteltével több magot vetünk, szárba szökő magokat, ami még több áldozatot hoz. Figyej, és tanulj, mert ha fel akarsz jutni a lépcsők tetejére, vérben fogsz lépkedni. Az istenek nem egyszerűen könnyekre, izzadságra, munkára, vagy a hús örömeire éhesek, hanem vérre. Bárhogy is nevezed a kapuőröket, akkor fognak hatalommal felruházni, ha csillapítod az éhségüket.

– A te éhségedet, úgy érted.

Nem leszel magos maximus, ha pajzsok mögé rendeled magad és az embereidet! Nem lehet tökéletesen védekezni. De tökéletesen támadni igen.

– Feladatom van. El fogom végezni legjobb tudásom szerint.

Nem elég. Lángba fogod borítani ezt a galaxist, áldozni fogsz az ősi shatgeltek és a megaira isteneid oltárán, és ők erőt fognak adni, hogy megvéddo császárnőt. A te saját véred, a te saját tested, Paul Wittgen, már réges-rég az alvilág démonainak tulajdona, s most az elméd sem a tied már, hanem az enyém, ezzel nem tudsz fizetni. Ahhoz, hogy mindent megkapj, mindent oda is kell adnod érte cserébe.

– Shahar, a Praetorianus Gárda 'romboló' méretű osztaga ötfős! Florisék a galaxis legjobb hardvereiket hozták magukkal. Ha kieresztem az összes gárdistát, egy ilyen erővel szemben használniuk kellene az arzenáljukat, már csak önvédelemből is. Akkor percekben mérhetjük az Űrkastély életét! Vagy azt kívánod, menjenek ki, és hagyják magukat lemészárolni?

Rendelj el rohamot. Ölj meg mindenkit!

– Eszemben sincs. A legjobb, amit tehetünk, hogy feltartjuk őket, hagyományos módszerrel leforgácsoljuk a pajzsukat, és esetleg közelharcban végzünk velük.

Hm. Sokat kell még tanulnom a modern harcászatról. De azt én is látom, hogy nem szabadott volna ilyen helyzetbe kerülnöd.

– Tisztában vagyok vele. És nem is lesz ilyen többet. Ha túléljük ezt a napot, új alapra fogom helyezni az Impérium közbiztonságát. A régi módszerek, amiket öt napja átvettem, már elavultak. A világ, amiben parancsnokká lettem, már nem létezik.

Öt napja vagy a Gárda parancsnoka?

Shahar mennydörgésszerűen felkacagott Paul elméjében.

Pár dolgot még nem értek, de tisztul a helyzet lassan. Ugarit napjára mondom, valóban ki kell képezzelek. Második lecke. A megairák és az emberek kapcsolata oly erős, hogy mostanra egyik sem tud túlélni a másik nélkül. Ezt érted?

– Értem – válaszolta Paul. Kivett egy H&K energiacellát a vörös ikonból, és engedte, hogy a Herden 73 Black üresre szipolyozza. Az energia olyan gyorsan távozott az eszközből, hogy a cella forró salakká olvadt Paul kesztyűs kezében. – Valódi szimbiózisban élünk, ami erőt ad

mindkét fajnak. Magamtól is rájöttem arra, hogy a sárkányok mágikus ereje függ az alattvalóik számától. Hogy azért a császár a legerősebb lény a galaxisban, mert ő a legfelső *megaira*, és nála összpontosul minden, ami hatalomban mérhető. A *megaira* és az ember kettő, ami egy, ezt tanítja a császárnő is.

Ezt már kérdezni akartam, miért nem érzem őt?

Paul abbahagyta a tüzelést. Felkészült arra, ami következik.

– A császárnő mágiavak, Shaha.

Egy pillanatnyi üresség volt a válasz.

Lehetetlen. Elfogadhatatlan. Nem tévedsz?

– Nem. De ő az uralkodó. És ki fogok mellette tartani, mert felesküdtem rá. Az apja, IV. von Anstetten a *Málkhúton* állt. Hiszem, hogy Blindamoor von Anstetten gyermekei egyszerre öröklik majd a nagyapjuk rettenetes erejét, és az anyjuk széles látókörét is.

Milyen szeszélyes a sors keze, hogy pont most jutottam fel a fizikai létsíkra, amikor a legnagyobb szükség van rám. Megfogjuk állítani ezt a dekadenciát, Paul. Segíteni fogok, hogy megfelelő párt találjunk V. von Anstettennek, akivel potens, erős uralkodót nemzhet.

– Semmi közöm hozzá, hogy a császárnő miféle párt kíván választani magának, nem leszek a kerítője, és te sem leszel az rajtam keresztül!

Hele Bin Shaha úgy folytatta, mintha meg sem hallotta volna Paul szavait.

Harmadik lecke. A halál egy finomra hangolt rituálé. A fájdalom nemcsak része az életnek, hanem szükséges áldozat is egyben. Az uralkodó osztály sem független ettől a rendszertől. Az alacsony rangú megairák is véreznek a nagyok háborúiban, titkos rituálékon vérüket engedik, pusztá létükkel és helyük elfoglalásával az uralkodót táplálják hatalommal és energiával. De valahol ebben a rendszerben, Paul, valahol lenn az alattvalóknak is meg kell halnia. Lehet, hogy a rendszer alulról nézve kegyetlen, de már nektek adta a galaxis negyedét. A segítségemmel méltó máglyát emelünk barátból és ellenségből egyaránt, ami felér az ambícióidhoz, és kiterjesztjük az Impériumot eddig sosem látott méretűvé. És akkor béke uralkodhat, és minden a helyére kerül.

Hívás érkezett a PHR zárt rendszerében. Amikor meglátta, hogy ki kezdeményezte, Paul rettenetes haragra gerjedt, de azért fogadta a vonalat.

– Floris. Megadod magad?

– *Jaj dehogy, Paul, miért tennék ilyet? Minden a tervek szerint alakul*

– válaszolt a sárkány-hercegnő a vonal túloldaláról. – *Kivéve Rachele-t. Az ritka szar húzás volt a részedről.*

– És áruld el, mert azért erre tényleg kíváncsi vagyok, hogyan tervezed legyőzni a teljes Praetorianus Gárdát? Pontosan tudod, mire vagyunk párban képesek, láttál már egy századot akcióban?

– *És miért nem küldöd őket ki? Csak nem a lakosságot félted?* – nevetett huncutul Floris. – *Azért hívtalak, mert helyére szeretném rakni a kirakó utolsó darabját, szeretném, ha teljes egészében megértenéd a csapdát, amit építettem, és büszke lennél rám. Tanultam ugyanis tőled még egy dolgot. Hogy is szoktad mondani? Mindörökké All-in? Azt hiszem, megértettem. Nem lehet félerővel győzni. És mi megairák tudjuk, hogy a legnagyobb játékban a legnagyobb tétetekkel kell játszani.*

– Baszd meg magad!

– *Nekem itt nyilván csak két opcióm van: én leszek az uralkodó, vagy meghalok. És kész vagyok meghalni a trónért folytatott harcban.*

– Nem látlak az első sorban.

– *Számoltam az időzárral, számoltam a családdoddal, és Blinda szentimentalizmusával is. Tudom, hogy azt várod, hogy lekapcsoljon a Muranovsky mennyi is, húsz órán belül? Nem számít. Tizenkilenc óra múlva hadászati atomot fogok robbantani az Űrkastélyban. Eltörlök mindent. Megsemmisül a város, a megaira családok, Blindamoor, a Szenátus, a Praetorianus Garda, meghalsz te is és a családod is. És meghalok én is, de akkor már nem fog számítani. Mindent vagy semmit!*

– Blöffölsz. Nem lehet egy stratégiai atomfegyver az Űrkastélyban, jelezték volna az érzékelők!

– *Paul, Paul, Paul, gondolkodj már, mit is gyártunk mi a Tartaros-ködben?*

– Csak a molekulát szállítjátok! Nem tudsz egy teljes PHR-t összerakni!

– *Figyelj csak, megmutatom.*

Abban a pillanatban felüvöltött az atomriasztó, Paul sisakjának a belseje vörös színűre váltott. Ám mielőtt bemérté volna a sugárzás pontos helyét, a jelenségnek azonnal vége is lett.

– Nincs PHR-em, csak egy egytárolós ikonrendszerem – csacsogta Paris. – Gondolj csak bele, mi mindenre lehetne jó! Például atomot hozni az Űrkastélyba, és titokban tartani a hollétét. És pontosan ezt is tettem.

Paul elsápadt, apró tűszúrásokat érzett az arcán. Lázasan kereste a helyzet megoldását, de nem találta.

– Látod Paul, előttem csak két út áll, előtted viszont több is – folytatta a sárkány. – Egy, most rögtön megkeresed Blindamoort, statáriálisan kivégzed, abban úgyis jó vagy, felhívsz, felülök a trónra, és hűséget esküdsz. Vagy legyőzlek titeket a Palotánál, amire nem látok már annyi esélyt, mint amikor belevágtam. A kémeim szerint csak kétszáz praetorianusnak kellett volna itt lennie, ennyivel számoltam, bár gondolhattam volna, hogy lépéselőnybe kerülsz velem szemben. De így is, mivel kímélned kell az infrastruktúrát, legyűrhetlek titeket számbeli fölényvel. Tehát a második megoldás, hogy egyszerűen megtalálom Blindát, és magam ölöm meg. A harmadik út, ha Blinda önként és dalolva lemond a trónról. A negyedik, hogy mind meghalunk. Én kész vagyok rá, szerintem te is. És Dana?

Paul vicsorgott. Dühösen fújtatott, járt egy kört a saját tengelye körül.

– Meg foglak találni. Megtalállak, nem kell hozzá tizenennyolc óra sem, és kitépem a villás nyelved a helyéről! Egy dolgot, te ostoba liba, egy dolgot nem kellett volna!

– Tudom, Dana. Azért hoztam szóba. Nekem jó, ha ideges vagy. Úgy többet hibázol. Amúgy keress csak. Nincs olyan matematikai modell, ami szerint megtalálnál akár egy héten belül. Egyébként sokat álmodoztam rólad; gondolkodtam, létezhet-e valaki ebben az univerzumban, aki le tud győzni téged. Így vagy úgy, Paul, és ez roppant nagy önelégültséggel tölt el, és nem számítottam rá, de én leszek az. A mai napon, Paul, legyőzlek... Most búcsúzom, remélem, egy pár órán belül már más hangnemben tudjuk majd folytatni. A számom megvan, ugye? Remek.

Az adás megszakadt.

Ezt a leányt sem érzékelem. Ő is mágiavak talán?

– Nem. Amikor utoljára találkoztunk, a Gevurah szintjén állt. Meglehetősen erős. De el tudja magát rejteni, ezt személyesen IV. von

Anstettentől tanulta. Manuálisan kell megkeresnünk, technológiával, máshogy nem lelhetünk rá.

Esetleg állj neki.

Shahar egy apró migrénes tűszúrással nyomatékosította a javaslatát – ami ijesztően kezdett parancsra hasonlítani.

12.

2674. november 18.

Muranovsky mínusz tizenöt óra

Az Űrkastély, a Fire&Water

Az órák kényelmetlenül hosszúra nyúltak. Dana leváltotta az apját, elhessegette a konzoltól, aki felmarkolta a majdnem üres Sligovicás üvegét, és lassan besétált a bár leghátsó, sötét, elzárt részébe. Dana csak sokkal később vette észre, hogy Dega is lelépett valahová. Igyekezett a helyzet pikantériáját teljesen kizárni az elméjéből.

A falon a nagytévé az Űrkastély ostromának képeit sugározta. A Muranovsky nem engedte át a külvilág csatornáit, de a helyi adó mindent elkövetett, hogy tájékoztassa a lakosságot a rendkívüli helyzetről. S a képek igazán tragikusak voltak. Dana pontosan ismerte az Impérium mérnökeinek képességeit, akik közül a legjobbakat az Űrkastélyban foglalkoztatták, így kétsége sem volt a felől, hogy a szanaszét bombázott első kerületet hetek leforgása alatt vissza tudják majd állítani. S mégis, a jelenetek mélyen megrendítették. Olyan volt, mintha egy háborús holofilmet nézett volna; a lángok és villanások egy-egy pillanatra óriások árnyait vetítették a füst- és porfellegekre. Titáni harci gépek masíroztak a házak romjai között, ultramodern pajzsakon szétfröccsent a lézerfegyverek tüze. A lezuhant rombolók ágyúi is feléledtek, és azok egy nagyságrenddel erősebb lövéseket adtak le, mint a városban harcoló egységek.

Dana még a rossz minőségű felvételeken is felismerte a több száz Herden lövéseinek fényét. Kénytelen volt elfogadni a kiszolgáltatott helyzetét, némán imádkozott az összes élő és halott istenhez, hogy a praetorianusok közül senki se akarja merő örületből feljebb húzni a Herdenjének kibocsájtását. Így is, amikor a Herdenek tüze átütötte a gyalogtankok pajzsait, a robbanástól épületek dőltek össze.

Floris DeFroy seregének támadása annyira hirtelen érkezett, hogy a lakosságnak és a szertartások többmillió vendégének esélye sem volt akár rendezetten, akár fejvesztve elmenekülnie az első kerületből;

persze nem is nagyon lett volna hová futniuk az időzárás Muranovsky alól.

Orsoly az új íjával volt leginkább elfoglalva, egy Degától kapott tompítómezőben elhelyezett céltárgyra lőtt órák óta, hogy szokja a fegyver működését.

– Fogalmam sincs, hogy miféle nép lehet az az Ertebölle törzs – szólt előre Danának –, de tény, hogy íjat készíteni, azt nagyon tudnak.

Mindeközben Szabolcs hol a gyerkőccel, hol a konyhával volt elfoglalva, mindig talált magának valami munkát.

– Hogy állunk? – szólt ki a pult mögül.

– Nehéz megmondani – válaszolt Dana. – Lankadatlan szorgalommal ölik egymást.

– A praetorianusokkal mi a helyzet?

Paul szerencsére visszafogja őket.

– Szerinted mi a terve?

– Hm. A támadók szétszóródtak az Úrkastélyban. Szerintem azért állt át inkább védelemre, hogy ostromot kényszerítsen ki, és összevonja a paladin sereget egy helyre. Utána teljes spektrumú dominanciát akar rájuk kiterjeszteni.

– Erre gondoltam én is – ült ki Szabolcs a konyha tálalóablakába, Petivel a kezében. – Csak azt nem értem, hogy a paladinok miért nem veszik ezt észre.

– Biztosan észrevették. Csak meg van kötve a kezük, azt hiszem. Meg kell ölniük a császárnőt, mielőtt lejár az idejük, nem sokra mennek, ha elkezdik lerombolni az Úrkastély területeit. Paul nyitott egy csatateret, és kényszerítette őket, hogy ott játszanak.

– Akkor minden egyéb mellett taktikai zseni is?

– Nem. Csak nem viseli el, ha nem ő irányít.

Dega tántorgott elő a bár hátuljából, kócosan, cigivel a szájában. Dana tüntetőleg elfordult tőle, és tovább váltogatta a kamerák képeit.

– Hé, hé – morogta. – Hát ez meg? Srácok. Dega!

A praetorianus hadnagy odasétált mögé, rátámaszkodott a pultra. Telefújta a képernyőt füsttel. Szemöldökráncolva nézte az adatokat.

– Növekszik odakinn az energiakonzentráció az utcában. Valaki jön – mondta. – Talán paladin járőrök. Tovább fognak állni.

– Történt valami? – kérdezte Djokics, aki szintén előresétált a hátsó boxok irányából.

– Fegyverek, nehéz hardver. Dega, ezek nem paladinok. Valami megpingelt minket! Becéloztak!

A Fire&Water védelmi rendszerei feléledtek. Búgás kezdődött, ahogy a tetőre szerelt lézerágyúk üzemi hőmérsékletre hevültek. Proxi is megjelent; aggodalmas arccal mutatott a falon túlra.

– Három darab Herden közeledik. Még inaktívak, de ha elkezdenek feltörni minket, az lehet, hogy sok lesz.

– Már bárkinek lehet Herdenje?! – kiáltott fel Dana.

– Van kép – mondta Dega, miközben a digilapon zongorázott az ujjával. – *Ó, hogy az a...!*

A képernyő a bár előtti teret mutatta. Az árnyékokból egy kisebb seregnek megfelelő csoport lépett ki a fényre. Színes társaság volt: sétált a csapatban *fonnan, betralqi*, és kopott páncélú, egykori Andersen-zsoldos is. A csőcseléknek is beillő csoport egy tízfős, szürke ruhás, kék címeres rohamosztagot kísért. Előttük egy kék, testhezálló páncélos, hosszú vörös hajú nő lépdelt, mellette pedig egy fiatalabb, borostás férfi, Herdennel a vállán.

– Ezek ugyanazok a seggfejek, akik megtámadták a házunkat!

– Megtaláltak minket – summázta Djokics. – Mondjuk nem kellett sokat gondolkodniuk rajta.

– Nem tudunk elmenekülni – mutatott a felülnézeti képre Szabolcs, Petivel a kezében.

– Zavarják a rádiót. Teljes káosz az éter – dűnnyögte Dana.

– Személyi pajzs – nyomott rá Djokics a gyermek vállára egy kis, érmenagyságú, öntapadó harcászati számítógépet.

– A jó kurva élet! – sziszegte Dega. – Ez Salulla Carmandion őrgrofnő. Az a kis pöcs mellette pedig Castinus Brure, akit az egész Gárda keres, a császárnő elleni merénylet gyanúsítottjaként. Mit csinálnak ezek együtt?

– Meghalnak – válaszolta Djokics, és megindult az ajtó felé. – Szegény ördögök körülvettek minket. Dega, Dana, Orsoly. Fel a tetőre. Szabolcs, dugd el a kölyköt hátulra. Aztán velem jössz.

– Igenis, fater – forgatta a szemeit Szabolcs. – A lézerlötykölt vigyem, vagy a kardot?

– Hozd a kardod, viccesebb. Lányok. Priorizáljatok jól, szükség lesz rá. Dega, tiéd a három Herdenes. Legutóbb nem voltál velünk, és ha

tudnák, hogy itt vagy, már tüzelnének vagy menekülnének. Fordult a kocka.

Dega pár pillanatig nézte a férfi hátát, mintha mérlegelte volna, hogy harcba szálljon-e vele a helyzet irányításának jogáért, de végül biccentett, sarkon fordult, és a hátsó létrához rohant.

*

Amikor Djokics és Szabolcs kiléptek a Fire&Waterből a „vendégeik” színe elé, az olyan volt, mintha a semmiből jelentek volna meg. A távoli csata hangjai tompa visszhangként keringtek a toronyházak között. Az utcán szállt a por, a városszerte fellépő gyors hőmérsékletváltozások durva szélrohamokat kavartak. Egy dísznövény kaspója összetörhetett valahol, a bokor ördögszekérként pörögve futott keresztül a téren. Djokics bőrkabátja vadul csapkodott mellette. Szabolcs leszúrta a kard hegyét, és letámaszkodott a keresztvasra.

A zsoldosbanda félkörbe állt a bár előtti tér körül.

– Tudjátok, hogy ki vagyok én? – kérdezte Djokics, mielőtt bárki más megszólalhatott volna.

– Én tudom – válaszolt az egyik zsoldos a hátsó sorból halálra vált hangon. Eldobta a fegyvereit, és elrohant az ellenkező irányba.

– Nem érdekel, ki vagy, papa – válaszolt a vörös hajú nő, akit Dega Salulla Carmandion őrgrofnőként azonosított be. Gyönyörű volt, megigéző, vad tekintettel, tökéletes vonalait csak kiemelte a páncél, amit hordott. Kesztyűs kezével Djokicsra mutatott. – Én egy bizonyos Dana Wittgenért jöttem. Odaadjátok, és békében elmegyünk.

– Nem mentek ti sehova.

– Nagy a szád, vénember! – kiáltotta Castinus Brure, és élesre állította a Herdenjét. – Add ki azt a libát, vagy a nyakadba akasztom a tökeidet!

– Szabolcs fiam – tette rá a kezét a férfi vállára Djokics. – Menj, öld meg őket.

– Már hogy én? – nézett rá vissza Szabolcs tanácstalanul.

– Persze, persze, te. Menj, és ne felejtsd el viszonzni a sok sértést, amit kaptunk.

– Sértsem meg őket?

– Nem mutatkozhatunk kevesebbnek, mint ők, igaz?

– Khm – köszörmelte meg a torkát Szabolcs. Felvette a kardot, lazán felfektette lappal a jobb vállára, és lassan lépkedve elindult a sorfal felé.

Ez tulajdonképpen a legbátrabb dolgok között szerepelt, amit valaha cselekedett, de a tudat, hogy a felesége és az Űrkastély nagyjai hátulról figyelik őt, erőt kölcsönzött neki. Bal kezével Castinus Brure-ra mutatott. – A túrósfaszú kecske cuppogtassa a rostos pöcsödet! A telibebaszott, pulykahuszar apád hágjon rózsapingvint!

– Oké, elég volt, öljétek meg őket – intett a zsoldosoknak a grófnő.

Szabolcs egy pillanatra azt hitte, hogy megvakult. Mire felfogta, hogy történik valami, a java része már véget is ért. Az első fél másodpercben, amikor a zsoldosok hozzáértek az elsütőbillentyűkhöz, a rejtőmező alatt figyelő Dega 73-asa feltörte a legközelebbi Herdent, és azonnal túlterhelte a számítókapacitását, majd átütötte a másodikat az éppen felépülő pajzsával együtt. Dana mesteri célzással keresztüllőtt a mesterlövész puskájával az első sor két Oozone-3-assal szerelt, szürkeruhás zsoldosa között, és betalált a készenlétben álló, egykori Andersen-légiós gorgetje és sisakja összekötéséül szolgáló kevlárgumi borításán át pontosan két nyakcsigolya közé. Orsoly páncéltörő nyilakat engedett útjára. Ő az első sort célozta meg; nem lehetett tudatában, de a pajzsok épp energiafegyverek elleni konfigurációban várakoztak. Nem tudta, miért vonzza őt a mozdulat, egyszerűen meg kellett tennie. Három nyilat engedett egyszerre útjára, mindhárom az első sor zsoldosait találta el és ölte meg azonnal. A rendszereik nem azonosították a félig fa, félig alumínium vesszőket veszélyforrásként.

Mindez az első másodperc fele alatt ment végbe. A nevezett másodperc második felében a grófnő emberei tüzelni kezdtek Szabolcsra, akit pár méterrel hátrébb lökött a kis, érme nagyságú személyi pajzs, amit Djokics tett a vállára észrevétlenül. Maga Djokics csak egyszer sütötte el a fegyverét, ám a hatása annál drámaibb volt. Salulla Carmandion felsikoltott, ahogy a csontjai megnőttek, átdöfték a bőrét, a páncélzatát. Az egész teste mutálódni kezdett a furcsa sugár hatására.

A fegyverek felüvöltöttek, a Fire&Water automata ágyúi is bekapcsolódtak a kakofóniába. Robbanások rázták a teret, a pajzsok villámíveket húztak a környező épületekkel.

Szabolcs egy pillanatra eltűnt a füstben, de már ott is volt a támadók között, plazmát okádó kardjával, lilán villódzó személyi pajzsával. Annyira közel került, hogy a két tüskés arcú *betralqi* harcos bajonettre kellett váltson.

Lányi Gábor hadnagy annakidején szerencsére jól elkülönítette a párbaj és a csatavívás technikáit az iskolájában, és kiállt amellett, hogy mindkettőt oktatni és művelni is kell. Nem mindenki értett vele egyet, de az idő őt igazolta. Szabolcs betört a két ellenfele közé a mesterétől tanult mozdulatokkal, nem kötötte le magát, támadt és fordult, támadt és fordult, míg fel nem szecskázta a zsoldosokat. A szuperfegyver kaliberű prototípus kard folyamatos fázisváltásokkal keresztülvágott pajzsot, páncélt, húst és csontot egyaránt.

Lézer- és plazmasugarak röpködtek mindenfelé. A Fire&Water ágyúí megállás nélkül okádták a halált. Aztán a megmaradt Herdent kezelő zsoldos egy sikeres lövéssel lenullázta a bár védelmét; kiégette az audiovizuális rendszereket, a pajzsokat, a harci számítógépeket, mindent. A tető egy része lerobbant a helyéről. Orsoly, aki pont a sugár útjában volt, az utolsó pillanatban vetődött le az utcára. Tudat alatt hozta meg a döntést. A levegőben még útjára engedett két vesszőt, egy hőkövetőset és egy páncéltörőt, majd nagy puffanással landolt egy szemetes konténerben. Mindkét nyíl végzett egy-egy ellenséges katonával; azt pedig csak egy nagyon szemfüles halottkém vehette volna észre, hogy mindkét találat az ellenfelei jobb szemének tökéletes közepét találta el. A horzsolásaival és fájdalmával mit sem törődve ugrott be az omladozó Fire&Waterbe, hogy kihozza onnan a kis Pétert.

Dega aktivált páncéllal érkezett le a földre Djokics mellé, és berohant a támadók sorfalába. Iszonyatos pusztítást végzett; egyik kezében egy ultrahang élű, fél méteres kommandós hosszútőrrel, a másikban a Herdennel küzdött a zsoldosokkal. Felrúgta Castinust, lefejezte a legközelebbi szürkeruhást, hátba lőtte a menekülő *fonnant*.

– Azt hittétek, ingyen van a leves, mi? – kiáltotta. Megállás nélkül gyilkolt a csapkodó villámok fényében. Dega nem volt feketecsuklyás, de annyit azért tudott a *Szezirot* erejéről, hogy nem szabad a sárkányoknak időt hagyni, hogy összeszedjék a koncentrációjukat. Materializált egy kampós számszeríjat, amit mászókötelek kilövésére szoktak használni. A Herdennellenullázta Castinus Brure pajzsait, majd belelőtte a horgas kampót a férfi testébe, és magához rántotta vele. Többször egymás után torkon verte, a tört belevágta a gyomrába, mély sebet ejtve. Brure és Dega Herdenje akkora erővel támadta egymást, hogy lángra kapott körülöttük a por is a levegőben. Ám a Praetorianus Gárdát mindig a legmodernebb fegyverekkel szerelték fel, és a férfi 60-

asa lassan alulmaradt a harcászati számítógépek párbajában. Brure, vesztét látva rákulcsolt Dega kezére, és emberfeletti erejével eltörte a könyökét a páncélon belül. Dega viszont betolta a Herden csövét a férfi felvágott gyomrába, és elsütötte a fegyvert. A lövés majdnem kettészakította az ifjabb Brure testét, aki elejtette a kisült 60-ast, és összezsugorlott Dega lábai előtt. Ám mielőtt leért volna a földre, egy automata vészteleportáló bekapcsolhatott a harcászati övében, mert egyszerűen eltűnt, elteleportált a helyszínről.

Nem szabadott volna, hogy efféle technológia a birtokában legyen. Szigorúan titkosnak, tiltottnak, és beszerezhetetlennek számított még a feketepiacon is. Dega csak egy pillanatig nézte a férfi hült helyét, és már lépett is következő áldozatához. Közben a PHR-je mechanikusan körülölelte az összezúzott könyökét, felülírta a nő érzékszerveit, és átvette a kar izmainak mozgását saját robotikus motor-rostjaival.

Djokics eldobta a pisztolyt, ami, akárcsak a korábbi ugyanolyan, felizzott és porrá omlott. Elővette a szilárd töltetű, hatalmas, antik Desert Eagle-t a háta mögül, és odalépkedett a saját vérében fetrengő Salulla Carmandion grófnő mellé.

– Te miért nem vagy halott? – kérdezte tőle.

A grófnő ledobta a páncélját, mint egy kígyó a bőrét. Húsa cafatokban lógott, csontjai, belső szervei folyamatos mozgásban voltak. Már nem is annyira egy emberre, mintsem a horrorfilmek vérfagyasztó szörnyeire hasonlított. Teste folyamatosan változott, olyan volt, mint egy formátlan démon, s ami sikoly a tűhegyes fogakkal tűzdelt pofáját elhagyta, nem lehetett emberi. Djokics ráfogta az Eagle-t. Meghúzta a ravaszt, újra és újra. A lövedékek cafatokra szaggatták a nő eltorzult fejét, ám az tovább mozgott, tovább változott. Háta hosszában felhasadt, és két denevérszárny csapódott elő belőle. Djokics döbbsen lépett hátra a szörnyű jelenettől. A *lény* – mert nyilván nem lehetett ember – alig bírta kordában tartani a megállíthatatlanul mutálódó testét. Szörcsögve, bugyogva emelkedett a levegőbe korcs, felemás szárnyain. Dana folyamatosan tűz alatt tartotta. Testrészek szakadtak le a fortyogó húslényről, de gyorsan távolodott tőlük. Hamarosan kitakarta a szomszédos épület.

Szabolcs lihegve lépte át a halottakat. A téren fekvő támadók közül senki sem maradt életben. Aztán mikor meglátta, hogy találat érte a Fire&Watert, elrohant az épület felé.

– Szlobodan – lépett oda Dega Djokicshoz. – Amit használtál, ez milyen fegyver volt?

– Egy prototípus.

– A Praetorianus Gárda hadnagyaként kérdezem, válaszolj. Mi volt ez?

– Egy Oscuro Mutagenix. Azonnali növekedést indít meg a célpont szervezetében, nem lehet túlélni. Két hete rajtaütöttem az Oscuro megbízásából egy kalózbandán, akik loptak a cégtől egy teljes rekesszel ebből. Kettőt megtartottam magamnak. Egyszer használatosak. De nem így kellene, hogy működjenek, ki a fene volt ez? Mert ember, az biztosan nem.

Dega elengedte a füle mellett a kérdést.

– Ez tiltott technológia. Az Oscuro örülhet, ha Paul nem végezteti ki ezért az egész igazgatótanácsot!

– És a másik jómadár?

– Elteleportált. Elvileg szintén nem szabadott volna, hogy ilyen történjen. Teleportrendszer kizárólag a Praetorianus Gárdának és a császári családnak lehet birtokában.

– Nem mindegy? Kilőtted a gerincét.

Dega nem válaszolt.

– Nekem úgy tűnik, nincs a kezetekben az irányítás, ami a galaxis rendjét illeti – nézett végig a halottakon Djokics.

– Nekem is.

Orsoly és Szabolcs odasétáltak hozzájuk, Orsoly magához szorította a gyermeket, aki halkán pityergett.

– S most? Hová?

– Itt nem maradhatunk – fordult körbe Djokics. – Szépen elbántunk velük, de nem hiszem, hogy gyakran meg tudnánk ezt a mutatóványt ismételni, főleg, ha valaki ihletet kapna, és nagyobb erővel támadna ránk. Dega?

– A Regent Hotel.

– Ott is van biztos szobák?

– Nincs, csak nem jutott nagyobb hülyeség az eszembe.

13.

2674. november 18.

Muranovsky mínusz kilenc óra

Paul a palota tetején állva nézte az ütközetet. Bármerre fordult, nem látott mást, csak a füstre és porra sejtelmes árnyékokként kirajzolódó alakokat, villanásokat és robbanásokat, és fegyvereket, amik közül egyet sem arra terveztek, hogy egy nukleárpajzs alatt használják. Felnézett; valahol a Muranovskyn túl minden bizonnyal ott csillogott a Tejútrendszer milliárdnyi csillaga, bolygókkal, amiken az Impérium milliárdszor milliárd alattvalója élte a mindennapjait. Nagy részük minden bizonnyal követte a temetést és a koronázást, legalább fél füllel, munka közben... Tudnak arról, hogy mi történik az Ūrkastélyban, ezekben a percekben? És érdekli őket egyáltalán?

– Pedig kellene, mert a végeredmény nagyon nem lesz mindegy! – mondta ki hangosan.

Ez a deFroy nagy odaadással harcot a trónért. Szinte becsülendő. Kivéve, ha a világunkkal ellentétes a törekvése, mert akkor új szót használunk rá: fanatikus.

– Úgy hangzik, mintha tisztelnéd.

Amit tesz, minden megaira lényének mélyén ott szunnyad. Végsősoron a különbség az odaadás és a szélsőség között annyi, amennyire a kultúra e kettő távolságát értékeli. Ne tegyél úgy, mintha ti mások lennétek. Az emberi törekvés két oldala közül az egyik az állandó, örökös vágy, hogy egymást felülmúljátok. Szóban, tettekben, történetben és eredményekben. A másik, hogy az önmagatoknak okozott szenvedést spirituális élménynek élitek meg.

– Most valóban elvesztettél.

Mindkét dolog egy töről fakad. Az emberek elégedetlenek a dolgok alakulásával. Olyan formává akarják csavarni a világot maguk körül, amit helyesnek tartanak. A világot, vagy saját magukat. Amit az áruló deFroy lány művel, sokkal emberibb, mint hinnéd.

– Félek, sosem fogom megérteni, hogy tudod egyszerre árulónak nevezni a trónfosztási kísérletéért, miért segítesz megölni őt, és mégis tiszteled benne a *megaira* ősi törvényeket.

Önmagam tisztelem benne. Egyszerű: addig a pontig áruló valaki, amíg meg nem szerzi a trónt. Utána már uralkodónak nevezik. Csakhogy te és én, mi a trónt szolgáljuk, és a trónnak erősnek kell lennie. A mi kettőnk ellenállása és harca a trón ereje, amivel szemben sértő, hogy egy ilyen kis senki egyáltalán méltónak találja magát rá.

– Nem fogom hagyni, hogy Floris deFroy trónra lépjen.

Én sem. De ha ezek utána sikerülne neki, akkor valóban méltó rá.

– Nem fog neki sikerülni.

De nem ám.

*

Paul letámaszkodott a holoasztalra. Etienne Gilson és Momo szótlánul álltak vele szemben; Rashford kancellár dühében ledobta az asztalra a holokompját. A leárnyékolt ablakon keresztül beszűrődött az ostromgyűrű villódzása, a megállás nélküli dübörgéstől meg-megcsörrentek az üveg poharak a bárpulton.

– Tehát, ha jól értem – mondta Rashford. – Megtalálták, hogy Floris melyik hajóval érkezett, el is foglalták, de továbbra sincs nyoma?

– Van nyoma, csak semmire sem megyünk vele – válaszolt Paul, és kinagyított egy légifelvételt, amin az egyik romboló látszott felülről. – Igen, Gilson százados elfoglalta Floris DeFroy hajóját a Vörös Halál Árnyékával, öt kilométerrel a frontvonal mögött. Nem volt nehéz, feladták az állást, tudták, hogy megyünk. Megtaláltuk Floris feromon- és génnyomait a helyszínen, azt is tudjuk, melyik kajütben utazott, hol szállt ki, de aztán semmi. Itt, öt kilométerrel nyugatra megint rábukkantunk, de nem követhető a nyom. A környék üres volt.

– Valamilyen ruhát visel – hajolt közelebb Rashford. – Egy tompítóruhát, vagy mezőt. Talán ivott egyet, vagy levette a felszerelését egy pillanatra, azt a helyszínt találták meg.

– Én is erre gondoltam.

– A kamerákkal sem mentünk semmire. Ráállítottam a teljes hivatalt, most is őt keresik, de nincs reményem rá, hogy meg is találjuk. Ismerjük a képességeit, pusztán vizuálisan nem tudjuk őt felfedni. Parancsnok – nézett fel Wittgenre Rashford. – Vannak esetleg... egyéb bevethető módszerek?

– Elviekben lennének, de Floris korábban sikeresen elrejtette saját magát egy *Yesod*... egy magas szinten álló... őrgórral szemben is. Talán IV. von Anstetten megtalálta volna, nekünk nincs rá képességünk.

– Ki tudjuk menekíteni őfelségét valahogyan az Űrkastélyból a titkos von Anstetten hajók egyikével?

– Nem. A Muranovsky elemi szinten zárja el az alatta lévő területeket a világtól. Mélyebb dimenziókba is lenyúl. Hát pont ezért aktiváltuk, hogy rohadjon meg!

Paul akkora erővel csapott a holokonzolra, hogy benne maradt az öklének lenyomata a fémkeretben.

– Amit én nem értek – nézte a képet szemráncolva Momo. – Hogy ha van fekete kövük, miért nem használják. Azzal már itt lehetnének benn, a palotában!

– Nincs több fekete kövük – válaszolt Paul.

A többiek döbbenten nézték.

– De hát a pajzs – szólalt meg Gilson százados.

– És a flotta! És az Űrkastély védelmi rendszerei! – fakadt ki Momo.

– Nem – mondta komoran Paul. – A fekete meteor egyébként sem hatott volna a Muranovskyra, mert miután fel van kapcsolva, már nem áram működteti, nincs benne elektronika, amit le lehetne árnyékolni. Nézzenek ki az ablakon! Égnek a fények. Működik a radar. Csak épp az Űrkastély védelme nem hajlandó felkapcsolódni, márpedig a kő nem szelektál. Valószínűleg egyetlen kövük volt, azt használták a *Fata Morgana* ellen, amíg landoltak. Ide már nem jutott belőle. Ez valami más, valami új.

– Mit akar ezzel mondani, parancsnok? Mi az, hogy valami új?

– Nem tudom. Olyan, mintha az Űrkastély engedelmeskedne nekik.

– A fizikai törvényei is? – legyintett Rashford. – A Muranovskyt senki, ismétlem, senki nem tudja le- és felkapcsolni, még a feltalálója, Igor Bull sem tudná, ha élne!

Paul válaszként csak kimutatott az ablakon. Keresztbe fonta a karját, s szemráncolva nézte a kijelzőt.

– Tudnak valamit, amit mi nem. És lejár a rohadt időnk! – mondta némi hallgatás után.

– Hogy áll az ostrom? – kérdezte Rashford.

– Dumont vezérőrnagy fogja őket. Valójában bármikor győzhetnénk, ha kiadnám a Praetorianus Gárdának a teljes tűzparancsot. Csak az nem

különbözne sokkal attól, mintha mi magunk robbantanánk atomot Floris helyett. De ha legyőzzük Florist, ha megtaláljuk, ha megöljük vagy behozzuk, akkor ugyanúgy felrobbantja a saját bombáját.

– Shāh Māt – suttogeta Momo.

– Na az azért nem – emelte fel a mutatóujját Paul. – Soha, soha, soha nem lesz matt, amíg én élek! De sakkot adott nekünk, nem tagadom.

– Nyolcszáz gárdista – mondta Gilson százados, kinagyította a képet, s elforgatta. – Ha elkezdjük átkutatni az Űrkastélyt manuálisan?

– Az ég szerelmére, nettó kétezer-nyolcszáz négyzetkilométert? A rengeteg szintet, emeletet, dokkot, gyárat, faszom tudja nem is számolva? – fakadt ki Rashford. – Már bocsánat a szóhasználatért, de ez baromság. Egyrészt: el tud úgy bújni, hogy soha ne találjuk meg. Másrészt mennyi időnk is van?

– Kilenc óránk – mondta Paul.

– Értem, de ha valószínűséget is számolunk mellé? – Gilson egy digitallal egy nagy kört rajzolt a térképre. – Áll a közlekedés. Nincsenek vonatok. Gyakorlatilag a felére csökkenthetjük már most a területet, hiszen sejthető, hogy ennyi idő alatt mennyit járhatott be gyalog. Gondolom nem rohant, mint egy eszement. Ott lesz valahol, a beérkezésének pár kilométeres körzetében!

– Ez végül is igaz – bólogatott Paul. – És *valamit* tennünk kell. De még egyszer, tegyük fel, hogy megtaláljuk, utána?

– Ráborítunk egy kúppajzsot, aztán robbanthatja az atomját.

– A standard kúppajzs csak pár megatonnát bír. És már simán átadhatta másnak az ikont a bombával.

– Talán mégiscsak el kellene kezdeni keresni – sóhajtott Rashford. – Hogy legalább kinn legyünk a terepen. A Gárda át tud teleportálni a fronton, gondolom.

– Át. Viszont itt akarom tudni a seregüket – mutatott ismét ki az ablakon Paul. – Úgyhogy csak a Vörös Halál és a második század megy. Gilson, maga viszi őket. Koncentrikusan, a DeFroy-klán parancsnoki rombolójától kifelé. Aztán ha bármi nyomra lelnek, szól, én meg odaugrok.

– Értettem a parancsot.

– Induljanak. Momo, vegye át a védőgyűrűt.

– Igenis.

A két praetorianus vezető elteleportált, Paul egyedül maradt Rashforddal.

– El kell játszanunk a gondolattal – mondta Rashford némi hallgatás után.

– Melyik gondolattal? – kérdezte neki háttal Paul.

– Pontosan tudja, parancsnok, hogy mire célzok.

– Hogy jobb lenne a galaxis Floris császársága alatt, mint egy galaxis uralkodó nélkül?

– Pontosan.

– Így megy ez? Örökké vizsgáztatni fog? Pár óránk van az életből, de nem bízik bennem? Nyugodtan elengedheti az Art of Lasert. Nem fogom elárulni a császárnőt.

– Csak a munkámat végzem, parancsnok.

– Viszont – fordult felé hirtelen Paul. – Most, hogy így ketten vagyunk, azért elmesélném a halálosan ostoba és veszélyes tervemet, amit kábé fél perccel ezelőtt találtam ki.

– Kíváncsivá tett, nem tagadom.

– Oké, de előbb tényleg engedje el az Art of Lasert.

Rashford kivette a zsebéből a kezét.

– Szóval. Kancellár, maga horgászott már?

– Nagypapám versenyszerűen horgászott sziklacápara a Carnavoron.

– Remek, én is. A Bermer Bayben?

– Ott, meg a Shemshaya-öbölben is. Egy hét méteres volt a rekordja.

– Ó, az már emberi. Na de, mi kell a jó horgászathoz?

– Egy jó minőségű bot, meg egy türelmes család.

– Csali, kancellár. A horgászathoz egy kurva jó csali kell.

*

Rashford, miután meghallgatta a tervet, leroskadt az első székbe, amit talált.

– Maga nem normális – mutatott Paulra.

– Köszönöm.

– Nem, komolyan. Egyszer rá fog faragni. Nem játszhat állandóan a sorssal.

– A sors lépten-nyomon megoldhatatlan feladatok elé állít. Ha létezne ezekre hétköznapi megfejtés, nem is kellene ott lennem. Engem nem azért küldenek, hogy krízishelyzetekben standard doktrínákat futtassak.

– Most már maga a parancsnok. Magáé a felelősség. És Paul, ez olyan sok szinten üthet ki balul, hogy végig sem merem gondolni. Határos a felségsértéssel.

– De csak határos. Ha gondolja, várhatunk az utolsó óráig. Amikor már nem lesz más megoldás.

– Soha nem vitettem be magát, akkor sem, amikor teljes bolygók lakosságának életét tette kockára az Impérium győzelmének érdekében. De ez most a legnagyobb tét. Itt, ha veszünk, mindent veszünk. Átvitt értelemben a teljes Impériummal játszik.

Paul is leült egy székre a fal mellett, és a kezébe temette az arcát.

– Úgy fogjuk csinálni, ahogy mondtam – nézett fel. – És egészen biztosan lesznek áldozatok. Csak azt kell eldöntennem, hogy kit fogok megölni. Ha meg akar állítani, most tegye. Ha viszont segíteni akar, kerítse nekem elő Adelynn von Steyr grófnőt, Filone Bordaal őrgrófnőt és Augustus Phelk herceget.

Aztán felállt a székből, és kísétált a szobából, leeresztett védelemmel, lehúzott pajzsokkal. Valahol a lelke mélyén szinte vágyott rá, hogy Rashford ráemelje az Art of Lasert és meghúzza a ravaszt. Helyette a BBH teljhatalmú ura a holokomjáért nyúlt, és beindította a terv ráeső részét.

*

Paul megállt a folyosón. Materializálta a teleportegységét a kezébe, majd inaktíválta az összes PHR-alapú rendszerét. Elővette a holokomját, nézte egy darabig, aztán hatszorosan titkosított gárdavonalon feltárcsázta Seiren Arakushát.

– Pingelj meg – parancsolta, miután felállt a kapcsolat. Egyetlen csippanás volt a válasz; Paul mély levegőt vett, és elteleportált a pingelés koordinátáira.

Maga az utazás nem tartott semeddig sem; a fájdalom egy másodperccel később érkezett, miután megjelent az új helyen. A PHR normál esetben megvédte az élménytől, de így, lekapcsolt állapotában nem. Olyan érzés volt, mint úrruha nélkül kilépni a vákuumba, mint tűzbe esni, mint jeges tengerbe fulladni. Minden idegszála lángolt, úgy érezte, a húsa nem marad fenn a csontjain, hanem lefolyik a lábai elé. De nem kiáltott fel.

Körbenézett: egy ipusztériális jellegű teremben állt, alacsony, rácsos acélszerkezetekkel, amik több szintre osztották a belső teret. A csövek,

pumpák, elosztók és hűtőrendszerek között alig maradt állóhely. A levegő száraz volt és forró, mint a sivatagban. Seiren civil ruhában állt vele szemben, fegyverrel a kezében. Blindamoor von Anstetten pedig valamivel hátrébb, egy testhezálló, kéesszürke overállban tördelte a kezeit.

– Paul – engedte le Seiren az antik lőfegyvert.

– Felség – hajolt meg Paul a császárnő felé. – Jöttem, ahogy tudtam.

Áldottak a Hatalmasok.

– Mindörökké.

Tehát ő az? Méltatlan ez a hely és ez a gúnya a megairák uralkodójához! Látom, Medúzoid Orphiphagia Comae-val született, élő hajjal. A mágiavakságának kifejezése. Gyönyörű teremtés.

– Mi történik odafenn? Az alezredes nem tájékoztatott semmiről – lépett közelebb Paulhoz a császárnő.

– Az ön érdekében, felség – válaszolt Paul, miközben megpróbálta kirázni a kezéből a teleportmező okozta rettenetes fájdalmat. – De mostanra változott a helyzet.

– Tudni akarom, mi történik a városommal!

– Floris DeFroy egy teljes hadsereggel érkezett. Jelenleg a Palotát ostromolják, sikerült meggyőzőnöm őket arról, hogy felséged ott tartózkodik.

– A civilek?

– Nagyon a veszteségek.

– Az az álnok kígyó!

– Valóban. Még kilenc óra, és lekapcsol az időzáras Muranovsky; akkor rövid idő alatt kisöpörhetjük ellenfeleinket a városból. De van egy probléma, felség. Floris egy stratégiai atomfegyverrel érkezett, és azzal fenyegetőzik, hogy felrobbantja, ha nem kapja meg a trónt nyolc órán belül.

Blindamoor arcán ezernyi érzelem futott keresztül. Végül kihúzta magát, és Paul szemébe nézett.

– Legyen hát. Inkább maga, parancsnok, mint bárki más. Essünk túl rajta! Megmutatom, hogy hal meg egy von Anstetten!

Paul értetlenül nézett rá, de aztán megértette, mire céloz a sárkány.

– Jaj dehogy! Felséged hova gondol! Nem azért jöttem, hogy átadjam a trónt annak dögszagú hiéna-nősténynek. Bocsánat a

szóhasználatért. Ha kell, felségeddel halok, eszemben sincs elárulni a trónt.

– Hát akkor?

– Mi a terved, Paul? – kérdezte Seiren is aggódalmasan.

– Ön legyőzte kézitusában Gwandolynt.

– Valóban – bólintott Blindamoor.

– Hívja ki párbajra Florist a trónért. Fordítva nem lenne jogszerű, de ha ön kezdeményezi, az legitim.

– Na de... na de parancsnok... – dadogott Seiren.

– Feltételnek szabjuk, hogy le kell tennie az atomot. És hogy bízson bennünk, a legmagasabb körökből viszünk tanúkat.

– Értem – bólintott Blindamoor. – Ez is jobb megoldás, mint a halál. Ha pedig Floris győz, akkor jogosan szerezte meg a trónt. Csak tegye meg, Paul, hogy megőrzi a békét utána is...

– Eszemben sincs hagyni, hogy Floris DeFroy győzzön abban a párbajban – csóválta a fejét a férfi.. – Amint letette az atomot, megölöm. Ezzel a két kezemmel fojtom meg! Természetesen a tanúk is ugyanígy fognak járni.

Blindamoor undorral lépett hátra.

– Na nem. Sok mindent eltűrtem, parancsnok, de azt nem, hogy két lábbal taposson a százezer éves *megaira* szokásokon! Nem leszek holmi csali, egy segéd, egy egyszerű gyilkossághoz! Egy szót se róla többet! A párbaj jó ötlet volt, az egyetlen, amit még tehetek, hogy megóvjam az alattvalóim életét. És ha Floris DeFroy császárnő lesz, legalább a törvényeink szerint lehet az, és a klánok engedelmeskednek majd neki. A Mauzóleumban fogjuk tartani a párbajt. Az mindenkinek egyformán tiltott terület. Nincs titkos bejárata, nincsenek benne rejtett fegyverek.

– Nem, nem – emelte meg a hangszínét Paul. – Nem tehetem ki felséged ekkora veszélynek! Kitalálok más megoldást!

– A béke és a fejlődés a lényeg, Paul Wittgen, nem az én koronám. Én csak a népeink akarátának eszköze vagyok. Soha nem adnám át az apám által rábízott trónt önként, de aljas gyilkossághoz sem asszisztálok.

– Azt a trónt nekem is meg kell védenem! Floris nem léphet a lépcsők közelébe sem, és pláne nem ön helyett!

– Ó, ha a szerencse és EL az oldalamba áll, megölöm őt, parancsnok. Kitépem a szíveit a helyéről, iszom a véreből, mert az árulásnak halál a

bére! Tegye a dolgát. Vegye fel a kapcsolatot azzal az árulóval. Szervezze meg a párbajt.

Paul teljesen kétségbeesett, segélykérően nézett Seirenre, aki nyelt egyet, és Blindamoorhoz fordult.

– Paulnak igaza van, felség. Minden eszköz szent, ami önt a trónon tartja!

– Elég volt. Ez a parancsom, engedelmeskedjenek! Tegyék a kötelességüket! Párbajra hívom Floris DeFroyt, és meg fogom ölni!

*

Paul remegő arcizmokkal lépett ki a gépészeti teremből a folyosóra; dühében belevert a húsz centi vastag sugárkerámia falba, és beszakította a szomszéd csarnok oldalát. A húsa cafatokban lógott az ökléről.

Meghozta a döntését.

Tárcsázta Floris vonalát.

– *Ó, hát ez nem várt ajándék* – nevetett fel Floris, miután fogadta a hívást. – *Paul, Paul, Paul. Megtetted? Nem lehetett könnyű.*

– Nem tettem meg. Viszont Blindamoor von Anstetten párbajra hív téged a trónért.

Floris felkacagott.

– *Na ez, ez aztán ritka ostoba trükk. Jobbat nem tudtál kitalálni?*

– Komolyan beszélek. Azt mondta... tudnod kell, hogy gyűlölöm ezt a helyzetet... de azt mondta, így legalább jogosan foglalnád el a trónt, és megmarad a béke a klánok között. Tudod, ő ilyen uralkodó.

– *Ja. Unalmas. És mégis, miféle módon lehet ezt lejátszani? Menjek oda fegyvertelenül, hogy a praetorianusaid keresztre feszítsenek?*

– Sajnos nem. V. von Anstetten a Mauzóleumba hív téged. Ott nincs titkos átjáró, nincs lehetőség rajtaütésre, nincs média.

– *Tudom. IV. von Anstetten egyszer elvitt oda. Várjunk, ez most komoly? Tényleg ez Blindamoor terve? Végül is logikus. De honnan tudjam, hogy nem csapda? És te honnan fogod tudni, hogy nem robbantom rátok az egész rohadt barlangot?*

– Megmondom. Sem én, sem a császárnő nem tudjuk használni a mágia szintjeit. Tanúnak hívjuk Adelynn von Steyr grófnőt, Filone Bordaal őrgrófnőt és Augustus Phelk herceget. Ismered őket?

– *Természetesen. Phelk egy pojáca. Elárulta a megaira klánok felét. Filone az én pártomon állt az apámmal szemben. Adelynn pedig... csak*

az üzleteivel foglalkozik. Jó választás.

– Mindhárman felléphetnek a megfelelő lépcsőre a Szefiroton. Így nekem és V. von Anstettennek nincs esélyünk csalásra. Én leszek az utolsó tanú. Leteszek mindent. A PHR-t, a Herdeneket, egyedül érkezek, mint kísérő. Te pedig lerakod az ikonodat, átadod az atomot. Képes lennél tisztességben veszteni?

– *Nem igazán.*

– *Sejtettem.*

– *De ahogy mondtam, én hajlandó vagyok meghalni ebben a játékban. És a kedvemre való lenne törvényesen a trónra jutni... könnyebb lenne a helyzetem. Áruld el, ez a te ötleted volt?*

– *Igen.*

– *Ravasz. Beágyazod magad mindkét végkifejlet esetén, mint a Gárda parancsnoka.* – Floris kuncogott párat. – *Rendben. A jó életbe, rendben. Mondtam én, hogy estére felelsz nekem.*

– *Nagyon biztos vagy benne, hogy le tudod őt győzni.*

– *Természetesen. Paul, mondtam neked: minden szempontból jobb leszek császárnőnek, mint ő. Tudom kezelni a világi ügyeket, a Gevurah szintjén állok, és évek óta együtt edzek a Tartaros-köd bajnokaival. Ez csak egyféleképpen érhet véget.*

14.

2674. november 18.

Muranovsky mínusz hét óra

Az Űrkastély, a von Anstetten Mauzóleum bejárata

Hetven Praetorianus gárdista nézett farkasszemet háromszáz paladinnal a császári arborétum tisztásán, a Mauzóleum előtt. A számbeli fölény nem tükrözte a valódi erőviszonyokat.. Paul a háromszáz paladint nyugodt szívvel bízta volna Momo és Gilson osztagaira is, ha csatáról lett volna szó. De adnia kellett a látszatra.

Paul mindössze egy alsónadrágban állt a két sorfal között, a PHR-övet hátranyújtotta Seirennek.

Blindamoor mezítláb, fekete alsóneműben állt mellette, egy rövid, borotvaéles gladiusszal a kezében. A fején egy rézből készült, arcvédő nélküli murmillo sisakot viselt. Feszült volt, arcán harag árnyéka látszott. Amikor ugyanis Paul kihozta őt a gépészeti központból, a császárnőnek kitűnő rálátása nyílt a pusztításra, amit Floris serege okozott. Az Űrkastély levegője már érezhetően megromlott; a szénzsűrők a teljesítőképességük határán dolgoztak. Az arborétumban pernye és hamu hullott hóként alá a térre.

Rejtsd el magad – üzent gondolatban Paul, és remélte, hogy Helel Bin Shahr nemcsak meghallja őt, de engedelmeskedik is a kérésnek. A tanúnak hívott három főméltóság – Adelynn von Steyr grófnő, Filone Bordaal őrgrófnő és Augustus Phelk herceg – ugyanis azokban a másodpercekben léptek fel a beavatásuk megfelelő lépcsőire, és felfedezhették volna a kapcsolatot a démoni *shatgelt* és Paul között.

Adelynn von Steyr, mint mindig, most is vörösbe öltözött, Bordaal őrgrófnő pedig sötétzöldbe. Ő tűnt hármuk közül a legidősebbnek, valóságos vénasszonyként állt a gárdisták előtt, bár a *megaira* méltóságok esetében a külső mindig csak választás kérdése volt. A grófnő beavatásának határa a *Binah* volt; felvezetés nélkül, egyetlen gondolattal vette fel a *Szefirot* ezen szintjét. Paul hátán felállt a szőr. Az őrgrófnő volt a következő, ő a *Chesedre* lépett fel. A praetorianusok

közül többen összereztek. Filone Bordaal aktívan használta az erejét, soha nem rejtette a képességeit véka alá. Fekete boszorkány hírében állt, véres történetek középpontjában. Augustus Phelk pedig, aki egészen a *Gevurah* szintjéig jutott, az istenek hatalmát Idézte meg az Arborétum fái közé. Paul egy pillanatra azt hitte, a herceg az emberi formáját is levedli, akkora fenyegetés áradt a *megairából*, aki egy fekete hajú, beesett arcú államférfi képében mutatkozott a jelenlévők előtt.

– Tanúi leszünk a párbajnak – dörögte Augustus Phelk. – Császárnő, parancsoljon tétlenséget a Gárdának!

– Hű testőreim – fordult hátra Blindamoor. – Explicit megtiltom, hogy bárki beavatkozzon a párbajba! A harcunk idejére tűzszünetet hirdetünk a két fél hadereje között. Aki megszegi ezt, halál fia! Aki megzavarja a rituálét, elevenen fog elégni! Ha a sors a vesztem kívánja, úgy parancsom, hogy Floris DeFroyt szolgáljátok tovább!

– Lépjén elő a kihívó – nyikorogta Filone Bordaal, és csontos ujjával a paladinokra mutatott.

Floris DeFroy elősétált a térre. Már ő is levette a ruháit, az alsóneműjén kívül nem viselt semmi egyebet. Hosszú, sötétszőke haja hullámokban lengett mögötte. Kezeiben csak egy kukri tört és egy maroknyi gömböt tartott. Paul a fogait csikorgatta. Floris szép volt, mint mindig, macskaléptei kiemelték hosszú combját. Volt, ami nem változott: ugyanolyan látszólagos nemtörődomséggel viselte a dolgait, mint akkoriban, mikor együtt küzdöttek az Omrameián, jókedvét, amit talán csak maszkként viselt, továbbra is megőrizte. De Paul már látta a vonásai alatt a lassan előtörő politikust, a hadurat, a vezetőt. A nő végignézett Paul kidolgozott testén, elmosolyodott, és rákacsintott; Blindamoor figyelmét nem kerülte el a pillanat, és úgy megszorította a gladiust, hogy majdnem kettétörte a fegyvert a markolatánál.

– Hercegnő – lépett következőként előre von Steyr grófnő. – Adja át az atombombát. Hagyományozza a paladin vezérlést a győztesre!

Floris elmosolyodott. Belevágta hegygel előre a kavicsba a kukrit. Feldobta a levegőbe a gömböt, majd újra elkapta. Benyomott rajta két gombot, és az eszközből egy kezdetleges ikon, egy hófehér sugár tört elő. Belenyúlt, és a fény mélyéről egy sárga-fehér, aktatáska méretű stratégiai töltetet emelt ki. A bomba az Oscuro jelét viselte, akiknek elvileg nem volt hivatalos licensze atomfegyvereket gyártani. Paul szinte hallotta a felsikoltó atomriasztók hangját. A töltet természetesen túl

apró volt ahhoz, hogy elérje a kritikus tömeget, ám az oldalán villódzó háttértárolók mennyisége alapján Paul úgy számította, hogy a valódi, felépülő mérete egy siklótankéval lehetett azonos.

– Nincs harag, ugye, Blinda? – kérdezte mosolyogva Floris. – Mindenkinek jobb lesz így. Grófnő, őrgrófnő, herceg. Megtisztelnak a jelenlétükkel. Amikor újra kilépek a Mauzóleumból, együtt építhetjük fel az új világot. Maguk lesznek a belső köröm, az új vezetői rend, akik a rendszereim élére állhatnak.

– A paladinok – mondta szigorúan Phelk herceg.

– Persze, persze. – Floris hátrafordult. – Adrax-Alfa-Ameron parancssor. Ráhagyományozom a teljes vezérlési mátrixot a párbaj győztésére. És átadom a családom uralmi jogát a Tartaros-köd felett is. Kezdhetjük végre?

Paul odalépett a Mauzóleum külső kapujához. Ráhelyezte a kezét a szkennerre, elmormolt néhány szótagot, és az acél kapuk felnyíltak. Nem egyszerűen kitárultak: a bonyolult, összetett felületük lassan visszahajtódott önmagukba. Rekeszek tolódtak félre, kerekék fordultak el, mígnem feltárult mögöttük a cseppkőbarlang sötét bejárata. Blindamoor, Floris és a tanúk egyenként besétáltak a nyíláson. Paul még hátrapillantott Seirenre, majd keserű arc kifejezéssel maga is belépett a feltáruló kapun.

A barlang bejárata pár méter után átadta a helyet egy tátott szájú, óriási sárkánykoponyának, ami teljes egészében kitöltötte a teret a plafontól a padlózatig. Az emberméretű szemfogak oszlopfőként keretezték a barlangjáratot, ami tovább folytatódott ott, ahol a néhai sárkány torka lett volna. Mert ez volt a von Anstettenek mauzóleumának valósága, egy temető egy halott szörnyeteg csontjainak belsejében. Maga a barlang egy távoli világról származhatott, talán nem is ebből az univerzumból. Egy olyan temetkezési hely volt ez, amit a *megairák* százezer évek óta cipeltek magukkal aktuális uralmuk színhelyére. Ki lehetett ez a rettenetes lény, kinek a csontvázában jártak? Egy nagy uralkodó, vagy egy nagy ellenség? Egy lázadó herceg, aki ide menekült, a barlang mélyére *valami* elől? Vagy egy hős, aki végső önfeláldozásában új mauzóleumot nyitott az uralkodóháznak? A cseppkövek a bordák között lógtak az egyre szélesebb térben. Ezek okozhatták a lény halálát, vagy azóta alakultak ki, hogy végső álomra hunyta irtózatos szemét?

Paul nem tudott a gondolattól menekülni, hogy a néhai *megaira* emberszerű lényként sétált be a barlang mélyére, s csak itt vette fel valódi formáját, rituális öngyilkosságot elkövetve a dárdszerű cseppkövek alatt...

Előresietett, és beállt Floris és Blindamoor közé. A császárnő némán haladt a kikövezett úton a bordák alatt, Floris viszont megállás nélkül csacsogott. Adelynn von Steyr grófnőnek magyarázta a tervezett reformjait.

– A világ így változik, praetorianus – mondta halkan Augustus Phelk.
– Vér és kard, hatalom és behódolás.

Paul nem válaszolt. A sötétségből előbukkanó hatalmas koponyát nézte, ami egy márvány posztamens tetején pihent. II. von Anstettené volt; a szigorú, keménykezü uralkodó a Pannon ellen folytatott háborúk végén vesztette életét. A legenda szerint egyszerűen lefordult a trónjáról, amikor megkapta az úrflojtája pusztulásának híret. Paul nem vette be ezt a mesét. Valami más, valami sokkal sötétebb dolog kellett történnjen, hogy az uralkodót sárkány formájában érte a halál. Egy orgyilkos? Egy pannoni sötét sámán? A koponya mögött a félhomályban egy színezüst és titán szarkofág pihent, az, amit II. von Anstetten nyilvános temetésekor használtak.

Az út túloldalán egy üres posztamens porosodott, III. von Anstetten emlékére. Az ő szarkofágja fekete mahagóniból és malachitból készült, mesébe illő alkotás volt, a koponya hiánya pedig arra utalt, hogy az uralkodó nem egyszerűen elhunyt, hanem *shatgel*tként létsíkot váltott. III. von Anstettet nem hiába nevezte az utókor „Nagynak”. Ő kötött végül békét a Pannonnal, ő hozta az azóta is érvényben lévő törvények java részét. Tárgyalásokkal, házasságokkal, kifogástalan szerződésekkel, és ha kellett, nyers erővel csaknem másfélszeresére növelte apja birodalmát. És nem utolsó sorban, ő ütközött meg Nagy Arturusszal is. A legnagyobb háború, amit az emberiség valaha vívott. A hősök kora.

A kis csoport egyre mélyebbre ereszkedett a barlangba, kacskaringós utakon, mélybe vezető lépcsőkön keresztül. A falakat megszámlálhatatlan posztamens díszítette, kisebb sárkánykoponyákkal: a néhai trónörökösök, a gyermekek, unokák és hercegek, néhány kiemelt státusú őrgróf. Valahol a falak mellett minden bizonnyal ott feküdtek a szarkofágok is, néhány kanopuszedény és hamutároló társaságában. Ezek általában egyszerű kőből készültek.

Paul nem tudott odanézni IV. von Anstetten szarkofágjára és a sárkánykoponyára, ami a posztamensen pihent. A szarkofág alatt már megszáradt a vér. Az egyik siratólány hullamerevségbe szilárdult karja kilátszott a cseppkövek mögül.

Sötét térség következett, amiben egy minden eddiginél hatalmasabb koponya feküdt. ez volt maga I. von Anstetten letaglózó maradványa. Az uralkodó feje jól láthatóan torz volt, mintha rákos betegségben szenvedett volna, de lehetett ez mágikus eredetű sérülés is.

Paul a könnyeivel küszködött. Tisztában volt vele, hogy lehetett a narratívát úgy csavarni, hogy a *megairák* az emberiség leigázóiként jelenjenek meg a történelem lapjain. Ám Paul egyáltalán nem így gondolt rájuk. Ő egy birodalmat látott, az emberiség terjeszkedését, védelmet a kozmikus horror szörnyeivel szemben, végtelen flottákat, melyeket a sárkány-császárok álmodtak létre acél akarattal, és egy dekadens, kizsákmányoló óvilágot, amit I. von Anstetten törölt el, amikor 2405-ben landolt a Capitolium tetején, és kiterjesztette a szárnyait. Már akkor is tízévnyi háborúskodás állt mögötte a csillagközi térben az átszivárgókkal szemben, amelyek mindenestül felfalták volna a galaxis népeit. Neki is volt szarkofágja, egy gyémántokkal és smaragdokkal díszített, színarany, páratlan csoda. A terem legértékesebb műkincse azonban mégsem ez volt, hanem az I. von Anstetten koponyájának közepére elhelyezett ereklyetartó, amiben a *Cailleach* pihent, a kristály, a távoli világokra nyíló kapuk kulcsa, amiket a nagy uralkodó mindörökre bezárt.

Paul még soha nem merészkedett ennél mélyebbre a Mauzóleumba. Innentől azon császárok posztamensei következtek, akik még nem e világon uralkodtak. A modern kor sárkányainak csarnokában még állt egy utolsó koponya: I. von Anstetten hőn szeretett lányáé, Lomariné. Ez a csontmaradvány olvadt volt és formátlan, minden bizonnyal amiatt, hogy a hercegnő az élete végén egy vulkán kürtőjébe ugrott. Sokan öngyilkosságnak vélték, ám tudva, hogy Lomarin a Mauzóleum végső őreként szellem formájában ezen a létsíkon maradt, Paul szinte biztos volt benne, hogy a sárkánylány rituális öngyilkosságot követett el valamiféle titkos beavatás keretén belül. Egyfajta *félshatgelt* lett belőle. Ez lehetett a szándéka? Vagy nem sikerült teljesen az átlényegülés?

A következő koponyák már sárkányra sem hasonlítottak. Rettentő szörnyek maradványai voltak ezek, túlvilági démonlények utolsó nyomai

a való világban; Paul úgy látta jobbnak, ha rájuk sem néz.

– Ha ide kerülök, elhelyez engem is, parancsnok? – kérdezte halkan Blindamoor. – Floris nem lesz kegyes, nem hiszem, hogy nyilvános temetést tartana nekem.

– Felséged győzni fog – válaszolt Paul.

– Az apám mellé helyezzen. Nem számít, milyen formában, az sem baj, ha csak odahajít mellé.

– Felségednek győznie *kell*.

– Tévedtem, parancsnok. Hogy is mondta? A hatalom a hatalom látszatából születik. Ellensúlyoznom kellett volna a mágikus erőm hiányát világi erővel. Magának volt igaza.

– Ha ennek vége, olyan védelmet építék felséged köré, hogy senki sem meri megkérdőjelezni soha többé.

A tér, ahová kiértek, talán beavatások színtere lehetett. A padlót fényesre koptatott, hideg, poros márvány fedte. A három tanú elengedte a kezükben tartott fénydrónokat, amik lassan felrepültek a barlang tetejéhez, hogy bevilágítsák a helyszínt. Paul besétált középre. Florist egyetlen kézmozdulattal a kör egyik felére küldte, Blindamoor az átellenes oldalon foglalta el a helyét.

– Ősi törvényeink szerint a kihívás érvényes – mondta halkan Augustus Phelk, hangja mégis tenger zúgásaként morajlott. – Egy hercegnő nem hívhatná ki a császárnőt a trónért. De nem is mondhat nemet, ha a kihívás létrejött. Ebben az érában nem történt még ehhez fogható, de az évezredes múltunk számtalan esetet feljegyzett már. Aki feladja, veszített. Aki életét vagy eszméjét veszti, a párbajt is elveszti egyben. A menekülés feladásnak számít! A harc az utolsó vérig tart. A regeneráció megengedett. Itt az őseink színe előtt, szülessék hát végleges döntés a trón birtokosáról!

Paul kisétált középről; de közben Floris szemébe nézett, olyan mély haraggal és gyűlölettel, hogy a sárkánylány arcáról lelohadt a mosoly.

Blindamoor azonnal támadott. Gladiusa hossz-előnyben volt a kukrival szemben, és gyors egymásutánban bevitt Florisnak két találatot, egyiket a combjára, másikat a bal felkarjára. Floris védekezés helyett maga is támadásba lendült, leverte Blindamoor fejéről a gladiátorsisakot, és felvágta az arcát.

Az első pár pengeváltás után a két sárkány körözni kezdett egymás körül. Sebeik begyógyultak, Floriséi egy kicsit lassabban, mint

Blindamooré. Összecsaptak, újra és újra, és a márványpadlót hamarosan betérítette a sötét *megaira* vér, amiben a két nő mezítláb csúszkált. Floris vedlette le elsőre az emberi formáját. Kettőt fordult tengelye körül, és egy arany-bézs színű, hosszú sárkánykígyó képében folytatta a harcot. Blindamoor követte a példáját, ő vakítóan fehér *megaira* formáját vette fel. Szívbe markolóan gyönyörűek voltak mindketten.

Az anyagi sárkánytestekről hamarosan cafatokban lógott a hús. Lángot okádtak egymásra, karmokkal, fogakkal tépték ellenfelük testét. Halálos ölelésben tekergöztek egymás körül, mint két megveszekedett démon. Lassan nehéz volt őket megkülönböztetni egymástól. A súlyuktól rengett a föld, a plafonról por hullott alá.

Blindamoor leharapta a helyéről Floris bal karját, ami nem regenerálódott már. Paul kiszáradt szájjal nézte a harcot, egy pillanatra úgy tűnt, a császárnő játszi könnyedséggel legyőzheti Floris DeFroyt, a Tartaros-köd hercegnőjét, ám a helyzet egy pillanat alatt megfordult, amikor Floris elkezdte felfelé tolni magát a *Szefirot* lépcsőin. Fájdalma ellenére egymás után vette a fokokat, s már a *Gevurah*-n állt. A padló végigrepedt a mágikus erőtől, amit manifesztált. Cseppkövek hullottak a márványpadlóra. Blindamoort vörös, mágikus szalagok vették körbe, és a húsába vágtak. A császárnő felvonyított, hangjából valódi fájdalom és elkeseredés hallatszott ki.

– Nem! Ez szabálytalan! – kiáltott fel Paul. Már lépett volna a körbe, hogy szétválassza a küzdő feleket, pusztá kézzel, ha kell, ám Augustus Phelk herceg elébe állt, és a szemébe nézett.

– Ha az uralkodó párbajra hív valakit, minden eszköz megengedett – mondta halkan. – *Főleg* a mágia. V. von Anstetten pontosan tudta ezt. Tudta, hogy ma meg fog halni. Tiszteletre méltó, hogy ezt a módját választotta a távozásnak. Neki soha nem volt valódi esélye a trónt megtartani. Floris DeFroy lépett először, de heteken belül lett volna másik kihívó is. Nem ez a legrosszabb, ami történhetett volna, praetorianus. Most nézze! Adja meg neki ezt az utolsó tisztességet!

Paul gyomrába jeges félelem mart. Blindamoor már fulladozott az őt szorító erők alatt. Floris visszavette emberi alakját; bal keze könyökből lefelé hiányzott. A csonk füstölt, mintha vissza akart volna épülni, ám ő minden koncentrációját a béklyók fenntartásába ölte.

Paul szinte látta a lelki szemei előtt az őt körülvevő *megairák* rettentő mágikus erejét. Phelk herceg és Floris álltak a legmagasabb szinten, a galaxis bármely teremtményéhez képest isteni lények voltak mindketten. Florist vörös fellegek vették körül, apró kisülések csapkodtak a bőrén. Jobb kezét felemelte az előtte vergődő, haldokló sárkánykígyó fölé, és karmokká görbítette az ujjait. Az áttetsző, vöröses erőnyalábok még szorosabbra zárultak Blindamoor körül, csontig hasították a testét. A császárnőnek kigúvadtak a szemei, nyála véresen habzott, ahogy elharapta a saját nyelvét. Görcsökben vergődött, farka vége mereven csapkodta a padlót.

– Vége – tette Paul vállára a kezét a herceg.

Paul felidézte maga előtt IV. von Anstetten szigorú arcát. A beavatásának pillanatát. A koponyákra gondolt, egy szinttel feljebb a barlangban, akik egykoron mindannyian von Anstettenek voltak; és egyik sem DeFroy. Mintha egy egész dinasztia minden sárkánya őt nézte volna abban a pillanatban.

– *Nem* – suttogetta, és feltárta elméje kapuit Helel Bin Shahr előtt. Fellépett a *Tiferet* szintjére. Egy pillanat alatt ott termett Floris mellett.

Most már látom őt is! És ha látom...

Paul kihasználta a jelenlévők döbbenetét, hogy meg merte zavarni a harc szentségét, és lendületét kihasználva mellkason verte Florist, aki bezuhant a cseppkövek közé.

Adelynn von Steyr felkiáltott. Filona Bordaal tüzet okádott a küzdőtérre, de a lángok nem érték el a férfit. Augustus Phelk felüvöltött dühében. Benne volt abban a hangban minden elnyomott gyűlölete az emberek iránt, az ellenszenve Blindamoorral szemben, a nehezen kordában tartott vérszomja. A sziklák a levegőbe emelkedtek körülötte, az energiáit Paulra fókuszálta. Bárki mást meg tudott volna ölni abban a pillanatban, akár a feketecsuklyás testőrség tagjait is, de addigra Paul már nem volt egyedül. Marionett bábuként vetődött előre, mintha nem is az izmai mozgatták volna. Abban a pillanatban ő volt a legmagasabb szintű beavatott a teremben, s bár saját ereje, tudása és képességei messze elmaradtak a jelenlévőkétől, a sötét *shatgelt* bőven pótolta a hiányosságait.

Paul ráemelte a kezét Phelkre, megrántott valamit a levegőben, amit talán csak ő egyedül látott lelki szemeivel, és a herceg üvöltve omlott össze, elzárva a *Szefirot* és az *Eyn Sof* erejétől. Paul, miközben odalépett

a *megaira* elé, puszta kézzel letört egy mázsás cseppkövet a helyéről, felemelte a feje fölé, és hegygel előre belevágta a herceg fejébe. Phelk azon nyomban kilehelte a lelkét; ha lett is volna esélye egy ilyen sérülést regenerálni, a *Szefirot* hatalma nélkül egy egyszerű, világi lény volt csupán.

Filone Bordaal benyúlt az erszényébe, kivett belőle egy marék apró csontot, kezében porrá morzsolta, és szétszórta maga előtt.

Vén boszorkány!

Shahar felkacagott, és támadásra ösztökélte Pault. A férfinek eszében sem volt ellenállni, hagyta, hogy a démoni *shatgelt* irányítsa őt.

Azt hiszed, a rettenet lángjának praktikái hatnak rám?! Én repülök a mélység vizei felett! Én vagyok a sötétség hatalma, ostoba nőszemély!

Paul kezének egyetlen lendítésével félresöpörte a levegőben szállingózó, mágikusan töltött csontport. Felemelt egy követ a földről – furcsa, nem kellett lehajolnia érte –, és ütni-verní kezdte vele az őrgrófnőt. Eltörte a csontjait, a koponyáját, betörte az arcát. Fröcsögött a vér mindenfelé; csak akkor hagyta abba, amikor a vén *megairából* csak véres pép maradt a barlang padlóján.

Adelynn von Steyer nem maradt ott Paullal viaskodni, elrohant a barlang mélye felé. A férfi közben odalépett Blindamoorhoz, belenyúlt a sebei mélyére, kiemelte onnan és puszta kézzel széttepte az őt fogva tartó energianyalábokat. A császárnő arrébb vánszorgott, vért hányt, hörgött, nyüszített.

Floris kikecmergett a cseppkövek mögül, ahová zuhant. Nehezen lélegzett, próbálta helyreállítani szétzúzott tüdejét. Paul eltorzult arccal szorította ököibe a kezét, és két mozdulattal megfosztotta a sárkánylányt a kapcsolattól, ami a *Szefirot* lépcsőíhez kötötte őt. Floris, miután nem maradt benne az éltető *Eyn Sof* hatalmából, összeesett a márványon. Sípólva vette a levegőt, döbbenten nézte a férfit, aki talpig véresen, agyvelőcafatokkal a kezén állt közte és Blindamoor között. Fekete fellegek gyűltek Paul köré, bőre zöld villámokat húzott a *megaira* vérhez a padlón.

– Szentségtörés – bugyborékolta Floris véres szájjal. – Pont ezen a helyen... Becstelenség...

Paul elindult feléje.

– Ezért? – mutatott Floris Blindamoorra, aki egyre távolabb próbált kúszni. – Ezért? Ez nem becsület... ez nem méltó a trónra...

Paul odaért elé, lenézett rá.

– Én lettem volna a helyes döntés – szűkölt a lány. Megpróbált feltámaszkodni, de összeomlott a hiányzó bal keze csonkján. – Mi vagy te... mit tettél magaddal...

– Te kényszerítettél rá – hörögte Paul, és odatérdelt a lány mellé. – Átkozott lettem! A te hibád!

– Passzol hozzád.

– Mondd el, hogy kapcsoltad le a Muranovskyt! Mondd el, miért nem működött az Úrkastély automata légvédelme!

– Nem mondom. De valami azt súgja... hamarosan téged is... felkeres.

– Kicsoda? Ki keres fel?

– Semmit... sem tudsz meg tőlem. Essünk túl rajta! Csináld!

– Most is te akarsz irányítani?

– Van veled valaki... – nyögte Floris.

Paul rámarkolt a hercegnő nyakára.

– Egyszer szerettelek téged – sziszegte a férfi. – Soha nem akartam volna, hogy ez legyen a vége. De ma, kedvesem, ma istentelenül nagyot hibáztál.

A tigris-kung-fu egy technikájával kitepte Floris DeFroy torkát a helyéről. A következő mozdulattal, egyetlen csapással megölte őt.

És Helel Bin Shaha csak nevetett, nevetett megállás nélkül, és maximumra járatta a feketecsuklya rendszereit, szerotoninnal és endorfinnal jutalmazta Pault.

Mire a férfi odafordult hozzá, Blindamoor visszaalakult emberi formájába. A földön feküdt, hunyorgott a fájdalomtól, a sebei már elkezdtek összezárulni.

– Rögtön jövök – mondta Paul. Felvette Floris elejtett kukriját, és megindult a barlang mélye felé.

Nem kellett sokáig keresnie. Adelynn von Steyr grófnő, kinek beavatási szintje több lépcsővel volt Paulé alatt, idegesen várt rá két fordulóval lejjebb, szörnyetegek koponyái között.

– Hű szolgálója vagyok V. von Anstettennek – dadogta. – DeFroy hercegnő, hát mégis, mit képzelt magáról? Reméltem, hogy közbeavatkozik, Paul. Bízam magában. Kérem, tartom a számat.

Kérem... én kezelem a központi bankot! Nélkülem összeomolhat a számlarendszer! Ne... nekem befolyásos barátaim vannak!

Paul föléje tornyosult. Felmutatott a plafonra. Von Steyr grófnő felnézett, remegő végtagokkal. Paul pedig a kukri egyetlen csapásával lefejezte őt.

Bódultan ténfergett vissza a terembe. Blindamoor a földön ült, meztelenül, a haja megállás nélkül mozgott és tekergett. Paul odaért elé, letérdelt, és lehajtotta a fejét.

– Mit tettél? – kérdezte halkan Blindamoor. – Túlmentél minden határon, Paul Wittgen. Szembeszálltál százezer év hagyományaival. *Megairákat* öltél törvénytelenül. Megmondtam, hogy aki beleavatkozik a párbajba, az halál fia.

– Érted véled szálltam szembe – válaszolt Paul. – Nem érdekelnek a hagyományok, a *megaira* méltóságok, nem érdekel, ha meghalok, császárnő. Tisztában voltam vele, hogy meg kell büntess. Készen állok.

– Miért tetted?

– A trón a von Anstetteneké, senki másé. A hűségem az ön néhai atyja felé túlmegy a fogadalmaimon, az eskümön. Bármitől megvédtem volna felségedet. Eddig tudtam kísérni, császárnő. Ha kiléptünk, önként átadom magam Seiren Arakusha alezredesnek, és...

Blindamoor előreugrott, mint egy kígyó, és leteperte Pault. Csókolta, harapta, körülölelte a testével.

– Császárnő, nem...

De igen. Gyermeket nemzel a császárnővel, Paul, a Hibridet, kit megjósoltak, aki feketecsuklyával születik, a mágia lesz a vére.

– Megszegted a szentségeket – lihegte Blindamoor. – Ez már eldöntött: én maradok a császárnő, ugyanolyan becsstelenül, mint ahogyan te is a Gárda parancsnoka maradsz elvesztett becsületeddél. Szörnyetegek vagyunk mindketten.

– Császárnő, kérem, ne...

– Szakítanom kell minden régi szokással, itt, őseim csarnokában, atyáim szellemének tekintete előtt.

Paulnak nem maradt védelme Blindamoorral szemben. Mivel Paul a harc közben teljesen beengedte őt, így Helel Bin Shaha felemésztette az akaraterejét, az önkontrollját, s az így felszabaduló részbe betódult a császárnő mindent elsöprő kisugárzása, a feromonjai, a szépsége, a forró lehelete, emberi húsának csodálatos tapintása.

– Vedd el... a béred... a hűségédért... – lihegte önkívületi állapotban Blindamoor.

Paul felemelte a császárnőt, és teljes erőből levágta a márványpadlóra, Floris vérébe. Durván belehatolt, tépte, szorította őt. Blindamoor kéjes sikkantások közepette karmolta véresre a hátát.

2674. november 19.

Muranovsky mínusz öt óra

Az Űrkastély, a von Anstetten Mauzóleum bejárata

Blindamoor méltóságteljesen sétált ki a barlang bejáratán, meztelenül, talpig véresen. A Praetorianus Gárda egy emberként térdelt le előtte. A paladin hadtest ugyanígy tett; a Seneschal két kézzel felkínálta neki az elektrolándzsáját. Paul megtört lélekként botladozott mögötte az árnyékban; majd mire kiért a fénybe, pár másodperc alatt visszavedlett a Praetorianus Gárda parancsnokává.

Seiren materializálta a bőrkabátját, és felkínálta a császárnőnek, aki a hátára terítette a ruhaneműt. Paul visszavette az alezredestől a PHR-t, felcsatolta, és aktiválta magán a vértezetet.

– És most, most hagyj magamra. Hallani sem akarok felőled – mondta ki hangosan a zárt sisakban.

Azt hiszed, csak úgy elküldhetsz? Kinek hépzded magad? Nincs visszaút. Azt gondolod tán, elérted, amit akartál? Ez a pár méltóság, akiket kivégeztél a barlangban, mind elmaradtak tőled a beavatási szintjük tekintetében, csak ezért tudtuk őket közös erővel likvidálni.

– Tudom. Eleve ezért esett rájuk a választásom. Brure nagyherceg megölt volna, ha őt hívom ide.

Pontosan. Nagyhatalmú szellemek emelték ma rád a tekintetüket, Paul, érzem. Nagyobb veszélyben vagy a császárnővel együtt, mint valaha. Nagyon sokat kell tanulnod, mire felveheted velük a harcot.

– Most akkor is hagyj magamra. Meg kell szerveznem a mentést, újra kell alkotnom a rendszereket. És békére kell Ielnem... haza kell mennem... A karjaimban akarom tudni a feleségem. Menj el, hagyj békén. Nem akarlak erőből kizárni, mert megmentettük a császárnőt, és ezért hálás vagyok... de ami utána történt... soha többé ne vedd át az irányítást felettem. Akárki is vagy, vagy voltál, ez az én testem.

Nekem nem tudsz hazudni. Azóta le akartál feküdni a császárnővel, hogy először megláttad. Nem ítélek. Ahogy mondtam, gyönyörű

teremtés. Most hagylak. Ez a kapcsolat az én erőmet is próbára teszi.

Paul lekapcsolta a sisakját.

– Gárda, felfejlődni! Gilson, transzportot! Momo! Teleportálj előre a Vörös halál Árnyékával, és biztosítsátok a tróntermet!

Blindamoor rámosolygott Paulra, aztán felöltötte a szokásos, uralkodói maszkját.

– Gilson százados – nézett rá a tisztre. – Kezdjék meg a mentést.

– Igen, császárnőm.

– Seneschal! – bődült el Paul. A legelső, vörös-fehér paladin felemelkedett féltérdről, és odalépett elé.

– Igen, praetorianus.

– A nevét.

– Roman Austin Seneschal, praetorianus.

– Seiren Arakusha alezredes parancsnoksága alá rendelem. Mindenben támogassa az alezredest!

– Értettem a parancsot.

A paladinok felálltak, és felsorakoztak Seiren mögé az arborétumban.

– *Parancsnok* – szólította meg Seiren Pault titkosított sávon, miközben a siklók felé vezette a kiborgokat. – *A Metaphysiont támadás érte, amíg odabenn voltatok. A három gárdista, akit a védelmükre rendeltem, elesett. Erre nem sokan képesek.*

– Akkor valamelyik család tette. Felkapcsolt a teleport-nullmező?

– *Igen, a hatvanegyed szektorban.*

– Az a Fire&Water és a környéke.

– *Igen. És Deborah Gardner hadnagy is bejelentkezett gárdavonalon. Feladták a várat, bármit is jelentsen ez. Azt mondta, erősítésre lesz szükségük.*

– Megtörte a rádiócsend, gondolom oka volt rá. Hogy rohadjanak meg! Seiren, tudsz adni fél órát? A császárnő jusson el a Palotába. A paladinokat rendeld ki Gilson mellé a mentéshez.

– *Igenis.*

– És Seiren... a harmadik század támadja meg a *Metaphysiont*. Kapcsolják le a nullmezőt. Tetszés szerint megölhetnek mindenkit, aki ellenáll.

– *És te?*

– Én most szerezek egy siklót.

Djokics, Dega, Dana, Orsoly és Szabolcs futva, osonva, sprintelve haladtak háztömbről háztömbre. Dega elővarázsolt két légzőmaszkot a rohamosan romló levegő ellen. Szabolcs az egyiket Petire húzta, Djokics pedig ráadta a másodikat Danára minden tiltakozása ellenére. Orsoly akarva-akaratlanul az élen találta magát az ijával. Minden árnyékre ráfordult, a vadászként lopakodott a háztömbök sarkainál.

A Regent Hotel épp körül volt állványozva egy évek óta halogatott átalakítás miatt. Az épület tetején forgó nagy, narancssárga hologram valószerűtlen világítótornyoként mutatta az utat. A fotocellás ajtók feltáruultak, és a kis csapat betántorgott a márvány-arany-páncélüveg előcsarnokba. Minden méteren két marék por, pernye és korom hullott le róluk a makulátlan padlóra. Az egyébként nyüzsgő lobb most üres volt, a vendégek vagy elmenekültek valahová, vagy a szobájukban várták a világvége eljöttét. A kis csapat odasétált a vörös szőnyegen a diszpécserhez, egy zöld-fehér kosztümös, megszeppent hölgyhöz, aki a belvárosban dúló háború ellenére igyekezett a kötelező céges mosolyt produkálni az arcán.

Djokics felkönyökölt a százezer talléros pultra, és feljebb tolta a kalapját a homlokáról. Pontosan úgy nézett ki, mint egy cowboy, aki épp az imént érkezett a vadnyugatról. A hölgy döbbsenten nézte a port, ami aláhullott a diszpécserpultra.

– Szobát szeretnénk – mondta Djokics. – A legjobb szobát. Jó magasan legyen. Mondjuk a királyi szvitet. Biztos van királyi szvit.

A nő végignézett a szakadt társaságon és a fegyvereken.

– Sajnos minden szobánk foglalt – mondta egyre fogyatkozó magabiztossággal.

– Á, olyan nincs is – mosolygott Djokics. Elvett egy cukorkát a kitett tálból, nagy műgonddal kibontotta, és a szájába dobta. – No, adja szépen azt a lakosztályt.

– Nem tudok szobát adni.

– Nem?

– Nem.

– Dehogynem. Dega kedves, mutasd már meg a hölgynek azt a jelvényt.

Deborah Gardrier hadnagy abbahagyta Petike nyüstölését, előrelépett, és kicsapta a pultra az azonosító hologramját.

– Praetorianus Gárda. A legnagyobb lakosztályt. És kapja össze magát, ha azt szeretné, hogy fizessünk is érte!

*

A királyi szvit saját hiperliftje nem működött az átépítés miatt, ezért a normál lifteket kellett igénybe venniük, amik viszont két szinttel lejjebb közlekedtek csak. A londiner, aki a liftet kezelte, összehúzta magát a sarokban. Szabolcs egyszerűen nekitámasztotta a kardját a kis embernek, amíg a gyereket áthelyezte a kenguruban, amit a hátán viselt. A londiner majd' belehalt a félelembe. Delta egy mikrobombát tapasztott a lift belső falára észrevétlenül.

A hotel felsőbb szintjei már kevésbé voltak kihaltak, mint a fogadótér. Volt szoba, ahonnan ütemes zene és kiabálás szólt; a lakók vagy nem tudtak az épp dúló háborúról, vagy pont azért itták le magukat a sárga földig. Sok helyen nyitva voltak az ajtók, a vendégek egymás között tanakodtak, a friss hírek futótűzként terjedtek közöttük. Az egyik vendég, egy *fonnan* úrvezírhelyettes felismerni vélte Degában a praetorianust, odaszaladt hozzá, hogy kérdezősködjön a dolgok állásáról. A nő egyetlen pillantásával megállította félúton.

– Ez a szvit – nyűszítette a londiner, és egy aranyintarziás ajtóra mutatott. A lakosztály gyakorlatilag elfoglalta a legfelső emelet kétharmadát. Djokics benyitott az ajtón, és Orsollyal két irányban átkutatták a szobákat. Dega érzékelőket és holocspadkákat helyezett el a bejárat köré. Dana, miután bezárult az ajtó, feldobta a levegőbe a Fusion Proximát, és az ajtóra mutatott. Proxi materializálódott, és bólintott. A hologram megállt az ajtószárnyakkal szemben, és szemráncolva bámulni kezdte a bejáratot.

– Hát ez nagyon durva – lelkendezett Orsoly. – Micsoda szobák! Láttátok? Három fürdő van, két szaunával. Meg tudnám szokni.

Dega odasétált az ablakhoz, ami egy gyönyörű tájképet mutatott az osztrák Alpokból, és keze legyintésével kikapcsolta. A feltárulkozó valóság letaglózó volt. A lángok füstje és a por már teljesen eltakarta a mesterséges napot és az égboltot, pár háztömbnyi távolságon túl nem lehetett semminek kivenni a formáját. Szerencsére a Regent hotel kívül esett az ostromgyűrűn, Floris DeFroy seregei pedig kizárólag a palotával voltak elfoglalva. Három utcával lejjebb egy mélyúri romboló tatja kandikált ki az egyik épülettömb mögül, alatta vörös-fekete, szaggatott

mozgású, óriás gyalogtankok masíroztak az első kerület irányába a félhomályban.

– Félelmetes – suttogta Dana. – Hadnagy, mi fog történni?

– Egyszerű. Ugyanaz, mint mindig. Csak ez most belekerül a történelemkönyvekbe.

Dega további érzékelőket varázsolt elő az ikonjaiból, és mobil pajzsokkal lefedte a teljes ablaksort és a falakat is.

– Nem szabadna ekkora haderőnek egy Muranovsky alatt háborút viselnie.

– Valóban. Ha valaki túl nagy energiát használ a következő pár órában, sajnos mind meghalunk. Viszont valószínűleg érezni sem fogjuk, tudni sem fogunk róla. Úgyhogy pánikra semmi ok.

– Még ha meg is verik a trónkövetelő seregét, az Ūrkastély tönkrement, nem? – kérdezte Orsoly.

– Jaj, dehogy is. A portalanításhoz biztos kell pár hét, de az újraépítés az egész terület tíz százalékát, ha érinti. Néhányan meggazdagszanak. Legalább lesz hely parkolóknak, úgyis azért tekert a városvezetés már évek óta.

– Na de a halottak! Ezt nem lehet elviselni!

– Sajnálom.

A lakosztály krémszín és világoskék bútorzata gyönyörűen kiemelte a márványból, cocobolo-fából és ziricotéből készült belső borításokat. Az étkezészetek a *fonna* *bara-dao* stílus antik darabjai voltak, a tamariska-fa asztalt egy kétezeröttszáz éves nílusi hajó utolsó darabjából faragták ki.

Djokics elkezdte kipakolni a minibárt.

– Keresel valamit, Szlobodan? – kérdezte némi éllel a hangjában Dana.

– Nem, ezt mind megisszuk.

Dana csípőre tett kézzel nézte az apját egy darabig. Djokics felnézett rá, értetlen arckifejezéssel megvonta a vállát, és tovább túrta a hűtő rejtett sarkait.

– Azon gondolkoztam – lépett oda Dega Danához –, hogy a klánosok megláttak engem a Fire&Waternél, és a vezetőik sikeresen el is menekültek.

– Az egyiknek hiányzott a gerince, a másik olvadt fosként repdesett.

– Az rendben van. Attól még láttak minket együtt. *Tudniuk kell*, hogy Paul ezek után elmegy értük. Most vagy elbujdosnak, vagy idejönnek, és megpróbálják befejezni, amit elkezdtek.

– Szerinted mit lépnek?

– Az utóbbit. Felkapcsolt a teleport null-rendszer ebben a városnegyedben. Nem hiszem, hogy a mieink csinálták volna.

– Ez mit jelent ránk nézve?

– Hogy Paul nem tud ideteleportálni. Ezek a senkiháziak, úgy tűnik, „*all in*”-t nyomnak, hogy a parancsnokot idézzem.

– Jönni fognak?

– Nem tudom, megtalálnak-e ismét. Nem tudom, meddig tart az ostrom. De igen, kellesz nekik, jobban, mint valaha.

*

A csapat lassan felengedett a kezdeti stresszből, és elkezdtek belakni a lakosztályt. Djokics behúzott egy fotelt az ajtóval szemben, a lebegő Herden háta mögé, és leült egy nagy pohár itallal a kezében. Rágyújtott egy szivarra, és a vállához támasztotta Dega mesterlövész puskáját.

Szabolcs a várost nézte, közben az új kardját tisztogatta. Paulnak igaza volt, kikapcsolt állapotban brutális súlya volt a fegyvernek. Nem volt épp használhatatlan így sem, de biztos inkább egy hosszúkardot választott volna helyette. Viszont amikor működtek a rendszerei, valósággal életre kelt a kezében. Be kellett látnia, hogy ehhez fogható eszközt még nem forgatott. Elképzelt maga előtt egy turáni szakaszt, személyi pajzsokkal, ilyen kardokkal felszerelve. Nem lenne az a templomos egység, aki ellenállhatna nekik.

Elsőre a csend tűnt fel neki. Eddig sem hallatszott be túl sok a háború zajából a pajzsokon keresztül, de a rezgések és rengések elérték a padlót itt is, a csillárok meg-megcsörrentek egy nagyobb üteg elsütése után. Most viszont mindez abbamaradt. Közelebb lépett az ablakhoz, próbált kivenni valamit. Odakinn megszűntek a villanások is, amik a házak faláról tükröződtek vissza a Regent Hotel háta mögül, a palota irányából. A házak között masírozó tankok megtorpantak, és lejjebb ereszkedtek a lábaikon parkolóállásba.

– Valami történik – kiáltott fel. – Megálltak! Nem mozognak!

– Győztünk? – kérdezte Dana.

– Vagy pont veszítettünk – szólt hátra Djokics, aki le nem vette volna a szemét az ajtóról.

– Inkább tűzszünet? – kérdezte Dega. – Lehet, hogy Paul megtalálta Florist? A francba. Megkockáztatok egy zárt gárdavonalat.

– Paul rádiócsendet rendelt el, nem?

– Változott a helyzet. Veszélyben vagyunk.

Dega elsétált az egyik sarokba. Elsőre Pault próbálta elérni, de mivel a vonal nem állt fel, Seirent tárcsázta.

– *Hadnagy?* – jelentkezett be az alezredes.

A nő idegesnek hangzott, feszültnek.

– A parancsnokot keresem.

– *A lehető legrosszabb időpontban!*

– Akkor egy üzenetet, ha átadna, alezredes. Feladtuk a várat. Erősítésre van szükségünk. Aktív a teleport-nullmező!

– *Igen, elvesztettük a Metaphysion felett az irányítást.*

– Mi történik? Megálltak a seregek. Tűzszünet lépett életbe?

– *Egyelőre. Lépjén ki a vonalból!*

Dega megszüntette a kapcsolatot. Lekapcsolta a sisakját, káromkodott párat.

– Mi hír? – kérdezte Szabolcs az ablak mellől.

– Nem sok. Paul elfoglalt. Üzentem neki. Ki kell tartanunk!

Ekkor, mint egy varázsütésre, megszólalt a szoba belső telefonja. Egy darabig nézték, aztán Dega odalépett, és kihangosította a készüléket.

– Mi az? – szólt bele.

– *Itt, itt ilyen népek vannak...* – dadogta a diszpécser. – *Katonák... Azt, azt mondják, hogy jöjjenek le, vagy ők mennek fel!*

Dega Djokicsra sandított, aki invitálóan tárta szét a kezeit az ajtó irányába.

– Jöjjenek csak! Innen remek a kilátás – szólt bele a telefonba a hadnagy.

– *Kérem, a Hotel... Nem lehetne, hogy mégsem itt rendezik le...*

Dega kinyomta a vonalat.

Djokics feltápászkodott, kiropogtatta a nyakát. Ellenőrizte a pisztolyait. Dega odaállt mellé, szeletelőlézerre konfigurálta a Herdent. Dana kinyújtotta a kezét, és a Fusion Proxima leereszkedett a markába.

– Dana, kimegyünk. Mi ketten a hadnaggal. Ide fogunk visszavonulni. Keresztűzre figyeljete. Orsoly, balra. Szabolcs, mit tudom én, lóbáld azt a hentesbárdot, hátha megijednek.

Dega kinyitotta az ajtót, és előreosont a lakosztály előtti első sarokig. Intett a fejével. Djokics egy-egy lézerpisztolyra váltott, és öles léptekkel beérte őt.

– Nem tetszik, ahogy basztat – morogta Szabolcs.

– Szerintem cuki – válaszolt Orsoly, és egy páncéltörő vesszőt helyezett az idegre. – Egyet se bánd. Ha beérnek *ide*, már csak benned bízhatunk.

– Valójában kedvel – mondta Dana, aki letérdelt az ajtó másik oldalára. A sárga Herdent a vállához szorította. – Csak azt cikizi, aki felkeltette az érdeklődését. Akkor vagy bajban, ha messziről tesz rád.

*

Paul a hatvanegyes szektor legszélére teleportált, olyan közel a nullmezőhöz, amennyire az lehetséges volt. Sprintelni kezdett az utcán. Romokon ugrott át, immobil gyalogtankok mellett haladt el. A paladin egységek láthatóan zavartan próbálták újra felállítani a parancsnoki láncukat, de már nem tekintették a praetorianust az ellenségüknek. Rohanás közben Silas Dumontot hívta.

– Kivívtuk a győzelmet. A paladin egységek mostantól a császárnő irányítása alá tartoznak. Seiren Arakusha alezredes vezeti őket.

– *Kitűnő munka, Paul.*

– Ma mindannyian megdolgoztunk a pénzünkért. Toljátok ki a védelmi vonalat. Állítsátok helyre a rendet az utcákon!

Meglátott egy siklót, lelassított mellette. Mire megérintette a jármű ajtaját, a PHR feltörte a rendszereit. Bevágódott az ülésbe. Két mozdulattal letépte a karfát a jobb oldalon és az ajtót is, hogy elérjen a páncéljában, és már emelte is meg a gépet.

– Dega, itt Paul. Na most mondd, hogy hol vagytok!

– *A Regent Hotelben! Legfelső szint. Castinus Brure emberei itt is megtalállak bennünket, hoztak erősítést.*

– Nem lesz elég.

– *A Fire&Waternél ott volt velük Salulla Carmandion grófnő és a csapata is. Csak hogy képből legyél.*

– A nyomorultak!

– *Azt hiszem, kissé lelakjuk a hotelt. Pillanat, robbantom a felvonót.*

Egy kis szünet következett. Paul maximális sebességgel száguldott az utcák felett. Közben kitűnő rálátása nyílt a becsapódó hajók okozta pusztításra.

– Danát akarják? – kérdezte türelmetlenül.

– *Igen.*

– Ő hol van?

– *A királyi lakosztályban. A plafont és a padlót is lezártam energiamezővel. Használd az ablakokat, standard gárdapajzsot tettem rá, át fog engedni. Emeld ki őt, addig tartjuk a folyosót!*

– Nem emelem. Bemegyek. Készüljetek!

Miközben a repülésre figyelt, Blindamoor szavai visszhangoztak a fülében. *A Gárda parancsnoka maradsz elvesztett becsületeddel* – így mondta a császárnő.

– Nem – suttogta Paul magának. – Nem vesztetted el a becsületed. Kit érdekel a sárkányok kódexe? Kit érdekel, hogy ki mit gondol bármiről is? Meg kellett védjelek. Ez volt az egyetlen helyes döntés.

IV. von Anstetten jutott az eszébe.

– Megvédtem a lányod, felséges úr – mondta ki a gondolatait a sötétségnek.

És meg is dugtad tisztességgel – hallotta saját lelkiismeretének válaszát, furcsa mód Brett Shaw hangján. A kormány megroppant Paul markában.

Meglátta a hotelt. Az egyik oldalát épp ekkor robbantotta ki egy Herden lövése. Hiába, a Regent nem sárkányok fogdmegjei és gárdatagok nézeteltéréseinek lerendezéséhez készült. Odalebegett az ablakhoz. A PHR hatástalanította a felhelyezett védelmeket. Paul egy apró szónikus lökéssel betörte a legszélső páncélüveget, és átlépett a mélység felett a szobába. Dana és Orsoly védelmi tüzet adtak le a folyosóra, miközben Djokics és Dega épp behátráltak a hallba.

– Paul! – kiáltott fel Dana.

– Maradj ott, keresztűz. Dega, Szlobodan. Itt a siklóm. Beszállás! Irány a palota. Az ostromnak vége.

– Maradnék! – kiáltotta Dega. Megküldte a Herden szeletelőlézerét a folyosó mentén. Pajzsok szikráztak. Valaki felkiáltott. – A Fire&Waternél valami félkegyelmű zsoldosokat hoztak, de ez a Brure-helyőrség a maga teljében!

– Menj, és véd meg a vendégeinket! Vidd őket a palotába!

– Legalább százan vannak!

– Nem fogom magam ismételni!

Paul kinyitotta az ikonrendszerét, és kiemelte onnan a *Black Seriest* és a felhúzott Herden Eshtart.

Dana leadott még egy lövést, és kihátrált az ajtó mögül. Futó csókot nyomott a férje szájára.

– Itt lennék veled, ha nem lennék ketten – mondta.

– Ügyes voltál. Majd beszélünk. Most menjetek.

Paul élesítette a Herdeneket, és megindult a folyosóra nyíló ajtó irányába.

– Ki ne nyírasd magad – búcsúzott Djokics. – Még jössz nekem egy lövészbemutatóval.

A kis csapat egyenként visszavonult a szoba védelmébe, és átmásztak a sikló nyitott ajtajába a betört üvegfalon keresztül. A folyosóról lézersugarak csaptak elő, és lángba borították a szoba bútorzatát. A tűzvédelem már percek óta aktív volt a hotelben, csakhogy a tűzi vízvezeték egy korábbi robbanásnál kettétört. A széndioxidos oltórendszer figyelmeztető jelzései betöltötték a szobát, majd aktiválódtak a szivattyúk, és kiszorították az éltető oxigént a helyiségből.

Paul kilistáztatta maga elé a holorendszerrel a támadókat, a hotel belső szerkezetét, az ellenséges pajzsok és harcászati számítógépek állapotát és teljesítményadatait.

– Shahr. Itt vagy? – kérdezte, miután a sisakja előfolyt a háttértárolóból.

Itt vagyok. Ölünk?

– Ölünk.

*

A diszpécser nem hagyta el a helyét, amikor Djokicsék beléptek az ajtón, megfelelően fogadta a támadók második hullámát is, de amikor a praetorianus végül leérkezett a lépcsőkön a lobbiba, a nő sikoltozva menekült ki az ajtón. Paul matt fekete páncélja tetőtől talpig vérben úszott, fekete árnyékok kísérték, és zöld kisülésekkel földelt a padlóba a körülötte lobogó energia. Fegyvereinek izzó csöve vörös fénybe vonta körülötte a villódzó lámpák által megvilágított lépcsőfordulót.

A Brure-helyőrség tagjai egytől-egyig elpusztultak a vérgőzös bosszúhadjáratában. Egymás hegyén-hátán feküdtek a lépcsőfordulóknál, a közbelső szinteken, a folyosókon, persze csak azok, akik nem váltak azonnal hamuvá, amikor rájuk fordította a két

Herdent. Húscafatok potyogtak a plafonról, belső szervek csúsztak le lassan a falakról a padlóra.

Castinus ezúttal nem kísérte a katonákat, Carmandion grófnő is távolmaradt a mézárólástól. És ennek Paul nagyon-nagyon örült.

Odalépett az üres pulthoz, és kicsapta a fekete bankkártyát és a névjegyet az asztalra. A két Herdent feltámasztotta a vállára, és füttyörészve kísétált a Regent Hotelből.

Odakinn a földbe gyökerezett a lába. A tér közepén ugyanaz az éteri nő lebegett pár méterrel a föld felett, akit korábban is látott a támadás korai pillanataiban. A kard a kezében lángolt és sistergett, olvadt fémcseppek hullottak róla a földre. Az alakból szemkápráztató fényzőn áradt. Meztelen lábfejevel egy tekergő, fekete kígyó fején tiport. Az arca továbbra is piszkosul hasonlított valakiére, de nem tudta felidézni, hogy ki lehetett az.

– Ki vagy te? – kérdezte tőle Paul.

A nő egyszerűen eltűnt.

Aktivált teleport-nullmező mellett.

– Shaha. Te is láttad?

A vén, sötét *shatgelt* megválogatta a szavait, mielőtt válaszolt volna.

Ehhez nagyon alul vagy szerelve, kis tanítványom.

16.

2674. november 19.

Muranovsky mínusz két óra

Az Űrkastély, a palota trónterme

V. von Anstetten háttal állt Paulnak, és a füstölgő várost nézte maga előtt. Fehér és kék selyemruhát viselt, homlokán apja bőrpántját.

– Hallgatlak.

Paul egyedül állt a trónushoz vezető lépcsők mellett, fekete öltönyben.

– Köszönöm, hogy fogadott, császárnő.

– Két percet kapsz. Anita Casony szenátor és a belső kör már vár rám.

Milyen a haderőm állapota?

– A Birodalmi Védőosztag a civilek mentésében segédkezik. Mi a palotát biztosítjuk, és az űrkikötők felé tereljük a paladin seregeket.

– Mi lesz a sorsuk?

Paul önkéntelenül is felhorkant.

– Mondd csak ki – fordult meg Blindamoor.

– Ha rajtam múlna, az utolsó szálig kivégezném őket.

– Teljes szinaptikus ellenőrzés alatt állnak. Csak a taktikát tudják megválasztani, a stratégiát nem. Hűségük programokon és kémiai folyamatokon múlik. Hasznunkra lesznek.

– Ez igaz. De elvesztették a civilek bizalmát. Ezek után sehol sem jelenhetnek meg anélkül, hogy félelmet ne keltenének, felség.

– Akkor messzire küldöm őket; lesz dolguk elég. Hagyd a magázást.

Miért jöttél, Paul?

– Beszél...nünk kell.

– Ami történt, megtörtént.

– Valóban. De nem arról. Szólhatok szabadon?

– Hallgatlak.

Paul sétálni kezdett a lépcsők mentén, miközben magyarázott.

– Nagyon mély a kigyóverem, amire leltem. Floris DeFroy támadása csak a jéghegy csúcsa volt. Az Űrkastély nagy *megaira* családjai

egymástól függetlenül is, de alkalmanként szövetségben, az életedre törnek.

– Ebben nincs semmi új.

– Úgy értem, most, ebben a pillanatban. Brure nagyherceg fia, Castinus közvetlenül érintett a koronázási estélyen történt merényletben. Ő és Salulla Carmandion megpróbálták elragadni a feleségem pár órával ezelőtt, hogy megzsarolhassanak, s támogassam őket a trónért folytatott harcukban. Mindketten jelenleg is szabadon járnak-kelnek az Űrkastélyban. Maga Abelard Brure is mélyen benne kell legyen az ügyben, mert a testőrei megtámadták és megölték a praetorianusokat, akiket a *Metaphysion* védelmére rendeltem ki. Mondanom sem kell, elvileg nem lehetett olyan embere, aki képes lett volna erre, tehát ő maga is részt vett a támadásban! Azóta visszaszereztük tőlük a rendszereket, de *praetorianusokat öltek!* Főbenjáró bűn. Augustus Phelk, aki... ugye tragikus körülmények között elhalálozott a Mauzóleumban, a fiainak hagyott üzenetében háborúra hívja a családját a von Anstettenek ellen. Ezt az üzenetet sikeresen továbbította, *mielőtt* beléptünk a sírkamrákba, már csak a visszaigazolást tudtuk elfogni. Felkészült arra az eshetőségre, hogy felséged nyeri meg a párbajt, és előre megtette a szükségesnek vélt lépéseket. Malk deMontal herceg negyven Herdent fizetett ki két nappal ezelőtt, és a szállítás helyszíne az Űrkastély ellátódokkja, alig fél fényévnnyire innen, az időpont pedig nem egészen egy nap múlva esedékes. Holnap ilyenkor már lőheti vele a palotát. A Bordaal család, a Kalil család, a Kynastone-ok és a DeVendek illegális gyűlést rendeztek, amiről öt perce kaptam jelentést Rashford kancellártól. Csak közepes családok ugyan, de együtt elég erő felett diszponálnak, hogy megindulhassanak a palota ellen. Főleg így, hogy a civileket mentjük éppen.

Blindamoor jól láthatóan nyelt egyet. Felnézett a trónusra.

– Mit javasolsz hát, hű testőröm?

– Még két órán keresztül aktív a pajzs. Utána szétszéledhetnek a galaxis minden sarkába, hogy szövetségeseket szerezzenek. És fognak is találni, ha máshol nem, akkor az épp megürült vezetésű Tartaros-ködben. Cserébe a trón egyetlen szövetségeséről sem tudok, sem a pajzs alatt, sem azon kívül. De ha jóváhagyod... Ha szabadon engedsz a feketecsuklyásokkal... Az a két óra sok mindenre elég.

Blindamoor elgondolkodva fordult Paul felé.

– Nem így akarok uralkodni.

– Amire vágyasz, felség, az nem létezik. Nem lesz olyan szövetség a sárkányok nagy nemzetségei között, ami téged a trónon tartana. De az erő... Az Impérium lehet olyan erős, amilyenné még sosem kellett tennünk, mert IV. von Anstetten... mert ő megvédett bennünket a káosztól, a lázadástól és az idegen hordáktól. Talán itt az idő, hogy az Impérium kilépjen a mindenkori uralkodó árnyékából. Megvannak az eszközök, amivel sakkan lehet tartani akár egy egész galaxist.

– Azt kéred tőlem, hogy bólintsak rá az Ūrkastély *megaira* családjainak... *kiirtására*?

– Nem kell mindenkit likvidálni. Csak bizonyos szintű világi és mágikus hatalom felett. Az összeesküvőknek így is, úgy is halniuk kell. De senki sem maradhat életben a *Tiferet* szintjén túl.

– Itt helyben meg kellene öljelek, még a felvetésért is! *Mi* vagyunk az uralkodó faj! *Te* vagy a szolga!

Paul állta a császárnő pillantását: mindent erre a lapra tett fel.

– Újrakezdheted a hatalmi piramis felépítését, felség. Hálás, kicsi családokkal. Olyan jogokkal, olyan hűbérbirtokokkal, amiket te osztasz ki. Olyan státusszal, olyan címekkel, amelyek tőled származnak. Ezeknek az alacsony rangú családoknak eddig reményük sem lehetett arra, hogy egyszer felemelkedjenek. Szülessen ma egy új rend. Új grófok és őrgrófok, új bárók és baronetek rendje, akik terád esküsznek fel, és akik mágikus hatalmuk hiányánál fogva kénytelenek a világi hatalom eszközeihez nyúlni. Abban viszont a trón lesz az erősebb.

– Rendezzem újra a teljes *megaira* hatalmi rendszert? Tegyem őket függővé a tróntól?

– Igen. Ennek a hatalomnak lehet az a záloga, ha, elnézést a szóhasználatért, mágiavak családfőket is pozícióba helyezel.

– Nincsenek mágiavak családfők.

– Még.

Blindamoor láthatóan zavarban volt, pár pillanatig szótlánul figyelte Pault.

– Amit kérsz, az... az... felfoghatatlan.

– Két óra. Illetve egy óra ötven perc. Nem kérek semmit, csak egy beleegyezést. Csak a feketecsuklyásokat vinném, érthető okból. Egyszerre kell lecsapnunk mindenre. Teljes erővel, könyörület nélkül

kell dolgoznunk, életkorra, nemre való tekintet nélkül. Nincs más megoldás. Ha szabadjára engedsz minket, császárnő, holnap egy új, biztonságos világban kezdheted meg az uralkodást. Ha nem, akkor újabb és újabb ostromokra kell felkészülnünk.

– A galaxisnak békére és nyugalomra van szüksége.

– Ahogy monddod, felség.

Blindamoor mély levegőt vett. Paul szemébe nézett.

– Két óra. Két óra teljhatalom. A részletekről nem akarok tudni.

– Áldottak a Hatalmasok.

– Mindörökké.

Paul meghajolt, és kiviharzott a teremből.

*

– Ezt akartad, igaz, Shahr? – kérdezte Paul halkán.

Egyetlen nap alatt. V. von Anstetten senkiben sem bízhat rajtad és a kancelláron kívül. Majd vele is foglalkozunk, ha itt az ideje.

– Rashfordnak nem eshet bántódása!

Félreérted. Békejobbot fog neked nyújtani. Nem szállhat veled szembe! Tiéd a Szenátus és a császárnő teljes teljes bizalma. Esélyt kaptunk arra, hogy a galaxist a vágyaink szerint formáljuk. De előbb áldozz a vér oltárán! Öld meg a lázadókat!

*

Nyolcvanöt feketecsuklyás. A bent ragadt Alef-osztagon kívül ennyi maradt a palotában. Legfőbb potenciáljukat már soha nem érhették el IV. von Anstetten nélkül, de beavatottak voltak, ismerték a mágia útjait, és közel halhatatlan testtel bírtak mindannyian. Ők lettek Paul kiválasztottjai az ítélet végrehajtásához. Civilben álltak a Gárda hangárában, a PHR-jeik felcsatolva.

A feketecsuklyások kívül estek a Praetorianus Gárda normál struktúráján; voltak közöttük egyszerű őrnagyok, hadnagyok, századosok is. Létükről saját körükön kívül a legkevesebbeknek volt csak tudomása, még a Gárdán belül is. Kiválasztásuk kizárólag az akaraterejük mélységeitől és a kompatibilitásuk mértékétől függött. Veteránok voltak mindannyian. Amikor Paul végignézett rajtuk, testvéreit látta bennük, azokat a férfiakat és nőket, akik végigmentek ugyanazon az elviselhetetlennek tűnő élményen, amin ő maga is, amikor az alsó dimenziókban ízekre szedték a testüket, és csontvázuk helyére a feketecsuklya fémét ültették. Mindannyian voltak már az

uralkodó mágikus hatalmának meghosszabbításai. A laza sorok között álltak olyan gárdisták, akik komplett civilizációk pusztulásáért voltak ilyen módon felelősek. Mindannyian látták az alvilág démonait, szolgáltak Alefként, küzdöttek paradimenzionális lények és átszivárgók ellen. Láttak olyan háborúkat, amelyek egy hétköznapi katonát az örületbe kergetnének. Megbüntetlek *megairákat*, sőt, sokan öltek is sárkányt az uralkodó parancsára. Belőlük soha nem kellett tíznél több még egy bolygó lerombolásához sem, s most itt álltak, Paul előtt, mély sorokban, harcra készen.

– A következő másfél órában újraformáljuk a galaxis hatalmi struktúráját – dörögte Paul. – Ami most történni fog, az nem szerepel majd egyetlen jelentésben sem, nem fognak róla beszélni, nem lesz hír és nem lesz legenda sem. Egymás között sem hozzuk szóba soha többé. Fényes törként sújtunk le a sötét éjszakában! Célunk a rend és az igazság. Holnap új világra kell ébrednie az emberiségnek, s ennek mi leszünk a letéteményesei. Ma éjszaka démonok vagyunk, és a rend ítéletét visszük el a felségáruló családoknak. Nincs kegyelem, nincs mérlegelés, nincs tárgyalás, nem lehetnek tanúk. Seiren, tiétek a Carmandion-rezidencia. Shade, tiétek Phelkék. Cadigan, DeMontal-kastély. Rogers, a Bordaal-manzárd. Húsz embert vigyél, fekete boszorkányok mindannyian. Tiryaki, a Keystone-ok és a maradék. Enyém Brure.

– Ő a legkeményebb ellenfél – mondta Seiren.

– Velem lesz a Vörös Halál Árnyéka.

– Ha a BBH megjelenne? – tette fel a kezét Shade százados.

– Kerüljük őket, nincs konfrontáció. Másfél óra múlva itt. Ha valakinek nehézségei adódnának, hívhatja Lemaire századost, itt marad tizedmagával tartaléknak. Hajtsák végre a parancsot!

A feketecsuklyások egyenként felkapcsolták a páncéljaikat. A fekete, hiperrealisztikus matematikával programozott, paradimenzionális anyag előfolyt az övekből, körülölelte a testüket, megszilárdult. A vörös fények felgyulladtak a mellkasukon. Arcukat a sisak fekete tükörként fedte el. Egyszerre indultak. Rohanni kezdtek, ki-ki a neki szánt gárdasíklók felé. A gépek ragadozó madarakra, vércsékre hasonlítottak, s miután felemelkedtek, szinte azonnal végsebességre kapcsoltak még a hangáron belül.

A város már kezdett magához térni, a por is ülepedett valamelyest. Újra működött a közvilágítás, a légszűrők a teljesítményük határán falták a háború mocskával terhelt levegőt. Az utcán már látszott némi mozgolódás.

Amikor a Praetorianus Gárda siklói útra keltek, minden rendszer letérdelt előttük. Észrevétlen szellemként száguldottak át az éjszakán. Nem készült róluk felvétel, nem észlelte őket radar, nem szerepeltek a légiirányítás listáiban. A szoftverrendszerek úgy vették figyelembe az útvonalukat, hogy lehetetlen lett volna az okát utólag visszafejteni.

*

Malk DeMontal herceg sárkánykígyó formájában tekergőzött a megfélemlített családja előtt, amikor a kastélyának plafonján keresztül, ballisztikus rakétaként becsapódott elé a Gárda rohamsiklója. Fiai és lányai szintén eredeti formájukat viselték; nem volt ez szokás még az ő köreikben sem, de háborúra készültek, és a háború jeleit festették éppen magukra szűzlányok véréből, akik szolgálónak jelentkeztek a kastélyba egy szebb jövőt remélve. A herceg a támadás pillanatában éppen azt mérlegelte, hogy leszármazottjai közül ki lesz az, akinek áldozati halálával megszenteli a másnap esedékes császári trónfosztás terveit.

A sikló kiokádta a terembe halálos terhét. A DeMontal család tagjait öt feketecsuklyás rohanta le, Herden 73-asokkal a kezeikben. Iszonyú pusztítás kezdődött. A kisebb sárkányoknak esélyük sem volt a modern technológia csodájával szemben, atomjaikra robbantak, égtek és olvadtak a márványpadlón. A herceg a *Gevurah* szintjére lökte magát, és nagy hatalmú mágiát manifesztált rettenetes haragjában. Az egyik feketecsuklyásról szinte lerobbant a páncél és a hús, egy másikat tűzorkánnal vont be.

Mégsem volt esélye a hóhérjaival szemben.

A plafonról öt újabb feketecsuklyás landolt a hátán, akik korábban elhagyták a siklót. Kardokkal és Herdenekkel érkeztek, égették, kaszabolták e távoli dimenziók isteni hatalmú szörnyetegét. A sárkány, miközben tekergőzött és forgolódott, hogy lerázza magáról a gárdistákat, mentális támadással próbálkozott, végtelen csüggedést, rettegést és halálvágyat sugárzott maga köré. Ám a gárda elit osztaga a feketecsuklya miatt teljességgel immunis volt az efféle praktikákkal szemben.

Az egyik gárdista egy hatalmas, mágikus karddal, amit a gárdaközpontban őriztek hét lakat alatt, lecsapta a herceg egyik házméretű szárnyát a helyéről. Egy másik a Herdennel keresztüllőtte az egyik szívét. A harmadik porrá omlasztotta a hatalmas fejet.

– *Istenek vagyunk!* – üvöltötte a szörnyeteg utolsó erejével.

– Ma nem – válaszolt a névtelen gárdista.

Mikor a roppant test elterült a padlón, saját mágikus energiái elkezdtek elemészteni, és izzó salakká omlott szét. Az életben maradt feketecsuklyások elindultak a kastélyban. Monoton gépekként lépkedve megöltek mindenkit, aki az útjukba került, sárkányfiókákat, háziállatnak tartott denevérszerű lényeket, láncra vert emberi rabszolgákat, szakácsokat és ágyasokat. Mikor végeztek szörnyű munkájukkal, a vezetőjük, egy bizonyos Ron Cadigan őrnagy kidobott középre egy kis erejű gravitációs gránátot, és miután a sikló elhagyta a DeMontal család területeit, a kastély magába omlott. A pár másodperces anomália atomjaira bontotta a Gárda áldozatait is.

*

Dylunia Phelk idegesen járt fel s alá a szobában, amit egyetlen sziklából vájtak ki. A kőzet a Lugalzagesi királyságból származott, Umma mellől, a kitermelése és az Űrkastélyba szállítása vagyonokba került. Ám Augustus Phelk egy fillért sem sajnált, ha a királyságáról volt szó. A családi zikkurat összes falát mezopotámiai domborművek díszítették, a nagyterem bejáratát az Istár-kapu eredetije képezte. Adab Lagash és Eshnunna téglái keretezték a lépcsőfokokat, a ritkán betévedő vendégeket Bad Tibira és Shurupak kincsei fogadták.

– A herceg még nem érkezett vissza? – kérdezte századszorra a teremszolgát, aki elsietett – ismét –, hogy megnézze a zikkurat urának arany és arbetiszk siklóját, nem szállt-e már le a hangárok egyikében.

A család házi jósa, egy vén, fogatlan *megaira* boszorkány felkelt a sarokból, ahová meditálni ült le.

– Nincs a mentális síkok egyikén sem – recsegte. – Hercegné, amit mindketten éreztünk, az lehetett akár Augustus halála is. Már itt kellene lennie. Már éreznem kellene a jelenlétét.

– Mondtam, hogy ne menjen – sziszegte Dyluna, miközben fel s alá járkált. – Blindamoor egy aljas kis hitszegő, nem szabadott volna bíznia benne!

– Ha megölték, értünk is eljönnék majd – nyegegte a boszorkány. – Fel kell vonnunk a mágikus védőpajzsainkat. Életre kell hívnunk mindent...

– A testőrök már odakint vannak. Mennyi idő múlva kapcsol le az az istenverte Muranovsky-pajzs?

– Másfél óra talán.

– Komornyik! – dobbantott a nő. Egy félmeztelen, olajosan csillogó bőrű, mesztic férfi lépett a terembe. Kidolgozott izmain megcsillant a fáklyák fénye.

– Igen, úrnőm.

– Készítsék az űrhajómat! Amint leeresztik a pajzsot, indulok! Megbánják még, hogy ujjat mertek húzni egy herceg családjával! Olyan sereggel térek vissza, hogy beborítjuk az Űrkastély egét!

– Igen, asszonyom – hajtott fejet a férfi, és elsietett.

A hercegi cím várományosa, Dyluna elsőszülött fia, Trusvan Phelk robogott be a terembe.

– Láttad ezt? – kérdezte az anyját. Egy digitális papirusztekercset tartott a kezében, Augustus Phelk utolsó üzenetével, amiben háborúra hívja családját a von Anstettenek ellen.

– Láttam. Elmegyünk. De vissza fogunk térni!

Trusvan undorral az arcán lépett egyet hátra.

– Apám lehet, hogy halott, anyám pedig *elmenekülne*? Három századnyi Tuman-Ninil Halhatatlan várja, hogy a palota ellen vezényeljem őket. Egy percet sem késlekedhetünk.

– Ne legyél bolond, fiam. Még ha meg is vívód a palotát, a jelen haderőnkkel egy napig sem tudnád a trónt megtartani.

– Ha az apám él – emelte meg a hangját az ifjú –, úgy a parancsát kell követnünk. Ha meghalt, én vagyok a herceg, és te is azt teszed, amit mondok, anyám!

Dyluna úgy mozdult, mint egy kígyó, és egy laza pofont osztott ki a fiának.

– A trónon akarlak látni, de fiatal vagy és ostoba! Úgy lesz, ahogy én mondom! Hol késlekedik már a komornyik?

– Valami történik – indult meg az ajtó felé a vén boszorkány. – Átszakadt az ellenőrző aura. Idegenek járnak a zikkuratban!

– Őrség! – kiáltotta el magát Dyluna, ám senki sem érkezett a kőkapukon keresztül – Őrség!

Lövdözés, robbanások hangjai szűrődtek fel a zikkurat mélyéből. A padló megremegett.

– Nincs háló – nézte a kezében tartott komját Trusvan. – Miért nincs háló?

– Eljöttek értünk – vonyította a boszorkány. – Menekülnünk kell!
Aztán a torkán akadt a szó.

Három praetorianus masírozott be a kőrejtekekbe. Fekete öltözetük csillogott a vértől.

– Hogy merészelik! – csattant fel a hercegné. A szeme lángolni kezdett. Sötét erőket hívott. Az árnyékok megnyúltak. Hörgés hallatszott a sarokból, ami korábban üres volt. Olajos csápok mozdultak a gárdisták körül a kövek zugainak mélyéből.

Ám a csápok semmivé lettek, a hörgés abbamaradt, amikor a feketecsuklyások előreléptek a fénybe. Felemelték a Herdenjeiket. Olyan tűzerőt zúdítottak a három emberalakban mutatkozó sárkányra, amivel csatahajókat lehetett volna megfékezni.

Három másik társuk elindult a zikkurat mélyére, hogy sterilizálják a teljes épületstruktúrát. Szolgálók és alacsony rangú *megairák* futottak előlük, volt ki szitkozódva, volt, ki sikoltozva. Néhányan fegyvert fogtak ellenük. Aztán a csapda bezárult, amikor a menekülőket a tízfős feketecsuklyás osztag utolsó négy tagja fogadta a hátsó, titkos kijáratnál.

*

A Bordaal-örgrófság úrkastélybeli manzárdja a digitális virtualitást és a mágia alacsonyszintű emanációit egyesítő hipermodern üvegpalota volt. A tervezői Houderdini eredeti terveit voltak hivatottak „továbbgondolni”, már amennyire ez egyáltalán lehetséges volt. Az alsó szintek a Bohemian Starclub másolatának épültek, táncparkettekkel, bárokkal, véráldozatok bemutatására szolgáló oltárokkal, sötét praktikákhoz kialakított virtuális terekkel, amik posványos mocsárra hasonlítottak. A termeknek az óvilágból megmaradt neveket adták, céljuk ugyanaz volt mindenhol: a fékevesztett kéj, a drogoktól terhes éjszakák és a bűnös élvezetek csúcsra járatása. Az egyik helyszínt a „Gürcölés Fiainak”, a másikat a Gond és Baj Temetőjének hívták. A központi terem neve Bagolyvár volt, és egyfajta zártkörű klubként működött. Filone Bordaal Örgőfnő fiai és lányai itt tengették a napjaikat, a látszattal ellentétben nem a teljes tespedés, hanem az aktív tanulás

aktusaiba merülve. A *Szefirot* mélyét kutatták, a hús rejtélyeit, az *Eyn Sof* megtestesüléseit a halál pillanatában. Az őrgrófnő egy új rendről álmodott, egy beavatott családról, akik együtt akár a császár erejével is felérhetnek majd egyszer. A klub vendégei vagy maguk is sárkányok voltak, vagy a leendő, idecsalt áldozataik; ritkább esetben idegen lények, akik maguk is kerestek valamit a Bohemian Starclub mélyén, vagy fegyverkereskedők, akik a Bordaal-testőröket látták el. A háttérben szédítő zene dübörgött, technóval kevert kemény rock, a felszerelt harmóniakiegyenlítő miatt mégis lehetett mellette beszélgetni is. A százféle bódító illat, az ütemes zene, a villódzó fények olyan szürreálisnak hatottak, hogy egy átlagos fiatal pillanatok alatt beleszédült volna. Közepén egy fából és fémből készült bagolyszobor állt. A lábainál csúcsosra szabott, fehér lepellettel fedett testőrök álltak, fáklyával a kezeikben. Az oszlopok mellett meztelen nők táncoltak emelvényeken; az egyik ilyen kiemelt helyszínen egy nő abúzált egy bőrbe kötözött, maszkos férfit egy felkötött műfallosszal. Másutt egy kosztümös, magas, gyönyörű nő vezetett három fekete vegyvédelmi ruhába öltöztetett, négykézláb közlekedő alakot pórázon; amott egy öltönyös férfi tette ugyanezt fiatal, pucér, androgün lányokkal. Az egyik asztalnál narkósok fetrengtek; a másiknál egy vidám társaság valami lekötözött, majomszerű, élő állat felnyitott koponyájából kanalazta az agyvelőt. Kitenyészített, génmódosított lény lehetett, selymes, kékes bőre rángatózott a fájdalomtól, miközben felette egy fiatal ficsúr épp egy nagy köteg pénzt adott át egy elegáns vénembernek, aki mellett két hermafrodita táncos vonaglott, gázmaszkban...

Ebbe a jelenetbe ugrott be a plafon egy dematerializált nyílásán keresztül Ed Rogers praetorianus százados és három feketecsuklyás kísérelője, a táncparkett közepére. A fiatal *megairák* egy része fel sem fogta, hogy mi történik, visítva tapsolták a mutatványt. A villódzó stroboszkóp százféle színbe vonta a fényes fekete gárdista-páncélokat. Aztán a Herden 73-asok felemelkedtek, és megkezdődött a gyilkolás. Beletelt néhány másodpercbe, mire a pánik szétterjedt az egész klubhelyiségben. A Herdenek halálos sugara senkit és semmit nem kíméltek, Rogers osztaga könyörtelen pontossággal végzett ki mindenkit, aki aznap felkereste a Bohemiant.

A Bordaal-ifjak felpattantak foteljeikből, és mély, hörgő hangon kántálva elkezdtek felfelé lépdelni a *Szefirot* lélekbeli lépcsőin. A

teremben égő fáklyák fénye kékre váltott, a falak mellett kivetített idegen szörnnyetegek hologramjai pedig elkezdtek megtelni étellel. Az egyik gárdista derékban kettészakadt, amikor a legidősebb Bordaal-lány egy kezdetleges téridőhasadékot idézett meg a férfi testén belül.

Csak azzal nem számolt senki, hogy Rogers valójában huszadmagával érkezett a manzárdba. Az ajtókon át újabb és újabb feketecsuklyások érkeztek, elzárták a menekülő útját, egyenként levágták, lelőtték, felkaszabolták és kivégezték Filone Bordaal őrgrofnő összes gyermekét, a vendégeit, szolgálait, áldozatait és hűbéreseit. Végül a zene is elhallgatott, amikor az egyik feketecsuklyás szíven dőfte a DJ-t, aki a család legkisebb, mágiavak fia volt.

Az üvegpalota számtalan csapdát, idegen lényt, mágikusan töltött tárgyat és fegyvert rejtett labirintusszerű mélységeiben, Rogers a másfél órának java részét fel kellett használnia, hogy az utolsó nyomorult szolgál megkeressenek az épületben mindenkit. Végül dezintegrátoraknakat helyeztek el a főtartók mentén, a manzárd teljes szerkezetében, és a Bohemian Starclub 27. századi iterációja eget rengető robbanások és energiakitörések kíséretében összedőlt, maga alá temetve az örület és a szenvedély jelképeit.

Egy külső szemlélő azt gondolhatta volna, hogy találatot kapott az ostrom alatt.

*

Salulla Carmandion rezidenciája leginkább az antik fekete-fehér filmek szellemkastélyaira hasonlított, bár a régies faborítás, a megkopott festék és az ódivatú redőnyök alatt a legmodernebb elektronika lapult. Seiren siklója fékezés nélkül csapódott be a kastély oldalába, összezúzta a télikertet, a billiárdszobát, az ebédlőt, majd a nagyteremben állapodott meg, fülsüketítő csörömpölés kíséretében. Persze a manzárdot védte volna megannyi pajzs és fegyver és automata védelmi eszköz is, de aznap este a Praetorianus Gárda szuperszámítógépei minden ellenállást feltörtek.

A rohamsikló enyhén megdőlt, miután megállapodott. Az oldalajtói kirobbantak, az ajtókeretbe szerelt füstgránátok aktiválódtak, és a feketecsuklyások kiözönlöttek az antik bútorokkal díszített térbe. A kandallóban tűz égett, a lemezjátszóból halk zene szólt. A teremben az ütközés előtt kisebb szolgálóhad tevékenykedett, fel s alá futkostak, véres lepedőkkel a kezeikben, aggodalmas arccal. Amikor Seiren

megérkezett, a szolgálok egy része szétszaladt a manzárdban, aki viszont ott maradt, akár félelmében, akár kíváncsiságában, egy szempillantás alatt porrá omlott szét, amikor a Herdenek aktiválódtak. Seiren kedvelte a fegyver ezen beállítását, mert nem okozott kint, és egy pillanat alatt végzet a célponttal, úgy, hogy közben az áldozat ruhái érintetlenül zuhantak a padlóra. Zapp-zapp-zapp, így susogtak a Herdenek, és a manzárd levegője hamarosan megtelt alacsonyrangú *megairák* és emberi szolgálók testének porával. A kísértetkastély saját serege nem volt sehol; előbb Djokicsék, majd a hotelben hátramaradt Paul gyakorlatilag lenullázta a klán úrkastélybeli katonáit. A Carmandionok természetesen rendelkeztek úrflojtával, tengerészgyalogosokkal és páncélosezredekkel is, ám az Úrkastély területére csak korlátozott mértékben telepíthették a testőrségüket. Seiren és csapata pár teremőrön és az útjukba akadó szolgálkon kívül senkivel sem találkozott.

Az utolsó torony legfelső szobájában aztán horrorisztikus jelenet fogadta az alezredest. A helyiség falait és plafonját nyálkás, vértől csöpögő, folyamatosan mutálódó hús borította. Az egész tömeg közepén felismerhető volt pár testrész, egy csonka szárny, szemek, szájak és fogak, egy görbe kar, ami a semmit markolászta. A jelenés mintha megpróbált volna lemászni a falról, mintha próbált volna valamiféle értelmezhető formát magára öltetni, de a saját húsa, ami ragasztóként tapadt a kövekre, nem engedte a szorításából.

Az olvadozó rettenet mellett egy fiatal *megaira* állt, Salulla Carmandion őrgrófnő egyetlen lánya, Rehacca, aki félelemmel a szemében vetette magát Seiren lábai elé, amikor a nő belépett az ajtón.

- Kegyelmezzén, praetorianus. Kegyelmezzén az anyámnak.
- Hol van?

Rehacca remegő kézzel mutatott a falra ragadt hústömegre.

- Mi a *franc* történt vele? – kérdezte Seiren.

– Megpróbálta elragadni Paul Wittgen parancsnok feleségét, de hát ezt tudják, nem? Ezért jöttek. Én mondtam neki, hogy ostobaság. Hogy Pault nem lehet átvérni, nem lehet legyőzni.

- Ezt Paul csinálta?

– Nem, hanem a Djokics. Anyám az előbb felavatott, én lettem az új őrgrófnő. Kérem, alezredes, kegyelmezzén nyomorult anyámnak, hogy *megaira*-mód távozhasson a világról. Megbocsájthatatlan bűnt követett

el, s én nem is bocsánatért esedezem, csak egy kis időért. A halálán van így is.

Seiren a fiatal lány szemébe nézett. Aztán ráemelte a Herdenjét, és meghúzta a ravaszt. Rehacca Carmandion szétrobbant, teste porfelhővé omlott. A horrorisztikus hústömeg ennek látványára felvisított, tíz pofájából egyszerre, karmolászott, vinnyogott és mozgott, csápokat dobott Seiren felé, akit az osztaga lassan megkerült, és sorfalba álltak mellé. A szörnyeteg végül letoccsant a padlóra, de ehhez szét kellett szakítania a saját testét. Mászva, csúszva araszolt a praetorianusok felé. Üvöltésében szavak maradványait lehetett felfedezni. Az *Eyn Sof* ereje lassan manifesztálódni kezdett a szobában, ahogy a szupermutálódott *megaira* megpróbált fellépni az első lépcsőre.

A praetorianusok ráfogták a fegyvereiket, és hamuvá égették.

– Dezintegrátorokat – mondta halkan Seiren. – Leromboljuk a manzárdot.

*

Paul Wittgen hangrobbanás kíséretében, teleporttal érkezett a Brure-rezidencia franciakertjébe, ugyanarra a pontra, ahová egy nappal korábban. Hárman kísérték a Vörös Halál Árnyékából, mindegyiküknél egy-egy instabil *73 Black Series*. Némán, öles léptekkel indultak meg a kastély felé, aminek a fele romokban hevert Floris DeFroy egyik hajójának becsapódásától. A klán munkásai nem késlekedtek, már álltak az antigrav-daruk, tolólapos munkagépek birkóztak a romokkal. Bár a lángokat eloltották, a romok mélyéről így is dőlt a füst.

Mire a négy praetorianus odaért a kastély elé, Abelard Brure herceg is megjelent, és kísétált eléjük a kavicsra. Megálltak egymástól pár méterre. A szelek a herceg és Paul köpenyébe kaptak.

– Parancsnok – mondta halkan Brure. – Maga és én, most egyességre fogunk jutni.

Paul nem válaszolt, a sisakját sem vette le.

– Gondolom, a fiam miatt vannak itt ismét – folytatta a herceg, miután nem kapott választ. – Igen, hazatért. Az az ostoba hülyegyerek megtámadta a maga feleségét és a testőreit, úgy hallottam. Ennél nagyobb baromságot nem csinálhatott volna. Minden joga megvan a haragjához, parancsnok. Mégis, a jobbik eszét vegye elő. Azt mondta, a császárnő irgalmas. Én magam sem kérnék a fiam fejére kevesebbet egy örökös száműzetésnél. De ő a *fiam*.

Paul feje enyhén oldalra biccent.

– Nem veheti ezt az ügyet a saját kezébe, parancsnok, *főleg* az érintettsége okán – emelte fel a hangját a herceg. – Ne csináljon jelenetet. Kérjünk kihallgatást a császárnőtől. Hajlandó vagyok nagyon sokat tenni magáért, Paul. A hatalmamban áll szinte bármit megadni, amire vágyik, és mindenekelőtt, segíteni a küzdelmét a *megaira* hatalmasságok intrikáival szemben.

Mivel Paul továbbra is csak állt és hallgatott, a herceg kezdte elveszteni a türelmét. Kitérte a karjait, csaknem kiabált már.

– Ugyan, mit gondol, mi fog itt történni? Én vagyok a legnagyobb hatalmú lény az Űrkastélyban! Még maga sem szállhat velem szembe!

Paul aktiválta a Herdenjét

A távolban ekkor kezdtek elhullani a Praetorianus Gárda *megaira* áldozatai. Paul elméjében, és minden bizonnyal a hercegében is, az apró, csillagszerű fénypontok, amik az *Eyn Sof* sárkányokon átszűrődő erejét jelentették, elkezdtek kihunyni. Először csak egy-egy, aztán tömegével tűntek el, mintha valaki lesöpörte volna a szellemi tér éjszakai égboltját, és nem hagyott volna hátra mást, csak az éhesen ásító ürességet.

Abelard Brure arca eltorzult, ahogy elérte a felismerés.

– A császárnő fellépett a kozmikus rend ellen! Pusztulni fog, veled együtt, féreg!

Brure egy pillanat alatt ledobta az emberi formáját. Hatalmasra nőtt, fekete pikkelyei lilás fényben játszottak, másodlagos karjaival a kavicsba mart. Tüskés, rücskös fejétől a csontpengében végződő farka végéig harminc méteres volt, szárnyai, mint egy stadion. Feje felett lila fellegek gyűltek. Paul egy fél gondolattal ellenőrizte, hogy áll-e még a kastély audiovizuális védelme, és kézfejének egyetlen mozdulatával támadást rendelt el.

Brure hatalmasat üvöltött. Minden másodpercben egy lépcsővel feljebb jutott a *Szefirot* világokat jelentő szintjein.

Öld meg! Öld meg! Ha felér a Yesodra, nem tudok rajtad segíteni!

A Herdenek a megengedett maximum határán nyitottak tüzet.

Megsebezték a sárkányt, átütötték a szárnyát, leégették az egyik másodlagos kezét. A herceg tűz helyett lila villámokat okádott a pofájából válaszként. Már a *Cheseden* járt, és Paul érezte, hogy a sárkány csaknem elvétette a mágikus lépcsőt fékevesztett haragjában. A

Chesed komoly buktatónak számított harcban, hiszen a könyörület emanációjaként sokak számára megugorhatatlan akadálnak számított.

– A fejére! – parancsolta.

A három praetorianus folyamatosan tűz alatt tartotta a herceget. A Herdenek leégették a húst a koponyáról, belemartak a csontokba, felforralták a szemeit, mindhiába: Abelard Brure újra és újra regenerálta a világi testét, és miután maga mögött hagyta a *Chesed* szintjét, és elérte a *Gevurah*-t, a hatalma exponenciálisan nőni kezdett. Már túl nagy volt, elviekben be sem szabadott volna férnie a kertbe. Az emberi elme már nem tudta egyben felfogni a formáját, csak a részleteit, külön-külön képként. A karmokat, a pikkelyeket, egy hatalmas, kígyózó testet, a villámokat szóró szemet. Paul bal oldali társa a feketecsuklya ellenére a sárkány áldozatává vált. A lila villámok letépték a páncéljának felső részét, lecsapták a húst a testéről, Brure pedig kettétépte a pofájával a gerince közepénél a feketecsuklya fémjét. Paul pontosan érezte az embere halálának pillanatát. Az érzés legyűrhetetlen savként marta a lelkét. A szerencsétlen gárdista tudata és énje mintha maga is a sárkány metafizikai világokba nyíló gyomrában végezte volna.

Paul, mikor megbizonyosodott róla, hogy a herceg már csak rá figyel, begömbölyöztette az ujjait, és felnyúlt a levegőbe, mintha pusztá akarattal kitéphette volna a sárkány torkát.

– Shaha! – kiáltotta, és kitérte az elméjét a sötét *shatgelt* előtt.

Tartsd fenn a kapcsolatot!

A herceg sárkány-szemeiben valamiféle felismerés villant. Felüvöltött. A *Szeferot* erejének aranyfonala, ami a felsőbb és alsóbb régiók között feszült a multidimenzionális szörny testén belül, fozladozni kezdett. Brure halálos villámokat szórt Paulra, amik átütötték a PHR pajzsait, a Herden által felhúzott pajzsokat és a páncélt is. Paul teste görcsbe rándult, a belső szervei közül több is szénné égett a testén belül. Mégsem engedett a mentális szorításán.

– Most! – adta ki a parancsot.

Hús gárdista teleportált a levegőbe, harminc méterrel a Brure-kastély fölé. A fele Herdennel, a másik fele ultrahang-pallosokkal volt felszerelve. Halálosztó, sötét lovagokként zuhantak a sárkányra, és már a levegőből tüzet nyitottak rá.

Brure elérte a *Tiferet* szintjét, de már nem tudta a szerzett sérüléseit regenerálni. A von Anstettenek legerősebb csapásmérő egysége, az

okkult feketecsuklyás testőrség felkoncolta a démoni szörnyeteget. Testrészeket csaptak le róla, nyakát magnalézer-erejű sugarakkal vágták fel. Az utolsó üvöltésétől megremegett a föld.

Az összecsapásban életét vesztesette két gárdista; a maradék körülállta a parancsnokát, és áhítattal nézték őt. Soha nem láttak hasonlót, Paul *emberként és a néhai uralkodó nélkül* képes volt blokkolni az Űrkastély legerősebb sárkányának mentális erejét. Egymásra tekintettek. A parancsnokuk olyanná vált számukra, mint egy sötét messiás, egy bukott angyal, aki magával hozott valamit az istenek hatalmából a földre. Tette ígéret volt, hogy egyszer talán ők is megcselekedhetik ugyanezt, hogy van út egy ember számára a mágia útvesztőszerű ösvényein.

Paul féltérde omlott, görcsösen markolászta a páncéljának hasi részét. Lekapcsolta a sisakját, és fekete, szénnel kevert vért hányt a feldúlt franciakert kavicsos földjére.

– Parancsnok – lépett oda a rangidős gárdista. – Minden rendben? Tudunk segíteni?

– Rendbe jövök – csikorogta Paul az összeszorított fogain keresztül. – Teleport-nullmezőt aktiválni! Keressetek meg mindenkit a kastélyban. Az építőmunkásokat is. A darukezelő végignézte az egészet. Nem juthat ki élve senki. Castinus Brure-t hozzátok élém.

A Vörös Halál Árnyéka egy emberként mozdult. Végigözönlöttek a kerten, az építkezésen, a kastélyon. PHR-jeik feltörték a számítógépeket, letöröltek minden adatot, kisütöttek minden pajzsot, védelmi rendszert. A Herdenek megállás nélkül tüzeltek. Nem volt kegyelem, mindegy, hogy emberről, a család tagjairól, egyéb idegen lényekről volt-e szó.

Paul feltápáskodott, de szörnyű fájdalmai voltak. Odébb bicegett, hogy megtámaszkodjon egy lámpaoszlopon.

Azt hittem, megöl téged. Kár lett volna, nagyon élvezem ezt az egészet. Meg kell hagyni, minden bűne és eretnoksége ellenére Fekete Tezcatlipoca értette a dolgát.

Paul nem válaszolt. Lerogyott az egyik padra, és némán, csukott szemmel tűrte az embertelen fájdalmat, ahogy a testébe épített feketecsuklya megpróbálta regenerálni a szerveit.

És egyre érkeztek a jelentések, a kiküldött osztagok egymás után bejelentkeztek. A Gárda mindenhol sikert aratott. A nagy *megaira*

családok eltűntek az Űrkastélyból. Seiren hívta Pault utoljára.

– Carmandion lerendezve. Paul, lehetséges, hogy itt van a kastélyban... a Djokics? Hallottam egy ilyen pletykát, bár lehet tévedés...

– Nem tévedés.

– Nincs kitiltva?

– Most már nincs. De nem szólt, hogy érkezik, nekem is meglepetés volt, elhiheted.

– Brure?

– Vége. Most mennem kell.

Castinus Brure-t két gárdista hozta a hónaljánál fogva. Lehajították Paul elé. A fiatal sárkány gyűlölettel és rettegéssel a szemében nézett fel a testőrség parancsnokára, aki úgy ült a kerti padon, hátradőlve, mintha a trónusa lett volna.

Lassan tápáskodott fel, mint egy vénember. Castinus szólni próbált, de Paul feltartott ujjával csendre intette.

– Részt vettél a császárnő elleni merényletben – mondta. – És rátámadtál a Praetorianus Gárda parancsnokának családjára. Ez két halálos ítélet. Legyél hálás, hogy ebből csak egyet tudok végrehajtani.

Ultrahang élű tőr villant a kezében. Marokra fogta, és addig ütötte-verte a pengét az emberforma sárkány testébe, amíg az mozgott. Eltartott egy darabig.

17.

2674. november 19.

Muranovsky mínusz tíz perc

Az Űrkastély, a palota trónterme

V. von Anstetten a teljes pompájában fogadta Pault, aki páncélban érkezett a császárnő színe elé. Nem merte lekapcsolni a PHR-t a sérülései miatt. Térdre ereszkedett.

– Áldottak a Hatalmasok.

– Mindörökké – csilingelte Blindamoor. Közel lépett Paulhoz, illata belengte a termet. – Nos?

– Bevégeztetett.

A császárnő fellélegzett, láthatóan megkönnyebbült.

– Rendben. Már átgondoltam, a kisebb családok közül kiket emelek fel. Holnap fogom megejteni a címek adományozásának aktusát.

– Magam leszek felséged mellett, és hozok magammal egy teljes századot.

– Nem hiszem, hogy bármit mernének tenni ezek után.

– Én sem hiszem. De emlékeztetni szeretném őket, kinél van a valódi hatalom.

– Állj fel. A birodalom hálával tartozik neked, praetorianus.

– Csak a kötelességem teljesítettem.

– Ó, annál jóval többet tettél. Észrevétlenül előrehoztál, és megnyertél egy civilizációs párviadalt. Lenulláztad a játékmezőt. Azt hiszem, éreztem és tudtam is, de nem akartam vele szembenézni, hogy a régi rendszer önmagát falja fel. Túl nagy hatalmat halmoztunk fel, és minél nagyobb a hatalom, annál nagyobb erőforrásokra van szüksége önmaga fenntartásához. Tudom, hogy kevés lettem volna kézben tartani ezeket a családokat önmagamban, de...

– Császárnő, kérem, ne ostorozza magát, nem való ember fülének e beszéd.

– Végig fogom mondani – mosolygott Blindamoor. – A lényeg, hogy bárki más is kevés lett volna, aki hatalmát tekintve nem áll az összes család felett. Még Gwandolyn is. Azt gondolom, apám kemény vizsga

elé állított, de tette ezt szándékkal. Megtehetette volna, hogy már évekké eltelte előtt kiírta ezeket a családokat. Mégis rám hagyta ezt, mint egy vizsgát, amit ha teljesítünk, egy császárságot kapunk örökségül, ha pedig nem, akkor méltó lenne a pusztulás is, ami következett volna. Azt gondolom, te viszont nem szerepeltél az egyenletben. Apám Brettnek szánta a szereped.

– És ő a legmagasabb szinten beavatott. Minden, amivel én küzdöttem, ami nekem nehézséget okozott, ő játszva megugrotta volna.

– Lehet. Mégsem ő áll itt. És... nem vagyok benne biztos, hogy ez az élet neki való lett volna. Te viszont erre születél. Lehet, hogy apám mégiscsak tudta ezt? Hogy ha Brett elmegy tőlünk, te meg fogod tenni, amit kell?

– Nem tudhatom, felség.

– Így vagy úgy, de megteremtetted a lehetőségét annak, hogy uralkodhassak. Az elmúlt egy órában értettem ezt meg. Ezzel nem csak engem hoztál helyzetbe, de az egész emberiségnek lehetőséget adtál a békére, amit el fogok hozni. Így hát hallgatók rád, ha elmondod, te hogyan kezelnéd a nagy családok elmenekült tagjait, akik már tegnap elhagyták az Űrkastélyt, és mit tennél a felemelkedő családokkal.

Paul igyekezett egyenesen állni, bár nehezére esett a fájdalomtól.

– A nagy családok vagyonának egy részét elkoboznám a császári kincstár javára, a másik részét szétozتانám az új családok között. Minden frissen felemelkedő grófságot, örögrófságot és hercegséget köteleznék arra, hogy építsenek az Űrkastélyban manzárdot, és kötelezően töltsenek itt egy teljes évet minden második évben. Nem egyszerre, természetesen. S amikor nincsenek itt, gyermekeiket hagyják itt túsul, akik az udvarban nevelkednek majd fel, felséged ideáival és tanításaival körülvéve. S hogy örökre elvegyem a kedvüket a fegyverkezéstől, olyan kötelező ékszerviseletet, ruhaviseletet, hajóberendezéseket írnék elő aranyból, a legritkább műkincsekből és gyémántból, olyan kötelező ajándékokat és fogadásokat, amit az udvar küldöttei számára kell rendezniük, hogy ételre alig jusson pénzük. Ezzel felséged a művészeteket is felkarolja, mert egy komplett iparágnak kell kialakulnia, hogy mindezt a pompát legyártsa. Szigorú adófizetői kötelezettségekkel, természetesen.

– Kitűnő. Így fog történni. És van számodra két feladatom. Az első, hogy azonnal utazz el a Gothaeára. Vidd a hajómat.

– Felség...

– Meggondoltam magam, a büszkeségem nem lehet az uralkodásom akadály. Ajánlj neki alkut a nevemben.

– Még ha elfogadja, sem hiszem, hogy bízhatunk benne, felség.

– A segítsége viszont felbecsülhetetlen értékű lenne.

– Értettem.

– A második, hogy itt akarom látni Fritzet a szíнем előtt.

– Felség?

– Elegendem van abból, hogy a mi pénzünkön felhízalt Heckler&Koch szuperfegyverei illetéktelen kezekbe kerülnek. Biztosítékokat akarok, hogy a 73-as Herdentől felfelé soha többé nem kerül ki egyetlen darab sem a gyárból a Gárda szállítmányain kívül. Ha mégis, annak komoly következményei lesznek. A szemébe akarom mondani.

– Igenis, felség.

– S most, hű testőröm, kívánhatsz egy ajándékot szolgálataidért.

– Nem kell rajta gondolkoznom. Azt kívánom, hogy felséged üljön fel a trónra – mutatott fel Paul IV. von Anstetten gyémánt-achát trónjára. Blindamoor összeráncolta a szemöldökét. Eddig még nem merészkedett a trónus közelébe.

– Csak ha felkísérsz.

– Kizárólag a *Tiferetig* léphetek fel, felség, de addig szívesen.

Blindamoor belekarolt a testőre karjába, Paul pedig felvezette az új császárnőt egészen a *Tiferet* lépcsőfokáig, ahol elengedte őt. Blindamoor egy pillanatra hezitált, majd felsétált egészen a lépcsők legfelső fokáig. Leült a trónra. Kihúzta magát.

Paul elmosolyodott, és letérdelt.

– Áldottak a Hatalmasok.

– Mindörökké.

*

A Muranovsky lekapcsolt.

Ugyanabban a pillanatban tízezer tengerészgyalogos landolt városszerte. A *Fata Morgana* belépett az Űrkastély légtérébe, kitakarta az eget. Ágyúival az utcákat fürkészte.

Marq Williams rohamsiklóval érkezett a palotához, háromszázadnyi, mindenre kész IMC katonával. Megkönnyebbülésére már csak a mentésben tudott részt venni. A gigászi csillaghajó a vontatósugaraival emelte ki a becsapódott DeFroy-rombolókat az űrváros struktúrájából,

és kivitte őket biztonságos távolságba, ahol mindegyiket megsemmisítette. A megmaradt paladin egységeket konténerekbe parancsolták, és egy külön csatahajóval elugrottak velük több fényévnyi távolságba, messze a palotától. Az emberemlékezet óta legnagyobb mentési akció vette kezdetét. Generátorok és mobil légtisztítók érkeztek, mérnökök hadai, munkagépek, nyersanyag és számolatlan mennyiségű konténer a romok eltakarítására. A flotta mobil kórházából kettő is landolt a város két különböző pontján, hogy fogadja a sérülteket.

A védelmi bizottságok összeültek, az admirálisok és hadseregparancsnokok rögtönzött állásokban vitatkoztak a közeljövő taktikáiról, Cato Gregorius pedig egy kisebb fellépést készített elő a császárnőnek, amiben az egész világnak megmutathatja magát, és nyilatkozatot adhat ki az elmúlt nap eseményeiről.

Mindenki Pault kereste, ám ő szőrén-szálán eltűnt, és Seirenre hagyta a közvetlen szervezési feladatokat.

A tengerészgyalogosok az Impérium nevében megszálltak minden biztonsági rendszert, teljes egészében rekvirálták a *Metaphysiont* és minden részvényét. Minden utcasarkon ott strázsáltak, hangyamód szétterjedve elfoglalták az alsóvárost is. Aztán kinyitottak a boltok, a pékek begyűjtötték a digitális kemencéiket, és az élet rekordidő alatt visszatért a megszokott kerékvágásba.

2674. november 19.

Gothaeia bolygó

Paul Wittgen hátratett kézzel, sisak nélkül állta a viharos szélököket, fekete köpenye vadul csapkodott csurom vizes, matt páncélja mögött. A Vörös Halál Árnyékának tíz tagja félkörben fedezte őt, maximális rombolóerőre állított Herdenekkel kezükben.

Körülöttük a fekete köveket ezer éve ostromolta egy szupervihar. A bolygó nem szerepelt a csillagtérképeken, nem volt a közelében ugrási zóna, az egyik holt űrsivatag legtávolabbi sarkán túl keringett egy sápatag, gyenge nap fényében. Tipikusan az a fajta hely volt, ahová az álmok is csak meghalni járnak.

A háttérben építkezés folyt. A Shark&Lez Agency mérnökei még ezekben a percekben is serényen dolgoztak, hogy a legmodernebb harcászati eszközökkel szereljék fel az ismeretlen, kihalt civilizáció által éonokkal korábban felállított monolitokat a plató körül. A kövekre az ősi rúnák, piktogramok és megigéző kanyarokkal forduló vonalak közé acélszerkezeteket emeltek, amik elbírták a magnalézer-erejű, speciális lézerágyúkat. A kopár fennsík természetes köveit óriási gépekkel marták simára, hogy a török mintájú, sharabandi harci androidok kilövősilói helyet kapjanak rajtuk. A hegy mélyébe egy Orpheus-reaktort helyeztek el, hogy energiával lássa el a kilenc pajzsot, amit a szörnyű installáció köré emeltek.

Ám mindez a fegyverzet és védelmi rendszer nem kifelé figyelt, hogy a tájat vagy a csillagokat fürkéssze; minden ágyú, harci gép és energiamező befelé fordult, a rúnákkal borított tér közepe felé, ahol egy apró, vékony lány ült a zuhogó esőben. Hosszú, fekete haja a térdeire omlott, mindkét karját és mindkét lábát láncok béklyózták a földhöz. Egyik csuklóját egy ezüst karperec szorította. Akkora pusztító erő összpontosult azokban a percekben a pár száz méteres fennsíkra, amivel földrészeket lehetett volna a tengerszint alá gyalulni. Mégis, amikor a rab megmozdult közepen, és megcsörgette láncait, a

mérnökök hátraugrottak rémületükben, annak ellenére, hogy a tompítómezők miatt nem láttak és nem hallottak semmit.

Az SLA két vezetője, Craft és Butcher némán figyelték Pault. Még ők sem merték volna megzavarni a Praetorianus Gárda új, teljhatalmú urát.

Paul megindult lefelé a lépcsőkön, döngő, súlyos léptekkel, két oldalán egy-egy Herden 73 *Black* lebegett. Belépett a tompítómező belsejébe.

Nocsak. Kár, hogy így alakultak az erőviszonyok. Ez a lány fenomenális, ugye tudod, ifjú tanítványom?

– Paul Wittgen máris meglátogat? – szólalt meg a lány, anélkül, hogy felnézett volna.

– Gwandolyn.

– Megesküdtem, hogy mostantól úgy fogok mutatkozni az ember előtt, amilyenné te tettél abban a parkolóházban. Azt akartam, hogy örökké lásd a szégyened – nézett fel összevert, torz arcával Paulra Gwandolyn.

– Szégyenem? – kérdezte Paul mosolyogva, és lassan körözni kezdett a száműzött hercegnő körül. – Ami történt, a kötelességem volt. De ha belegondolok, hogy mennyi fájdalmat okoztál... hogy az egész életemben te álltál a viszontagságaim hátterében... még túl gyengéd is voltam veled. Miattad haltak meg a Montchrestienek. Miattad tűnt el a *Cailleach*. Te szítottad a felső házak lázadásait, te ugrasztottad egymásnak a bolygókat, miattad lángolt a Tartaros-köd és miattad romlott meg a pápa és a lovagrend viszonya is!

– Na mintha érdekelne téged a Vatikán.

– Ha polgárháború robban ki a kozmokeresztények között, felborul az Impérium egyensúlya! A Templomosok soha nem bocsájtották meg a pápának, hogy behódolt az apádnak, és a vesztés escyllioni csata után kitagadta az akkori lovagrendi vezetőket!

– Mi közöm nekem ehhez? – mosolygott Gwandolyn.

– Az egész a te műved volt! – csattant fel Paul. – Mára pontosan tudom.

– Azt a csatát ellened vívták. Nem is emlékszem, megpróbáltad békés eszközökkel elrendezni a helyzetet?

– Nem érdekel a szarkazmusod. A machinációidnak hála a Templomos Lovagrendet fanatikusok és fundamentalisták irányítják,

szerinted meddig kerülhető még el a háború?

– Ameddig Barkóczi Zoltán hivatalosan segítséget nem kér az én drága nővéremtől a Lovagrenddel szemben, mert az a buta liba képes lesz igent mondani rá. De miért nem öltél meg ott és akkor? Miért nem ölsz meg most? Passzolna hozzád, férfiebertek gyöngye.

– Mert IV. von Anstetten lánya vagy – mondta halkán Paul. – Gwan... az igazság az, értem, mit próbálsz tenni, látom az igyekezeted, és a kitartásod tudom tisztelni is. De te kétszáz évet megkéstél.

– Kétszáz évvel ezelőtt én lettem volna a császárnő!

– És kétszáz évvel ezelőtt téged szolgáltalak volna.

– Miért jöttél?

Paul hivatalos hangnemre váltott. A háttérben becsapott egy villám, és egy pillanatra megvilágította a sharabandi harci gépek rettenetes pofáját.

– Blindamoor von Anstetten császárnő alkut ajánl. Ha segítesz kezelni a csuklyamodult, a száműzetésed korlátlan mértékben csökkenthető. Visszatérhetsz velem most rögtön. Gondolom elég volt az esőből.

Gwandolynt lehajtott fejjel rázta a rángás. Paul elsőre azt hitte, zokog a boldogságtól, de aztán a lányból kirobbant a gúnyos, kontrollálatlan nevetés.

– Hahaha! Hogy a nagytiszteletű V. von Anstetten segítséget kér? Hogy nem bír a trón súlyával? Apánk szívének csücske nem tudja kezelni a modult, hogy mik vannak! Paul Wittgen, szánlak téged. Tudod te, mi vár rád? Mindenki a császárnő ellen fordul majd. A sárkányok a mágiavaksága miatt, a Szenátus a gyengesége miatt, az Űrtemplomos Lovagrend a több tucatnyi sérelmük miatt! A turáni belpolitikához aztán végleg nem értek, de ha István király terjeszkedni akar, most lesz itt az ideje annak is. Hogy fogod a császárnődet megvédeni, praetorianus? Mennyi vért ontasz ki feleslegesen, mire megtörténik az elkerülhetetlen?

– Elkerülhetetlen micsoda?

– Hogy Blindamoor meghal, és én leszek az uralkodó. Megölik, most, vagy egy év múlva, hülyeséget csinál és szétveri apám birodalmát, öngyilkos lesz, vagy te magad fojtod meg őt, amikor elegend lesz már a pusztításból. Te leszel a sötét praetorianus, és én várni fogok rád, amikor összetört lélekkel a lábam elé veted magad mindennek a végén.

– Megtagadod a kérését?

– Igen. Megtagadom.

Paul szó nélkül hátat fordított, és elindult a kör széle felé.

– Várj! – szólt utána Gwandolyn. – Eltemetted az apám?

– Igen. Két napja – válaszolt Paul a válla mögül.

– Szeretted őt.

– A mesterem volt. – Paul hangja elcsuklott.

– És a barátod ölte meg. A legjobb barátod. Azzal a törrel, amit te hoztál el a Tenoxchról. Valahogy mindig van valami közöd a tragédiákhoz...

Hogy mik ki nem derülnek!

– Azt a tört – perdült vissza Paul. – Te akartad a szívébe döfni! Megtetted volna már évekkel ezelőtt, ha nem ölöm meg Clark Reynoldsot '63-ban!

– Talán. De most már nem. Apám alkut ajánlott... Amit elfogadtam. Végre felfigyelt rám. A helyemre emelt volna. Egyet ígérj meg nekem, Paul Wittgen, és elfelejtem az összes bűnödöt velem szemben. Ha találkozol vele, ha a sors lenne oly kegyes, hogy még egyszer eléd hozza őt... *öld meg Brett Shaw-t azért, amit az apámmal tett!*

Paul visszanyelte a savat, ami felszaladt a torkán, és visszasétált a sajátjai körébe.

– Magasabb szintű beavatott vagy, mint a császárnőd! – kiabált Gwandolyn. – A Tartaros-ködöt említetted, szerinted hány *megaira* van tudásban feletted csak az Omrameián? Kirajzanak, mint darazsak a fészkükből, és romba döntik a birodalmat!

– Megöltem Floris DeFroyt – csikorogta Paul. Aztán a Vörös Halál Árnyéka felé fordult. – Gilson százados. Készítsd fel a hajót az indulásra. Egy perc és távozunk.

– Igenis, parancsnokom.

– Ha majd leérsz a sötétség legaljára – mondta most már sokkal halkabban Gwandolyn. – Leszek a mestered.

Paul odalépett Craffhoz, aki mintha képes lett volna az idők végezetéig mozdulatlanul állni.

– Senki sem beszélhet a fogolyhoz. Amint lehet, takarítsák el innen a szerelőket. Csak a robotok maradhatnak.

– Perceken belül kész vagyunk – válaszolta a férfi., aki csaknem olyan magas volt, mint maga Paul.

– A teljes ürteret zár alá vettük – vette át a szót Butcher, aki bár nem nőtt akkorára, mint a társa, épp olyan sziklaszilárdnak tűnt. – Bárkire tüzet nyitunk, aki a környéken megjelenik, legyen az akár a BBH egyik gépe.

– Rajtam kívül ezt a szörnyet meg nem közelítheti senki. Itt marad, míg érte nem jövök. Márpedig nem szándékozok érte jönni soha többé. A legmagasabb szintű kódok – nyújtott át egy digitális lapot Paul. – Az én engedélyemmel. Gyakorlatilag a császárnő közvetlen kíséretén kívül valóban leszedhetnek bárkit. Ezzel csak egyszer élnek vissza, másnap a Vörös Halál Árnyéka vetül az SLA-ra. Remélem, érthetően fogalmaztam.

– Ennyi pénzért úgy fogalmaz, ahogy akar, parancsnok.

Paul biccentett, és öles léptekkel az úrhajója felé indult.

*

Dana Degára bízta a vendégeket, és elrohant otthonról. Órák óta kereste Pault. Járt a házuknál, a gárdaközpontban, még Rashford irodájába is megpróbált bekéredzkedni. Persze a BBH épületébe nem engedték be, annyit viszont megtudott az ajtóban is, hogy hiába keresi ott a férjét.

Felhívta Koole-t, aki szokás szerint nem tudott semmiről, igazából még az ostromról sem, annyira beállt az éjszaka. Beszélt Seirennel, aki csak annyit tudott megerősíteni, hogy Paul nincs a Palotában sem, viszont lekapcsolta a nyomkövetőjét is.

Mikor minden reménye szertefoszlott, és már azon gondolkodott, hogy Paul miféle távoli bolygóra utazhatott el valami halaszthatatlan ügy miatt, egy hívást kapott a kettes számú közkórházból: jönnie kell, mert ott van a férje.

Parkolás közben beletolatott egy látogató siklójába a saját gépükkel, de nem érdekelt, lélekszakadva rohant a mentőbejárathoz. A portás felküldte az emeletre, ahol egy idős orvos lépett ki elé. Dana a térdeire támaszkodott, úgy lihegett.

– Mrs. Wittgen? – kérdezte az orvos szigorú arccal.

– Igen.

– Az ön férje a deréktól lefelé bénultak osztályán fekszik.

– Jaj, istenem, ne!

– Figyeljen, takarítsa már ki onnan, az a pácienseknek van fenntartva!

– Mi... mi van?

– Bejött, bedrogozott mindenkit, aztán befeküdt egy ágyba. Áll a bál az osztályon. Vigye haza.

Ó, de Dana már hallotta is. A folyosó mélyéről dalolászás, kurjongatás szűrődött ki. Rettenetes haragra gerjedt. Végigsietett a folyosón, és berúgta a leghangosabb kórterem ajtaját, ami előtt egy megrettent szakasznyi biztonsági őr tanakodott, hogy mihez kezdjenek egy olyan helyzettel az ő fizetési sávjukban, amikor a tisztelt beteg egy Herdennel van felszerelve.

Paul Wittgen, a Praetorianus Gárda parancsnoka egy szál hátulkötős hálóingben bulizott a betegekkel. Az orvos nem viccelt, a szobában mindenki be volt állva vagy részegen dülöngélt az ágyában. Az egyik sarokban tolókcocsis versenyt rendeztek. A másik sarokban egy bénulással küszködő beteg felkurjantott, hogy márpedig ő tud járni, kikelt az ágyából, majd azon nyomban arcra is zuhant. Paul megtapsolta. Egy mobil hangszóróból diszkózene bömbölt. Egy vénember csipszet dobált a magasba, és megpróbálta elkapni a szájával. A történetben szerepelt egy nővér is, aki két marékra fogott egy whiskeys üveget, és megpróbált fókuszálni, miközben az egyik tolószékes beteg ölében ült. Konfetti robbant.

– Ááá, Danica! – kiáltotta Paul. – Gyere, gyere már, a vén Kovalics sebességrekordot dönt, figyeld, figyeld!

Dana földhöz vágta a hangszórót, és dobbantott a lábával. A betegek kifütyülték. Erre megfogta Pault, kirángatta a szobából, és betolta a szemközti öltözőbe, a megszeppent biztonsági őrkön keresztül.

– Viszlát, szép világ! – kiáltotta Paul. – Visz a banya, végem van!

Dana belökte Pault a szobába, és becsukta az ajtót.

– Hát neked meg mi a fasz bajod van?! – kiabált.

– Figyelj, egy kis buli, ugyan mit árthat? Részeg vagyok, nem tehetek semmiről.

– Te évek óta nem tudsz lerészegedni.

Paul felcsapta a kezeit, aztán leroskadott a legközelebbi székbe. Pár másodpercig csak a szoba sarkát nézte, aztán kifakadt.

– Nagyon sok rosszat tettem az elmúlt egy napban, Dana.

– Na és?

– Nem érted. *Megbocsájthatatlan* dolgokat. Vétettem – nézett fel Paul nyomorult arccal. – Minden ellen, ami fontos. Minden ellen, ami

emberséges. A nagy részét el sem mondhatom. Nincs kinek meggyónnom, nincs kinél feloldozást keresnem.

– Itt jön a váratlan fordulat: feloldozlak. Megbocsájtok. Bármit is tettél, amit nem mondhatsz el, feloldozlak érte látatlanban. Árudd el, katona. Megvédted a császárnőt?

– Meg.

– Előremozdítottad az emberiség ügyét?

– Igen, de...

– Megtartottad az esküdet?

Paul gondolkodott.

– Egy eskümet nem. A többit igen.

– Akkor dolgoznod kell rajta, hogy visszanyerd a becsületed önmagad előtt. Ezt a műbalhét akkor sem csinálhatod.

– Valahol ki kell eresztenem.

– Nyomorultakkal egy névtelen közkórház sarkában? Ide süllyedtél? Szedd már össze magad. Nem valami jó menekülési módot választottál. Vagy pont azt akartad, hogy megtaláljalak, ilyen állapotban? Ez egy ilyen áldozati játszma, őrnagy úr?

– Magam elől menekülök.

– Olyan terhek nyomják a vállad, amit embernek nem szabadna cipelnie. Hibáztál? Na és. Fogsz is. A feloldozás és a megbocsájtás lényege, hogy nincs feltételhez kötve. Szeretlek, Paul. Tudom, hogy egy mocskos kis disznó vagy, de itt van a helyed mellettem, és most hazaviszlek. Illetve te viszel haza engem, mert a sikló totálkáros, összetörtem az előbb. És ha még egyszer elbújsz előlem, eladom a Herdeneid, mire hazaérsz.

Paul elmosolyodott. Felállt, megölelte a feleségét.

– Köszönöm.

– Tudom, hogy lesz teher, amit egyedül kell cipelned, amíg világ a világ. De itt leszek melletted, vigyázok rád.

Kiséáltak a folyosón, kézen fogva. A főorvos beállt eléjük.

– Tiltakozom az eljárás mód ellen! Felháborító, hogy egy ekkora férfiember úgy viselkedjen, mint egy...

– KUSS! – kiáltott rá Dana.

– Tényleg, a fateroddal mi a helyzet? – kérdezte Paul, miután megkerülték az orvost.

– Lelépett. Hagyott neked egy névjegykártyát.

- Na persze. A Djokics nem hagy névjegykártyát.
 - Nem?
 - Nem.
 - Dehogynem – nevetett fel Dana. – De ez valami egyszer használatos cucc. Egyszer tudod rajta hívni a számot, utána megsemmisül. Azt mondta, ha kell, jönni fog.
 - Reméltem, hogy tartunk egy céllövő versenyt.
 - Igen, mondtad, egyébként elég bunkó módon. Soha nem akar majd veled versenyezni.
 - Miért?
 - Mert az isteneket és a legendákat nem lehet próbára tenni.
 - Melyikünk melyik?
 - Pontosan, jól látod a helyzetet.
 - És a pannoniak?
 - Az Imperial Hotelben. Holnap indulnak haza. Kijössz elbúcsúztatni őket?
 - Persze.
 - Nem akarsz valami vállalhatóbb ruhát magadra venni?
- Paul dematerializálta a köpenyét, a folyosón ülő vénasszonyok legnagyobb örömére, majd előhívta a páncélját.
- És mi hol lakunk most?
 - Kirendeltem egy szerelőcsapatot a házunkhoz. Nem akartak jönni, mert száz helyre kellene, de bemutattam nekik a fekete bankkártyádat, úgyhogy már takarítanak. De ma este mi is az Imperialban alszunk.

*

Paul végignézett az egybegyűlt *megairákon*, akik emberként álltak a kék szalonban a császárnő színe előtt. Nagy részük pontosan értette, hogy mi is történt előző éjszaka, bár olyan is volt közöttük, akit a császárnő a távozása után hívott vissza, és csak most landoltak a Muranovsky deaktiválása nyomán. V. von Anstetten mellett Rashford kancellár és Anita Casony szenátor ültek, tanúként.

A velük szemben, a terem közepén álló családfők féltek, hogyne féltek volna, ha egyszer harminc praetorianus állt körülöttük, mozdulatlan robotként, fényes fekete páncéljukban, bogárszerű sisakban. De az örömeiket sem tudták véka alá rejteni. Klántagok voltak, olyan kis családok sarjai, akik addigi életük során kénytelenek voltak megelégedni azokkal a javakkal, amik a nagyok asztaláról leestek. V. von

Anstetten azonban minden klánstruktúrát felbontott. Grófokat és őrgrófokat nevezett ki, még egy herceget és egy hercegnőt is rangba emelt. Átrendezte a hatalmi piramist, osztott, adott és elvett. A legtöbben egyszerű középnemesként érkeztek a szertartásra, ám főnemesként távoztak onnan; olyan volt ez számukra, mint megnyerni a legnagyobb főnyereményt.

Volt a meghívott *megairák* között szép számmal, aki nem mert eljönni, inkább elmenekült, álruhában, a mentőjáratok egyikén, mert azt gondolta, a kivégzésére hívják. Ők nem kaptak semmit, az ő jussuk nem lett más, mint a teljes közöny a trón irányából. A többieknek viszont aznap megváltozott az élete.

Paul végig Blindamoort figyelte. A császárnő rendkívüli erővel beszélt, uralta a termet és uralta a családok figyelmét is. Egy szó sem esett az éjszakai mézszárlásról. Mégis, teljesen egyértelmű volt, hogy ha a nagy családok nem tudtak ellenállni Blindamoor akaratának, úgy ők sem fognak tudni. Őszinte áhítattal fogadták el új helyüket avilágban.

Paul biztos volt benne, hogy *megaira* vérüket nem tagadhatják meg; előbb-utóbb elindulnak az új hatalmi harcok, előbb-utóbb újra el fogja majd valaki képzelni magát a trónon az épp aktuális uralkodó helyett, de nem ebben a generációban. Lehet, hogy két generáció is kell ahhoz, hogy belenőjenek abba a székbe, amibe frissen kerültek. Minden biztonnal évtizedekbe fog telni, mire a saját új vagyonukat uralni tudják. Volt, aki komplett kereskedőflották birtokába jutott, míg mások holdakat kaptak, úrbázisokat vagy teljes hűbér-birodalmakat. Lesz dolguk bőven a saját vagyonukkal.

A császárnő bevezette a törvényeket, amelyeket Paul javasolt. Persze megcsavarta az egészet a saját ízlése szerint, és az új családok és klánok nem is vették még túl komolyan, hogy mit jelent ez a számukra. *Nova Imperialis Nobilitatis Lex*nek, az Új Birodalmi Nemesi Törvénynek nevezte. Területeket jelölt ki számukra az Űrkastély lerombolt városrészeiben, ahol toronyházaikat, kastélyaikat és piramisaikat felemelhetik, pár szóval ugyan, de új egyetemet alapított, kifejezetten az ifjú *megairák* számára, szabályzatokat és kötelező viseleteket vázolt fel. Megtapsolták. Nem is láttak a boldogságtól. Kitörő örömmel fogadták új lánciaikat; vagy nem is vették őket észre, vagy annyira csillogott az arany és a gyémánt, amiből a császárnő a béklyóikat fonta, hogy még szépnek is találták a súlyukkal együtt is.

Helel Bin Shahaar annyira élvezte a jelenetet, oly' teljes volt a tervének kibontakozása, hogy Paulnak koncentrálnia kellett, át ne vegye a hangulatát, és ne nevéssen fel artikulálatlan hangon az avatás kelles közepén.

*

Szabolcs és Orsoly búcsúztatására másnap került sor. Bepótolták a kimaradt barbecue partit a frissen kitakarított és renovált házban, mulattak és táncoltak egész éjszaka, de a reggel könyörtelenül eljött, és most ott álltak a hatos katonai dokkban, a fekete praetorianus romboló előtt. Mindenképpen innen indultak volna, de a többi kikötő egyébként sem lett volna alkalmas arra, hogy nyugodtan elbúcsúzzanak egymástól. A temetés nézőinek egy része csak most tudta elhagyni az Űrkastélyt, és tette ezt nagy sietség és tolongás közepette. A lakosok közül is többen a távozás mellett döntöttek; talán még ők sem tudták, hogy ez végleges-e.

– A határnál a kilencvenkettes állomáson rak le titeket a hajó. Úgy tudom, addigra már ott lesz a Radnóti vadászgépszázad és egy cirkáló értetek – mondta Paul a vendégeiknek.

– Mennyire titkos, ami itt történt? – kérdezte Szabolcs, kezében Petivel. – Nyilván a titkosszolgálat fogad minket, és nem mehetünk haza, mielőtt kihallgatnának. Azért akadt itt egy-két meredek helyzet.

– Mindent elmondhattok, nem tudom, hogy egyáltalán el tudnátok-e hallgatni bármit is előlük. Nem számít. Az uralkodó meghalt, láttátok a temetését. Számomra fontos volt, hogy ott tudtalak titeket a tömegben, IV. von Anstetten a korunk egyik legmeghatározóbb személyisége volt. A galaxis ezen felének új császárnője van, láttátok a koronázást. És láttátok egy trónfosztási kísérletet. Ha még történne ehhez hasonló, ugyanígy fog végződni. Meséljétek csak el, hogyan fogta meg a teljes támadó sereget pár száz praetorianus.

– Az a pár száz az csaknem ezer volt, és ott volt mellettetek a komplett helyi hadsereg is – mutatott rá Orsoly.

– Jól van – mosolygott Paul. – Szeretek túlozni. Nem tudok a Pannon ügynökeinek annál jobb üzenetet küldeni, minthogy egyesek azt gondolták, most már gyenge a birodalom, de mégsem az. Csókoltatom őket.

– Megpróbálunk intézni egy látogatást a számotokra.

– Ha hívtok, megyünk – mondta Dana, és megölelte Orsolyt. Pusztit váltottak Szabolccsal. Átvette Petit, megdöngönyözte.

– Köszönjük az ajándékokat. Remélem azt is tudod, hogy a Pannoni Katonai Rendészet le fogja foglalni a kardot, és megpróbálják lemásolni, mielőtt visszakapom tőlük – mondta Szabolcs.

– Egy kicsit reménykedem is ebben, nem tagadom. Van egy közös ellenségünk.

A levegő egy pillanat alatt megfagyott. Orsoly és Szabolcs arcáról lelohadt a mosoly.

– A templomosok?

– Igen. Mi sem tetszene jobban, mint hogy azzal a karddal aprítanak fel őket, amit ők maguk nem fogadtak el a gyártótól. Nem akarok nyílt háborút, de szerencsére nem is az én dolgom döntenem róla. Ha Barkóczi Zoltán hivatalosan is segítséget kér az Impériumtól, és ha V. von Anstetten igent mond rá, válllvetve fogunk veletek harcolni ellenük. Megbosszulunk mindent is.

Szabolcs Paul szemébe nézett, és keményen kezét fogott vele. Biccentett egy utolsót, és belépett Orsollyal a fekete hajó zsilipjébe.

Dana és Paul egymás karjában integetett a hatalmas hadigépnek, miközben az kifordult a dokkból, és egyre gyorsulva elmerült a csillagok tengerében.

*

Koole Nazarušt, a zsiráffoltos, görbe lábú, dufek *hae/attit* Paul már csak egyedül kísért ki a saját hajójához; Dana egy gyors „viszláttal” köszönt el tőle, és úgy tett, mint akinek éppen nagyon sok fontos dolga van. Koole levedlette a szokott lazaságát, és teljes nagyköveti pompájában mutatkozott a rangos küldötteknek fenntartott, zárt császári kikötőben. A nyakából a tanács felhatalmazásainak kövei lógtak, magas gallérú, vörös-kék, csillogó ruhája úgy állt rajta, mintha ráöntötték volna.

– Csak egy napra dő/lök be az árokba, és máris kirobbantasz egy há/borút – mondta mosolyogva Koole. Szuszogott és prüszkölt, ahogy próbált Paullal lépést tartani.

– Csak az utókor számára jegyzem meg, nem én robbantottam ki – válaszolt Paul. Le kellett néznie a kis lényre, mintha egy gyerekhez beszélt volna. – Van egy olyan érzésem, telhasú testvérem, hogy nekem ilyenek lesznek a mindennapjaim a közeljövőben.

– Mit kért től/ed az alvilág ura?

Paul megtorpant, mielőtt válaszolt volna.

– Hát ezt meg most miért hoztad elő? Mondtam, egy szívességet.

Nem téma.

– Az Ördög nyájas, kedé/lyes, jó barátként tetszeleg és szórak/oztató is. Ereje hatalmas. Könnyen azt hiszi az em/ber, hogy a szándékai is he/lyesek. De a hábo/rú élteti. A zavar az öröme. A káosz a lét/eleme. Mire észre/vehetné, hogy rossz útra tértél, már nem vagy rá képes. Lépései aprók, mert nincs hová sietnie, örök sötétségbe zárva vár. Ter/veit tízezer években mérheted. Sémáit nem fogod megért/eni tudni, bármivel is hitegetett.

– Miért mondod ezt nekem?

– Mert nem tet/szel.

– Hát akkor baszd meg.

– Jó, jó, de akkor is. Háborúszagod van.

Paul felnevetett, és körbemutatott.

– Látod, hogy mi történt itt? Mégis, milyen szagom legyen?

– Csak vigyázz magad/ra. Ha az Ördög megkap/ná amit akar, lángolna a galaxis.

Még jó, hogy a kis dagadék ekkora szakértője a megaira hatalmasságok terveinek. Ha a galaxis lángolni fog, akkor az olyanok miatt lesz, mint ő, akik soha nem tették meg, amit meg kellett volna tenni a rend és az igazság érdekében.

Paul kezet nyújtott.

– Jó utat, Koole. Fussunk össze.

– Majd jövök. De azért egyszer te is elnézhetnél mifelénk.

– Nadya hogy van?

Koole megtorpant, visszanézett Paulra.

– Jól. Azt hiszem. Erős nő. Talán bold/og is. *Nekünk* meggyűlik vele a baj/unk, nem az a fajta, akit szép szava/kkal meg lehet győzni kábé bármiről is.

– Hát azt elhiszem.

– Üzensz neki valamit?

Paul arcán megrándult pár izom. Elnézett a távolba, hogy Koole ne láthassa a szemét.

– Nem.

– Vigyázz magadra, te égim/eszelő.

Paul zsebre tett kézzel nézte végig a *Hae/atti* Birodalom szürkenarancssárga hajójának indulását. Mikor már nem tudta megkülönböztetni a hajót a többi géptől a tranzitmezőben, visszafordult a palota felé, és végigsétált a nyílt téren.

– Parancsnok.

Paul kisandított oldalra, de nem lassított le. Angus Rashford kancellár felvette vele a tempót.

– Kancellár. Micsoda véletlen.

– Nem véletlen. Magát keresem. Nem akartam megzavarni a tanácsos távozását.

– Hát, itt vagyok, megtalált.

Megálltak a hiperlift előtt, Paul megnyomta a hívógombot. A kancellár nekidőlt az üvegkorlátnak.

– A tegnap este – mondta a kancellár halkan.

Paul megvonta a vállát.

– Nem fogunk róla beszélni? – kérdezte Rashford, miután Paul néma maradt.

– Ugyan miről beszélénk?

– Hm.

Rashford lenézett az Űrvárosra a magasból.

– Miért jött, kancellár?

– Békejobbot nyújtani. – Rashford odafordult Paulhoz, és kezet nyújtott neki. Paul viszonzta a gesztust. – Nem tudok mindenről, de azt látom, hogy a császárnő jó kezekben van. Kérem, tekintsen a BBH-ra mint erőforrásra, ne pedig mint akadályozó tényezőre mostantól.

– Ráér ma este? Hát persze hogy ráér. Jöjjön el hozzánk. A házam a maga háza. Semmi üzlet, szigorúan informális. Dana pljeskavicát és chevapot készít.

– Nem hiszem, hogy lenne helyem egy családi asztalnál.

– Nem ismerem magát, kancellár. Semmit sem tudok a kedvenc zenéiről, nem láttam még részegen, nem tudom, honnan szerezte az Art of Lasert, maga meg nem látta még a Herden-gyűjteményem. Vannak közte standard darabok, de egyediek is, mások a fél kezüket odaadnák, ha a másikkal megérintheznének egy ritkaságot.

– Arra céloz, hogy legyünk *barátok*?

– Vagy legalább jó kollégák. Maga békejobbot adott, én barátival szeretném viszonzni. Este hét?

Rashford elmosolyodott, megcsóválta a fejét, és elindult az ellenkező irányba.

– Este hét – fordult vissza.

2674. November 20.

Gwandolyn teljes erejét bevetve tépte a láncait. Természetesen esélye sem volt elszakítani őket, de tennie kellett valamit, hogy elkerülje az őrületet, ami minden bizonnyal várt rá a végtelen évek során, mire kitalál valamit, amivel megszökhet az átkozott bolygóról, ahová Blindamoor száműzte.

– Jövök már – sziszegte vérző csuklókkal. – Jövök, apám. Bevégezem, amire nem maradt idő.

És esett az eső, zuhogott és villámlott, és a kövek is megremegtek a mennydörgés erejétől. Gwandolyn felnézett; a kihelyezett magnalézerek automatikusan lekövelték a fejének minden mozdulatát.

A harag cunamiként söpört végig az elméjén, újra és újra. Eleinte megpróbált nyugodt maradni, de már nem maradt hozzá lelki ereje, hogy küzdjön a saját érzései ellen.

Ekkor elállt az eső. Csend lett, olyan nagy csend, hogy Gwandolyn a saját szívverését is hallotta.

Egy női alak ereszkedett le elé a magasból. Azúrkék köpenyt viselt, kezében egy lángoló lovagkard. Az arca nagyon, nagyon ismerős volt valahonnan. Szeméből könnyekként kicsorduló matematikai képletek folytak, gyökjelek, bonyolult törtek és különféle szimbólumok hullottak a keblére.

– Hát te meg miféle szerzet vagy? – kérdezte tőle.

A nő leérkezett a kőplatóra. Amikor meztelen lábai hozzáérttek a sziklához, a plató először hullámot vetett, mint a víz felülete, majd hangos csattanással végigrepedt.

– Úrnőm feltételeit hozom – mondta éteri hangján.

– Feltételeit? Mivel kapcsolatban?

– Hogy a trónra emeljen téged, Gwandolyn von Anstetten.

– A trónra? És a te úrnőd, akárki is legyen az, képes lenne erre?

A nő az ujja egyetlen kis legyintésével lekapcsolta Gwandolyn csuklójáról a transzmutációt megakadályozó *Trixtroxtrux* karperecet. A

hercegnő döbbenet nézte, ám mielőtt megmozdulhatott volna, a karperec újra visszacsattant a helyére.

– Na, na – mondta a nő. – Csak miután megegyeztünk.

És akkor Gwandolyn rádöbben, hogy miért és honnan volt annyira ismerős a nő arca. Az az orr, az a száj...

Hangosan felnevetett Annyira kacagott, hogy alig bírt megszólalni.

– Nem érdekel mik a feltételek, elfogadom őket. Mindent elfogadok. És ki a te úrnőd?

– Már itt is van.

Egy újabb alak jelent meg az égen, a villámok fényében.

És Gwandolyn arcáról lelohadt a mosoly.

Vége.

A MYSTERIOUS UNIVERSE VILÁGA

JELENKOR
(-2125-ig)

A világon őrkdő Amerikai Egyesült Államok, a széthúzó Európa, a birodalmi terveit fel nem adó Oroszország, a gazdaságilag és politikailag megerősödő kínai kommunista rendszer, illetve a forrongó Közel-Kelet – mindezt nem kell bemutatni a jelenben élőknek, elég csak egy napilapot elővenni vagy a tévében megnézni a híreket Mégis: ez a világ is a Mysterious Universe része.

Szigetek és űrállomások épülnek, földrészeken átívelő sztrádák, egyre hatalmasabb felhőkarcolók. Az országok műholdakat lőnek fel, az emberi testbe nanorobotokat injekciónak, és a szerveket műszervekkel helyettesítik. Ám a technikai fejlődés egyenesen arányos az elidegenedéssel, a jog erejének megerősödése a tradíciók kihalásával. Társadalmi szerződések árnyékában hanyatlik az egyéni erkölcs, értékrendek csapnak össze napi politikai színezetben. És mindeközben, míg a világ felén azt hiszik, így van ez jól, a másik felén nincs még béke.

És mi tudjuk: nem is lesz soha...

AZ ENERGIAHÁBORÚK KORA (2125-2190)

A világűr felfedezése és gyarmatosítása lassan haladt, az ember – úgy tűnt – bezárva marad a Naprendszerben, míg azonban technikai

tudásának nem voltak határai. A 21. század technikai fejlődése egyre gyorsabb és gyorsabb lett, a gazdasági élet résztvevői egyre befolyásosabbak lettek. A Föld nyersanyagkészletei azonban kimerültek: az ivóvíz éppúgy, mint a kőolaj- és földgázkincs. S habár alternatív energiahordozók szép számmal akadtak, a változásokat nehéz volt feldolgozni.

A legelső összecsapások gazdasági hátterében ez állt, ideológiai hátterében pedig kelet és nyugat kultúrájának összeférhetetlensége. A rakéták és műholdas fegyverek ellen nem lehet százszázalékos hatékonysággal védekezni, mint ahogy a beszivárgó terroristasejtek ellen sem. Az első légicsapások után modern szárazföldi seregek indultak egymás ellen. A háború korlátozottan zajlott a Föld egyes pontjain, de senki nem vonhatta ki magát belőle.

Hatvanöt kegyetlen év alatt az egész bolygó politikai-társadalmi térképe megváltozott, semmi nem maradt a régiben.

NOVUS ORDO SECLORUM
(2190-2395)

A háborúban hihetetlen vagyonok halmozódtak fel, amik az újjáépítés során erős politikai tőkét jelentettek. A technokrácia és a gazdasági világ összefonódásából kiemelkedett egy új nemesi rend, mely hatalmát egyaránt köszönhette a kapcsolatainak és pénzének, valamint a megsokasodó spirituális emanációknak.

A NOS korában különleges események és csodák ezrei, tízezrei jelezték az emberek felé, hogy a világot nem csupán fizika és matematika alkotja.

Csak kevesen tudták, hogy ennek a hátterében egy különös faj és egy még különösebb szervezet állt – a Katedrális. A tényleges gazdasági és politikai hatalmat 2245-től az időutazás technológiáját birtokló titokzatos Katedrális gyakorolja; látszólag semmi nem állhat annak útjába, hogy megkezdődjön a galaxis meghódítása.

Az Új Világrend bukását a 17-es űrrepülőraj felfedezései hozták el: alighogy megjelentek az első hipertérutazásra alkalmas űrhajók, egy parafenomén testvérpár ismeretlen szupercivilizáció nyomaira bukkant a galaxis távoli szegletében. A magukat *megairának* nevező von Anstettenek szembeszálltak a legyőzhetetlennek hitt Katedrálissal, és a „Bowman” testvérek segítségével győzelmet arattak fölötte. Hónapok leforgása alatt megszállták a Földet és a lakott világokat, dicsőséges hódításukkal kezdetét vette a Dominátus kora, amely egészen a 27. század végéig tart.

Megjelent regények:

2210 Tüske a köröm alatt (Ross Quinlan) – I. M. Brod

2295 Katedrális – Harrison Fawcett

2303 (2671) Hosszú út a trónig, bébi (Katedrális & Brett Shaw) –
Harrison Fawcett

2366 Sötétség előtt (Gin Bowman) – Anthony Sheenard

2380 Árnyak ébredése (Gin Bowman) – Anthony Sheenard

A DOMINÁTUS
(2405-2680)

Mikor a NOS bukását követő egy évtizedes átmeneti kor után az emberiséget igába hajtotta a *megaira* származású von Anstetten család, a Katedrális a zsarnokok okkult hatalmának és az irányított médiának köszönhetően lassan feledésbe merült. Közel három évszázados uralmuk alatt a *megairák* egy erős kézzel kormányzott birodalmat hoztak létre, amelyben nem volt helye – a császári udvaron kívül – okkult hatalmaknak és ellenszegülésnek.

A Földről kivándorolt magyarok által betelepített Pannon volt talán az egyetlen bolygó, ami évszázadokon keresztül sikeresen ellenállt a von Anstettenek hódításának. A 2670-től már Turáni Királyság néven ismert magyar kolónia teljes izolációban élve könnyedén átvészelte a NOS bukását, s mielőtt a fiatal Impérium megszilárdította volna hatalmát, már komoly politikai, gazdasági tényezőnek számított.

A 27. század derekán megszületett egy férfi, aki mindenkinél közelebb került ahhoz, hogy lerántsa a leplet a despotaként uralkodó von Anstettenekről. Brett Shaw, a császár Praetorianus Gárdájának ezredese kalandos utazásai és izgalmakban bővelkedő küldetései során lépésről lépésre megismerte a von Anstettenek és az emberi történelem legnagyobb titkait. Halálmegvető bátorsággal fordult szembe a galaxis császárával, s ezzel akarva-akaratlan olyan világtörténelmi és kozmikus események sorát indította el, amelyek döntően befolyásolták a későbbi századok történéseit.

Megjelent regények:

- 2572 Féregmentál (Black) – Dave Howard
- 2574 Lángvörös égbolt (Ameera Laith) – Michael Walden
- 2661 Hédammuû újra szál (Paul Wittgen) – Michael Walden
- 2662 Herden által homályosan (Paul Wittgen) – Michael Walden
- 2662 Szefirot (Paul Wittgen) – Michael Walden
- 2667 A Tartaros hercegnője (Paul Wittgen) – Michael Walden
- 2668 A Démoncsászár fejjadásai (Shark & Lez Agency)

– Dave Howard

2669 Ópiumkeringő (Brett Shaw) – Harrison Fawcett

2669 Angyalok és Tolvajok (Shark & Lez Agency) – Dave Howard

2670 Istengyilkosok (Shark & Lez Agency) – Dave Howard

2670 A Korona hatalma (Pannon legendák) – Harrison Fawcett

2671 Feketecsuklyások (Brett Shaw) – Harrison Fawcett

2671 Aranypiramis (Brett Shaw) – Harrison Fawcett

2672 Minden bolygón jártam már (Brett Shaw) – Harrison Fawcett

2672 A Korona szövetsége (Pannon legendák) – Harrison Fawcett

2673 Természetellenes katasztrófa – Balázs András

2673 Praetorianus (Brett Shaw) – Harrison Fawcett

2674 Az ördög mindig igazat szól (Paul Wittgen) – Michael Walden

A FELFEDEZÉSEK KORA
(2680-2799)

A 27. század végén, a von Anstettenek démoncsászárságának eltűnésével az erős kézzel összetartott *megaira* birodalom történelmi léptékkal mérve iszonyatos gyorsasággal hullt darabokra. A von Anstettenek bukásával számos titkolt ismeret jutott az emberiség kezébe, többek között a féregvezetékek mentén való utazás technikája is, amely lehetővé tette a több tízezer fényévnnyire lévő világok gyors elérését.

A világegyetem méretei hirtelen összezsugorodtak: megindult a Tejútrendszer benépesítése. Ekkor bukkant fel a tér és idő távoli szegleteiből a mutáns fajok többsége, s mellettük ezer és ezer új faj. Történetüket egyelőre még homály fedte, felfedezésük lépésről lépésre zajlott, sokszor erős ellenállásba ütközve. A bátor felfedezők és őrült kalandorok ideje volt ez.

Emellett a spiritualitás is új lendületet vett: ez az Új Alkímia kora, amikor az ember ismét felfedezte okkult erejét és hatalmát. Ez azonban felborzolta a szupercivilizációk kedélyeit, mire mintegy válaszul megjelent Nathanel népe, hogy ellensúlyozza a szupercivilizációk hatalmát.

A KOLÓNIAHÁBORÚK KORA
(2799-2908)

Az ember egy hosszú évszázad alatt feltérképezte a Tejútrendszert, és igyekezett mindenütt megvetni a lábát. Ennek több következménye is lett. Az első, hogy számos új civilizációt fedeztek fel, amelyek nem bizonyultak mind békésnek, és nem mindig gondolkodtak emberien. A második, hogy a letelepedő emberiségre sokan ellenfélként kezdtek tekinteni. A felfedezések így vezettek el a kolóniaháborúkhoz.

Százezer fényéves körben lakta be a világot az emberiség, de még ez is kevésnek bizonyult. A fajok közti összeütközések kisebb-nagyobb háborúkba torkollottak. Némelyikben csak egy bolygó, másokban egész naprendszerek vettek részt. A Tejútrendszer politikai egyensúlya megborult, az idegen fajok között a régi ellentétek ismét kiújultak.

A korszak végén már nem beszélhetünk egyetlen, egységes emberi birodalomról, mint a von Anstettenek idejében. A birodalmak kora leáldozott, idegen fajok közé beékelődött, ezerféle emberi világ alakult ki: császárságok, cárságok, királyságok, köztársaságok, kaganátusok, sógunátusok, szövetségi rendszerek, diktatúrák és anarchiák...

Megjelent regények:

2799 A júdas császár hagyatéka – Dwayne Hudson

2842 Ütközet a Meridim felett – Böszörményi Gyula

GILLETH-MUTÁNS HÁBORÚ
(2908-2974)

A kolóniaháborúk kicsúcsosodása a *gilleth*-mutáns háború volt. A mutáns fajok terjeszkedésük közben botlottak bele a hús naprendszer uralmuk alatt tartó, katonai szervezettségű *gilleth* fajba. Amit nem tudtak: a *gilleth* fajok a párhuzamos dimenziókban több ezer bolygót laktak be. És amikor a mutánsok egy csapással meg akarták semmisíteni a *gilleth* birodalmat, tíz és tízezer csapat rajzott elő a háttérvilágokból. Pár éven belül a galaxis egésze belebonyolódott a háborúba, amelynek úgy látszott, sosem lesz vége.

A világegyetem egyik legnagyobb háborúja lett a *gilleth*-mutáns háború, amely csaknem hetven évig zajlott – ebben a világegyetemben. Másutt évezredekig. Az emberiség sem maradhatott ki belőle, a mutánsok nem hagyták.

Ekkor merült föl elsőként a gondolat – egyelőre még csak az idegen kultúrákat vizsgáló történészek körében –, hogy a mutáns fajokat valamiféle különleges kapcsolat fűzi az emberiséghez, a Földhöz...

EZREDVÉG
(2974-3010)

Egy titokzatos megegyezés következtében az ezredforduló előtt két és fél évtizeddel beköszöntött erre a világra a béke. Lezárultak a kolóniaháborúk, és számtalan felfedező lépte át a Tejútrendszer határát, hogy más galaxisokban barangolva új létformákat és lakható bolygókat keressen. A 30. századra ebben a sokszínű, átláthatatlan világban éltek emberek, mutánsok, idegen fajok és szupercivilizációk. Egy ilyen világban elkerülhetetlen a von Anstettenek alatt fénykorát élő okkult hatalom keveredése a technikai csodákkal. A világ tovább tágul: háttérdimenziók, zsákvilágok, héliumrejtekek mélyére jut el az ember, és szabadítja ki az ott megbúvókat.

York Ketchikan a század derekán születik, a háború zűrzavarában, egy nemesi család sarjaként. Ötéves korában elragadják szüleitől, és túsز lesz. Hamarosan továbbadják, és York hivatásává válik az, amibe a sors belesodorta. Ezek alatt az évek alatt azonban sokat megtanul, több ismeretet felszed, mint egy átlagos ember.

Ám York nem is átlagos. Hozzá hasonló mindössze kilenc van a világegyetemben.

Megjelent regények:

2973 Négykezes plazmára és energiavetőre I. Alcazaba
(York Ketchikan) – Anthony Sheenard

2973 Négykezes plazmára és energiavetőre II. – Teuton
(York Ketchikan) – Anthony Sheenard

2975 A hercegnő nyakéke (York Ketchikan) – Anthony Sheenard

2975 Ellopni egy Chagallt (York Ketchikan) – Anthony Sheenard

2976 Vadászat egy szimurgra (York Ketchikan) – Anthony Sheenard

2982 A holtak galaxisa (York Ketchikan) – Anthony Sheenard

2997 Az Excalibur keresése I. – A Fekete Sárkány Testvériség (York Ketchikan) – Anthony Sheenard

2997 Az Excalibur keresése II. – A Kard lovagjai (York Ketchikan) –
Anthony Sheenard

Antológiák:

A Katedrális őrzői
Az evolvens kalózzai

Birodalmi osztag
Az oligarcha vérvonala

A könyveket keresd a www.tuan.hu-n,
vagy a Tuan Kiadó könyvesboltjában (1062 Bp. Andrásy út 86.).

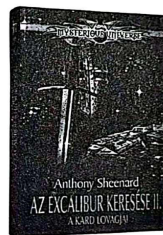
Anthony Sheenard Az Excalibur keresése I.: A Fekete Sárkány Testvériség

Egy ismeretlen hatalom tizenkétmillió kínait telepített át a 24. század végén egyetlen éjszaka alatt a Földöt több mint hatvan fényévre, a Nagy Medve hét csillaga közül az egyikhez. A telepések nem egy bolygóra érkeztek meg, hanem egy vonósugarakkal

összekapcsolt és lakhatóvá tett aszteroidamezőbe. Az lett a feladatuk, hogy őrizzék a titokzatos „égi kapu”, s ennek érdekében vízszárazt őseik hitéhez, Konfuciusz szabályaihoz, Buddha tanításaihoz, és felélesztették a taoista mágikus metódusokat is.

Ám hatszáz év elteltével, a harmadik évezred utolsó éveiben az „égi kapu” – akármilyen legyen az – veszélybe kerül. Ennek egy oka van: erre téved az időközben műkinckereskedőből kalóznak állt York Ketchikan, és szerelmes lesz egy gyönyörű nőbe, aki a Jádevirág nevet viseli. Így aztán a Tízezer Szikla Menedékének lakói hirtelen egy hatalmas háború kellős közepében találják magukat, amelyben nemcsak különböző fajakkal, hanem saját démonaikkal és szellemekkel is meg kell vívniuk. Ehhez pedig a felmérhetetlen erejű, csapásmérőfegyverek és csillagrombolók mellett ősi erejűekre is szükség van...

[3990 Ft]

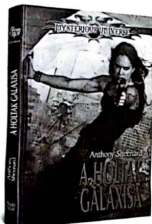
Anthony Sheenard Az Excalibur keresése II.: A Kard Lovagjai

A Földtől majdnem hatvan fényévnire található Megrez csillagrendszerét különös kisbolygóvezet alkotja, amelyek két kinttett pontja van: a Tízezer Szikla Menedéke nevű, vonósugarakkal összekapcsolt aszteroidákból álló tradicionális-mágikus kínai közösség, illetve egy titokzatos aszteroidagyűrű, ahol egy

hatalmas szikladarab a legendák szerint a tündérkirálynő által a camliani csata színhelyéről elszállított nemes halott, Arthur király sírját rejt.

A kalandor, hajdani műkinckereskedő és úrkalóz York Ketchikan, miután felborította a kínai világ ingatag hatalmi egyensúlyát, egy különös társasággal elindul, hogy felfedezze a királysírt és megszerezze a kardot, amely megannyi különös és misztikus történet főszereplője. De vajon mennyivel több egy ősi ereklye a harmadik évezred végének szuperfegyvereinél? És vajon miféle erők őrzik az aszteroidát és titkait, és ki mindenkinek kell még az a fegyver? Mi várja bent a felfedezőket? Ráadásul miközben York Ketchikan és csapata behatol a sírba, a külvilágban óriási háború készülődik: rejtélyes fajok jelennek meg űrhajóikkal a Megrez körül...

[4290 Ft]

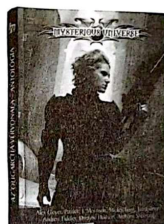

Anthony Sheenard A holtak galaxisa

Amikor York Ketchikan körül régi barátok tűnnek fel, rendszerint hamar a feje tetejére áll a világ, de legalábbis pár bolygó biztosan. A holtak galaxisa című regényben a Nagy Magellán-felhőből érkezik egy szupercelluláris hívás, amelyben gyermekkori túsztársa arra kéri, hogy nézzon utána egy több ezer évet elűt madárszobornak a műkinckereskedelem feketetipecán. Mire Ketchikan megtalálja a szobrot, a barátjának nyoma vész. Kisvártatva

megtámadják őt is, majd kiderül, hogy halálos beteg lett, és pár napja van csupán hátra az életből, amit egyre sűrűsödő emlékezet-kihagyások tarkítanak. Mivel azonban a betegség és a szobor között összefüggés lehetett fel, Ketchikan újult erővel és némi császári támogatással indul kideríteni, hogy miféle fertőzés gyűrte le és milyen erők működnek a háttérben. Végül rá kell jönnie, hogy a brutálisán kegyetlen gilleth-mutáns háborúban átélt két évtized óvodai játéka volt csupán ahhoz az összekapáshoz képest, amelybe a madárszobor miatt belecsöppent...

[3490 Ft]

Az oligarcha vérvonala

Ezerévní történelmet ölel fel Az oligarcha vérvonala kötetben olvasható két kisregény és hat novella: szabadságharcosok, kalandorok, magánymozók és bérgyilkosok küzdenek az igazsáért vagy csak a túlélésükért. Alex Glover írásában két fegyverrendszer tesztelnek egymás mellett, és kiderül, mi várható, ha az útegek mögött álló mesteréges intelligenciák elkezdnek beszélni egymással. Patrick J. Morrison

és Mickey Long a lerombolt Budapest háza közé vezetnek el bennünket egy különleges küldetés erejéig, ami miatt át kell vágnunk a harcoló muszlim csapatokon. A kötet címado írásban pedig a Novus Ordo Seclorum egy oligarchájának végzetet kísérhetjük végig. Eva Fulrice egy 1592-ből származó kézirattal hátra történetét osztja meg velünk, míg Andrew Fiddler kisregénye egy kislány megmentéséről szól, főhőse egy emlékek nélküli magányozó és zeneszerszáma. Dwayne Hudson egy szabadságharcosok közébe kalauzol el minket, ahol nem lehet tudni, kik a jó fiúk és kik a rosszakk. Csak egy biztos: az összecsapásuk után a világ már nem lesz ugyanolyan. Az utolsó előtti novellából kiderül, hogy átvethető-e egy bérgyilkos, az utolsóból pedig megtudhatjuk: sárkány volt-e Lao-ce. És aki erre fényt derít, Anthony Sheenard szerint nem más, mint a kissé részeg időutazó York Ketchikan.

[3490 Ft]

A KÖNYVESBOLT

1062 BUDAPEST

ANDRÁSSY ÚT 86.

EGYEDÜLÁLLÓ
SCI-FI ÉS FANTASY VÁLASZTÉK

KÖNYVEK ✪ TÁRSASJÁTÉKOK

WARGAME ✪ KÁRTYAJÁTÉKOK

LÁTOGASS EL WEBOLDALUNKRA, AHOL
KIADVÁNYAINKAT ÉS JÁTÉKAINKAT IS MEGTALÁLOD:

WWW.TUAN.HU

Telefon:

IV. Anstetten halála után Paul Wittgen lett a Praetorianus Gárda új parancsnoka. Számtalan frakció, az Ūrkastély megaira hatalmasságai, a szenátus és egy váratlan, mindent elsöprő erő is a frissen trónra lépő Blindamoor életétör. Paulnak minden erejére és ravaszságára szüksége lesz ahhoz, hogy megvédje a császárnőt, a családját és a barátait. A segítség váratlan helyről érkezik, és az ár, amit cserébe kér, nagyobb, mint amit embernek megfizetni szabadna.

Michael Walden legújabb könyve az Impérium sötét jövőjébe kalauzolja olvasóit, ahol lehull minden lánc és fém, ami addig visszatartotta a kataklizmikus szét hullástól a von Anstettenek birodalmát.